

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Inndydelseskrift

III

Den offentlige Examen

Slagelse lærde Skole

1 Septbr. 1840.

Statens pædagogiske Studiesamling

København V.

CAUCTARIUM

GRÆCI SCHNEIDERIANI

EXAMINI PUBLICO

IN SCHOLA SLAGLOSIANA

MENSE SEPTEMRI MDCCCXXX INSTITUENDO

PRÆLUSURUS SCRIPSIT

H. M. FLEMMER,

COLLEGA PRIMARIUS.

PARTICULA I, LITERAM A. CONTINENS.

HAUNIÆ.

TYPIB; EXCUDERAT FABRITIUS DE TENONACEL.

- * **Ἀκάτος**, τριακὰς Κύπριος. Etym. Gud. 1, 8. Corrige *Κυπρίους*. Videtur dicere, hoc nomine apud Cyprios vocari eam subdivisionem tribuum, quæ vulgo τριακὰς nominaretur.
- * **Ἀακραγίς**, sterces suarium. Etym. Gud. 1, 9.
- * **Ἀακτος**, non fractus. Ibid.
- * **Ἀάλιος**, i. q. ἄλληκτος. Ibid.
- * **Ἀάρης**, utilis. Ibid. Videtur dictum pro ἀνάρης (α priv., ἀρά.)
- * **Ἀασίφορος**, ὁ τὴν ἄτην φέρων. Etym. M. 1, 49.
- * **Ἀβακηρός**, castus. Bekk. Anecd. 323, 4: ἀβακηρούς. τοὺς γυναικὶ μὴ ὁμιλήσαντας.
- * **Ἀβαρβαρίστως**, non barbata. Etym. M. 331, 38.
- * **Ἀβαστάκιως** i. q. δεσβαστάκιως. Etym. M. 3, 5.
- * **Ἀβδηροδημόκριτος**, Democritus Abderites. Tzetz. Chil. II, 979; XIII, 85.
- Ἀβελτερία** et **ἀβελτηρία**. Hanc formam per η pro ε admodum frequentant scriptores Christiani, prout observat Papias ad Leonem Diac. p. 409. Idem l. l. affert Adv. ἀβελτέριος ex Porphyr. de Abstin. 129, A.
- * **Ἀβελτέρειος**, i. q. ἀβελτερος. Auctor Etym. M. 429, 55 hanc vocem ponit ut exemplum Adjectivorum in ριος exeuntium, quæ ab Adjectivis in ρος desinentibus deriventur.
- * **Ἀβίβλης**, ὁ, ἡ. i. q. ἄβιβλος. Tzetz. Chil. VI, 407, 476. VIII, 181. Atque primo saltem loco metrum obstat, quo minus vulgaris forma ἄβιβλος substituatur.

- * *Ἀβλαβί*, i. q. ἀβλαβῶς. Choerob. in Anecd. Bekk. Ind. s. v.
- * *Ἀβλέπημα*, i. q. ἀβλέπημα. Etym. Gud. 1, 16.
- * *Ἀβολος*. Bekk. Anecd. 20, 20 ἄβολον κτήνος. τὸ μὴ ἀποβεβληκὸς τοὺς ὀδόντας, δι' ὧν γνωρίζεται ἡ ἡλικία. Pag. 83, 22. ἄβολον Ἴππον e Sophocle. Pag. 322, 2. ἄβολος· οὐδέπω ἔχων τι ἐπὶ τῶν ὀδόντων γνώρισμα. E primo loco patet, vocem ἄβολος non de equis solis poni, quoniam κτήνος soleat latiori sensu usurpari.
- * *Ἀβούβαστος*. In Etymol. M, 77, 9 ex Alexandro afferitur ἀβούβαστος σταφυλή. Haud improbabilis est conjectura viri docti ad h. l., Βουβάστειος emendantis.
- Ἄβρα*, ἡ. Tzetz. Chil. VII, 41; IX, 462, 468, 470, 473 hanc vocem scribit ἀβρα. Bekk. Anecd. 322: ἄβρα, ἡ σύντροφος καὶ παρὰ χεῖρα θεράπεινα. Et altera glossa: ἄβραι νέαι δοῦλαι· οἱ δὲ φασιν, οὔτε ἀπλῶς ἡ θεράπεινα λέγεται οὔτε ἡ εὐμορφος, ἀλλ' ἡ οἰκότριψ γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενῆς εἴτε μή. Cfr. Etym. M. 4, 22. Vix igitur verum vidit Schneider, quum hanc vocem ex Adject. ἀβρός derivaret et spiritum asperum adderet.
- * *Ἀβραμιαῖος*, ingens. Anecd. Bekk. p. 322 explicant: γιγαντιαῖος, ἰεροπρεπής.
- * *Ἀβροβόστρυχος*, i. q. ἀβροκόμης. Tzetz. Chil. I, 230; III, 181; XII, 442.
- * *Ἀβροδιαίτη*. ἡ, vita mollis et delicata. Bekk. Anecd. 322, 17.
- * *Ἀβροτος*. Ad eam hujus vocis significationem, quam Schneider posteriore loco posuit, pertinet glossa in Anecd. Bekkeri, 322, 25: ἄβροτον· ἄψυχον, ἀσθενές. Etenim quum ἄβροτος ξρημία ap. Aeschyl. sit solitudo hominibus carens, regio incolis omnino desolata; et ἄβροτος ὄγκος νηδύος, Anal. 2, p. 270 dici videatur de tumore ventris exiguo in femina non gravida, non difficilis inde fit transitus ad generaliore significationem.

* Ἄβροτος vel ἄπροτος. ὁ. Auctore Grammatico in Anecd. Bekk. 204. 23; 441, 1, hæc vox denotat genus aliquod conchyliorum vel cicadarum vel apum gregatim pascentium et frugibus floribusque nocentium; unde de iis ἠροῦντε ponatur, qui gregatim, et quasi conspiratione facta, scelera committunt. Cfr. Etym. M. 4, 25. Sed hæc omnia fluxisse videntur e falsa lectione loci Dinarchi, quem idem Grammaticus Bekkeri p. 440 laudat: ἐμπεπηδηκότων τῶν ῥητόρων ὡσπερ ἀπρότων εἰς τὸ ἐμπόριον; in quo loco alios ὡσπερ παρόπων legere refert.

Ἄβυδος· ἐπὶ συκοφάντου τάττεται ἡ λέξις διὰ τὸ δοκεῖν συκοφάντας εἶναι τοὺς Ἀβυδηνοὺς. Καὶ Ἀβυδοκόμης· ὁ ἐπὶ τῷ συκοφαντεῖν κομῶν· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Ἀβυδηνοί. Bekk. Anecd. 215, 5. De Ἀβυδοκόμης cfr. p. 322, 31. Eadem pag. duæ præcedentes glossæ: Ἄβυδον· φλυαρίαν τὴν πολλήν· et Ἄβυδος· ἐπὶ ταραχῇ καὶ εὐχρησίᾳ λόγον. Nolim igitur hic de calumniis judicialibus cogitare, sed potius de levibus et inanibus sermonibus hominum garrulorum, quibus aliorum famæ obtrectant.

* Ἄβως, i. q. ἄφαντος. Etym. M. 4, 54.

* Ἄβωτος, i. q. ἀηδής. Ibid.

* Ἀγαθάγγελος, boni nuntius. Theognostus in Anecd. Bekk. Ind. s. v.

Ἀγαθίς. Cfr. præterea Bekk. Anecd. 9, 31, unde patet hanc vocem latiori sensu de magno numero quarumcunque rerum poni.

Ἀγαθοεργός. Cfr. præterea Bekk. Anecd. 209, 4. 333, 30.

Ἀγαθόν, τὸ, Deus. Agathias 15, 15; 158, 5; 168, 5.

* Ἀγάθοςμος, svaveolens. Etym. M. 5, 34.

Ἀγαλακτία. In loco ipso Autocratis, qualis legitur in Anecd. Bekkeri 336, 26, est ἀγαλαξία, quam formam Schneider ignorat; sed in præfixo lemmate ἀγαλακτία.

Ἀγαλματόω. Lycophronis exemplo addatur Tzetz. Chil. VII, 933: ἀγαλματώσας τὸ ἄγαλμα Διὸς; cfr. VIII,

431: ἠγαλμάτωσε τοῦ χρόνου τὴν εἰκόνα; sed X, 269: τὸν χρόνον ἠγαλμάτωσε.

* Ἀγαλμός, ὁ, i. q. λουδορία. Bekker. Anecd. 334, 15. Ἀγανῶπις. Marcelli Sid. auctoritati adde Anecd. Bekk. 324, 14.

* Ἀγαπέω. Hanc formam pro ἀγαπάω non semel ponit Schol. Aristoph. Plut. Vide Hemsterh. pag. 127. vol. XII. Inverniz.

* Ἀγασις, ἡ, admiratio. Etym. M. 9, 52.

* Ἀγάστροφος, vehementer tortus. Etym. Gud. 235, 19.

Ἀγγαροφορέω. Schneider, explicata hujus vocis notione apud Procopium, annotat, ἀγγαροφορεῖν in Etymol. M. aliter explicari; sed quomodo, dicere omisit. Etym. M. 6, 45: λέγεται ἀγγαροφορεῖν ἐπὶ τοῦ φορτία φέρειν κατὰ διαδοχὴν. οὕτως Ὠρίων. Nihil tamen minus in Orione Thebano, quem ab Etym. M. auctore sæpissime laudari constat, nihil tale reperio. Sed Anecd. Bekker. 325, 10: ἀγγαροφορεῖν τὸ κατὰ διαδοχὴν περιπόμενόν τι φορτίον· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν φορτηγῶν καὶ ἐπὶ τῶν τοῦ λιμένος παραφυλακῶν. Ponitur igitur et de bajulis et de minoribus magistratibus, qui munere quodam in portibus fungerentur, vel potius de horum ministris et adjutoribus. Unde explicatur usus hujus vocis ap. Procopium.

* Ἀγεΐτης i. q. ὑβριστής. Etym. M. 8, 51.

* Ἀγέομαι, i. q. ἄγαμαι. Etym. Gud. 235, 27.

* Ἀγέροπτος. "Græci ejusmodi homines" (qui raro preces diis facerent) "proprio nomine ἀγερόπτος dixerunt. Hesychius: ἀγέροπτος ὁ σπανίως εὐχόμενος." Casaub. ad Theophr. Char 15. — Zonaræ Lexicon p. 15: ἀγέροπος (sic) ὁ σπανίως ἐρχόμενος (sic). Ultimam vocem editor vel cum εὐχόμενος permutandam censet, quod probo; vel subintelligendum opinatur εἰς ἐκκλησίαν, quam opinionem non opus est refutare. Laudat præterea editor e Cyrillo Ms. ἀγερωπεῖ ἀφορεῖ,

et ἀγερώψατο ἀμέλησεν. Etym. M. 8, 29: ἀγερωπεῖ ἐφορᾷ, quod Zonaræ editor emendat: ἀφορᾷ, negligit.

* Ἀγεροικύβηλις. Anecd. Bekk. 336, 15: Ἀγεροικύβηλιν Κρατίνος Λάμπωνα τὸν μάντιν ὡς ἀγύρτην καὶ θύτην κύβηλις γάρ ὁ πέλεκυς. Οἱ δὲ ἐγεροικύβηλιν ἐν τῷ δράματι γράφουσι, τὸν ἐφ' ἑαυτὸν ἐγείροντα τὸν πέλεκυν. Scripturam ἐγεροικύβηλιν falsam esse non dubito, neque magni facio etymologiam Grammatici ad κύβηλιν, securim, respicientis, quamquam eadem leguntur in Etym. M. 8, 10. Sed Cratinus notat Lamponem ut κυβηλίστην sive μητραγύρτην; id quod satis patet et e priore glossæ parte, et e verbis Hesychii s. v. ἀγεροικύβηλις, qui, auctore Schneid. in κυβηλίστης, refert Lamponem a Cratino vocari ἀγύρτην καὶ κυβηλίστην. Miror, quod Schneider, qui s. v. ἐγεροικύβηλις lectores ad ἀγεροικύβηλις ablegat, nihilo tamen minus hanc vocem omisit.

* Ἀγέροω, æol. pro ἀγείρω. Etym. M. 8, 13.

Ἀγέρωχος. Tzetz. Chil. IX, 115 sqq. tria ait hanc vocem significare: ἔνδοξον, ἀροζήτην τε, τὸν ἕβριστήν σὺν τούτοις. Etym. M. quod laudat Kiesslingius, refert fuisse, qui Rhodios proprie ἀγερώχους putarent dictos, ἐπεὶ νησιώται ἐπεισάκτω τροφῇ χοῦνται ἀπὸ τοῦ ἀγείρειν ὀχλὴν, τουτέστι τροφῆν. Eandem etymologiam proponit Tzetzes. Sed Etymologus negat τὴν τροφῆν ab Homero ὀχλὴν dici. Mira est explicatio Schol. Odys. A. v. 286 ad voces Περιζλύμενόν τ' ἀγέρωχον. Refert Periclymeno a Neptuno concessum esse quascunque vellet induere formas. Ἀγέρωχον οὖν, pergit, ἀναγνωστέον (Buttm. emendat. ἀκουστέον) νῦν τὸν ἄγαν ῥαδίως μεταφερόμενον καὶ μεταχεόμενον εἰς ὃ ἂν βούλοιο. Patet, ut Buttmannus indicat, auctorem inepta etymologia e voce ἄγαν, ῥέα et χέω se decipi passum esse.

Ἀγηλατέω. Schneid. commemorat esse, qui in loco Herod. 5, 72 ἀγηλατεῖν scribant. Tzetz. Chil. XIII, 317

sqq distingvit inter ἀγηλατεῖν, τὸ ἄγαν ἀπελαίνειν, et ἄγηλατεῖν, τὸ ὡσπερ ἄγος τέ τινα καὶ μίσσημα ἐλαύνειν.

* Ἀγηλάτσημα. Tzetz. Chil. XIII, 323: ἔχεις τὸ ἀγηλάτσημα, quibus verbis ab explicatione vocum ἀγηλατεῖν et ἀγηλατεῖν ad alia transit.

Ἀγής. Primam hujus vocis significationem Schneider posuit ἀμαρτύρως. Tzetz. Chil. XIII, 321: ἀγής. (sic) ὁ μισαρός, laudans hanc vocem ex Hipponacte. Ejusdem Scholia ad Lycophr. 436, idem Hipponactis fragmentum exhibentia, vocem ἀγής explicant per μισαρός. Sed in Chil. l. l. μισαρός non sollicitandum est, propterea quod respicit ad præcedens μίσσημα.

* Ἀγκαλιδοπώλης, ὁ, qui sarmentorum fasciculos venditat. Anecd. Bekk. 337, 22. λέγονται οἱ πιπράσκοντες τὰς ἀγκαλίδας ἀγκαλιδοπῶλαι· εἰσὶ δὲ ἀγκαλίδες αἱ τῶν φρυγάνων δέσμαι. Cfr. 327, 7. ἀγκαλίδας ἔλκειν ἄρειν ξύλα. De ἀγκαλιδοπώλης cfr. φρογογε Etym. M. 11, 44.

Ἀγκοίνη. Hanc formam ad Boeot. dialectum pertinere observat auctor Scholiorum ad Dionysii Thrac. Grammatic. Anecd. Bekk. 782, fin.

* Ἀγλη. Anecd. Bekk. 338, 14: ἄγλαι· ὄμμα· Εὐριπίδης. Duae priores literas non esse corruptas testatur series glossarum. Quod nisi ita esset, facilis esset emendatio ἄγλη, quam vocem de fulgore micantium oculorum bene poni posse nemo negabit. Sed quum αἰγλη etymologice cohæreat cum ἀγλαῖα, licet fortasse, quamvis dubitanter, suspicari, Euripidem re vera duriorē illam formam ἄγλαι pro αἰγλαι aliquando usurpasse.

* Ἀγλίτης i. q. οἰκέτης. Etym. M. 11, 45.

Ἀγνοδικής, castus, sanctus. Anecd. Bekk. 338, 22: ἀγνοδικεῖς· οἱ θεοί; sed in indice melius: ἀγνοδικεῖς. Emendatio Ruhnken. ad Timæum p. 133, a, ἀγνολεχεῖς· οἱ ἡίθεοι, et violenta et non necessaria est.

- * Ἀγνόδικος· ἀγνοῦσα τὸ δίκαιον. Anecd. Bekk. 338, 21. Vox mali commatis, quam tamen facile potest scriptor aliquis labentis Græcitatibus usurpasse.
- Ἀγνοέω. Quod Schneid. ut Futur. ponit, ἀγνοήσω, occurrit quidem, sed raro. Vulgo ἀγνοήσομαι. Cfr. Butt. Gramm. Gr. II, p. 431.
- * Ἀγνόστομος. τὸ στόμα τὸ ἀγνόστομον, os sanctum. Tzetz. Chil. VI, 33.
- Ἀγνόθεις. Ita Schneid. Sed Anecd. Bekk. 1208, 9: ἀγνός, ἀγνῶθος· ἀγνῶθεις δὲ λέγονται οἱ λίθοι οἱ περιφερεῖς καὶ τετραγώνιοι, οἱ κρεμάμενοι ἐν τοῖς ἱσταρίοις. (Corrige ἱσταρίοις).
- Ἀγνώσασκε. Merito Lobeck. ad Phrynich. p. 608 improbat et eos qui ab ἀγνώσασκω, et eos qui ab ἀγνώσω hanc formam derivandam putent. Sed quod ipse hanc vocem ad Præsens ἀγνώσσω (Simmias ap. Tzetz. Chil. VII, 707) refert, id nihilo videtur rectius. Verum vidit Thierschius Gramm. Gr. p. 341, qui scribit ἀγνώσασκε pro ἀγνοήσασκε, comparans βώσας pro βοήσας.
- Ἀγνώστως. Schol. Paris. Apollon. Rhod. IV, v. 1661: ἀνώστως ἀντὶ τοῦ ἀγνώστως.
- Ἀγοραῖος. Ad illustranda verba illa ἀγοραῖως λέγειν et τὸ ἀγοραῖον pertinet Glossa in Anecd. Bekk. 339, 10: ἀγοραῖος νοῦς· ὁ πᾶν εὐτελής· καὶ συρφετώδης οὐδὲ πεφροντισμένος· οἱ γὰρ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι ἀμαθεῖς καὶ ἀπαιδεῖται. In loco Strabonis l. XIII, p. 480 Sicbenk. lectionem codd. τὰς ἀγορὰς pro vulgata τὰς ἀγοραῖους, qua utitur Schneid. ut doceat τὴν ἀγοραῖον esse conventum juridicum, tuetur locus plane consimilis Hyperidis in Anecd. Bekk. 330, 10: ἀγοράς· Ὑπερίδης ἀντὶ τοῦ συνόδου· λέγει γὰρ ἐν τῷ περὶ Πολυεύκτου: οἷον οὗτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦνται. Sed præcedens glossa, si sana est, suppeditat femin. formam: ἀγοραῖαν· τὴν δίκην, τὴν δικαιολογίαν.
- * Ἀγόρευσις, ἡ, sermo. Etym. M. 13, 51.

- * Ἀγρόνδεις, dor. pro ἀγρόνδε. Choerobosc. in Anecd. Bekk. Ind. s. v.
- * Ἀγριοκρόμμυον, τό. i. q. θύμος. Schol. Aristoph. Plut. v. 283: οἱ πένητες ἤσθιον θύμονος, οὗς οἱ κοινὸν βολβὸς ἢ ἀγριοκρόμμυον φασίν. Et Gl. Dorv. ad h. l. θύμων. ἀγριοκρόμμυον (sic.)
- * Ἀγριοπηγός i. q. ἀμαξουργός. Locus Schol. Aristoph., unde Schneider hanc vocem sumpsit, est ad Eqv. v. 467.
- * Ἀγροίς. In Etymol. M. 429, 17 ἀγροῖς δροῦς et ἡμερωτέρα opponuntur.
- * Ἀγρότης. Pro στρατοῦ ἀγρόται, Æschyl. Pers, 963 Wellauer, quod Schol. explicat ἄρχοντες derivans ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ ἀγείρειν, Toupius, teste Wellauero, ex Hesychio Tom. III. p. 353 reponi vult ἀγρέται. Illud vero ἀγρέται, pro ἀγρευταί, respuit series orationis, quum sermo non sit de iis, qui exercitum captivum abducunt, sed de ducibus et principibus exercitus. Lectionem aliam proponit Schol., ἀκρόται. Eodem fere sensu Cyrus ap. Tzetz. Chil. III, 567 dicitur πάντων καλῶν ἀκρότης.
- * Ἀγρωτής. Locis a Schneid. laudatis accedat Tzetz. Chil. IX, 420.
- * Ἀγύναιξ i. q. ἀγύναικος. Choerob. citatus in Anecd. Bekk. Ind. s. v. e Sophoclis Athamante adducit: ὡς ὦν ἄπαις τε καὶ ἀγύναιξ καὶ ἀνέστιος. Formæ duæ aliæ ἄγυνος et ἀγύναιος, quas Schneid. e Polluce dubitanter affert, exstant quoque in Anecd. Bekk. 326, 23.
- * Ἀγύρευτος i. q. ἀγρότης. Tzetz. Chil. XIII, inscript. hist. 475. In ipsa historia sæpius ἀγρότης.
- * Ἀγχιβίος, qui in vicinia vivit. Etym. M. 15, 37: ἀγχιβίον μέγα ἐγγύς.
- * Ἀγχιδίκος, η, ου, qui poenas non differt. Photii Bibl. p. 144, b., 11, Ἀγροδίτην ἀγχιδίξαν.
- * Ἀγωγή. Notanda est varior hujus vocis significatio, nices, ap. ecclesiasticos scriptores. Locos vide ap.

- Nasium ad Leon. Diac. p. 490. καθ' ἐκάστην ἀγωγὴν, qvavis vice; τρίτη ἀγωγῆ, tertia vice.
- Ἀδεύμαντος, qvam vocem Schneid. posuit ἀμαρτύτως, nisi qvod Adv. ἀδεύμαντως ex Æschyl. Choeph. 765 adducit, exstat in Andromachi Theriacis ap. Tzetz. Chil. XII, 29. Et Bekk. Anecd. 341, 1: ἀδεύμαντα. ἄφοβα.
- * Ἀδεισία, ἦ, i. q. ἄδεια. Etym. M. 16, 55.
- * Ἀδελφόςθεος, dei frater. Photii Bibl. p. 90, a, 10.
- * Ἀδελφομιξία, ἦ, concubitus cum sorore, incestus. Tzetz. Chil. I, 590.
- * Ἀδετοχίτων, i. q. ἀμυροχίτων. Etym. M. 83, 53.
- * Ἀδηφάγως, voraciter. Schol. Paris. Apollon. Rhod. II, v. 306: ἦσθιε μὲν ὁ Φινεύς ἀρπαλέως καὶ ἀδηφάγως.
- Ἀδιάγλυπτος. Videtur de carcere dici, qui non possit perfodi; hinc improprie de malis inevitabilibus. Bekk. Anecd. 344, 17: ἀδιάγλυπτον· ἦν οὐκ ἔστι διαγλύφῃαι καὶ διελθεῖν. λαβεῖν γάρ φησιν ἄφυκτον ἀδιάγλυπτον.
- * Ἀδιαιρέτως, sine diæresi. Schol. Odys. p. 363 fin. τιμένη. σεσημειώται τὸ ὄνομα ἀδιαιρέτως ἔξενεχθέν. Notatur, qvod contracta forma τιμένη ponitur pro illa, qvæ Homero frequentior est, τιμένα. Idem Adverbium exstare in Moeride p. 402, et in Phrynicho p. 194. Pauw, Buttman in notula subjecta testatur.
- * Ἀδιαίτητος. Videtur significare eum, qvi nemini familiaris est et hominum consortia fugit. Anecd. Bekk. 341, 13: ἀδιαίτητος· ἀλλότριος, ἀηθής.
- Ἀδιαλώβητος. Hanc vocem, qvam e solo Cyrillo Alex. ponit Schneider, etiam antiquioribus scriptoribus frequentatam fuisse, non improbabiler concluditur e Bekk. Anecd. 341, 14: ἀδιαλώβητον· ἀβλαβές. Vix enim fieri potuit, ut auctor hujus glossæ explicare dignaretur vocem suo demum tempore confictam.
- * Ἀδιάρρηκτος, perfringi nescius. Etym. M. 149, 12.
- * Ἀδιάσειστος, inconcussus. Leo Diac. 37, 20. κατασειεῖν πρόγον ἀτίνακτόν τε καὶ ἀδιάσειστον.

- * *Ἀδιάστικτος*, continuus. Tzetz. Chil. I, 950: *ἀδιάστικτῷ βύσει*, continuo itinere. Commemorat editor var. lect. *ἀδιστάκτῳ*, quam sibi placere significat. Sed non animadvertit, versum se facere una syllaba breviorē.
- Ἀδίχιον*. Præter locos a Schneid. laudatos vide quos laudat Plattner, d. Process. u. d. Klagen d. Attik. Tom. II, p. 375.
- * *Ἀδικόμαχος*, qui injuste repugnat, immoriger, contumax. Anecd. Bekk. 344, 6: *Ἀδικομάχους Ἴππους Ξενοφῶν τοὺς δυσπειθεῖς λέγει*. Sed quum hæc vox nusquam in Xenoph. reperiatur, *ἄδικος* autem *γνάθος* in libro de re equestri cap. 3, 5, Ruhnken in loco nostro emendat *ἀδικογνάθους*, quæ vox et ipsa nova est.
- * *Ἀδιούνιος*. Vox Cretensium de Sole. Anecd. Bekk. 344, 10: *Ἀδιούνιος ταῦρος. ὃ ἥλιος ὑπὸ τῶν Κρητῶν οὕτω λέγεται*.
- * *Ἀδμενίς*, *ἴδος*, serva. Etym. M. 18, 32.
- * *Ἀιδοβάτης*, in Orcum demissus, vita defunctus. Æschyl. Pers. 888 Wellauer ex elegantissima Passowii conjectura.
- * *Ἀδωνίδια*, *τά*, carmina in Adonidis honorem condita. Photii Bibl. p. 320, b, 30. Annotat editor Bentleium legere *Ἀδωνίδεια*. Etiam Etym. M. 426, 35, jubet scribere: *Ἀδωνίδειος*.
- * *Ἀειδιάδοχος*, continuus. Ap. Tzetz. Chil. III, 50 ignis sacer servatur *πυρσοῖς ἀειδιαδόχοις*.
- * *Ἀεινεφίς* *τύφλωσις*. Etym. M. 21, 41. In corrupto *ἀεινεφίς* latere videtur vox proba *ἀεινεφής*, semper nubilus, quam quum auctor Etym. in scriptore nescio quo inveniret prave scriptam, prave explicuit.
- * *Ἀείστροφος* i. q. *ἀειστρεφής*. Tzetz. Chil. X, 568.
- * *Ἄελα*, *ἦ*, æstus maris. Etym. M. 407, 31.
- Ἀελλησιθύμος*, mente instabilis. Hic videtur sensus esse glossæ in Anecd. Bekk. 348, 7: *ἀελλησιθύμοις ἀνυφοστάτοις μετὰ παθῶσης*.

- Ἀελπτέω.** Hujus vocis Schneid. non nisi unam auctoritatem affert, Iliad. 7, 310, quo loco lectio fluctuat. Lobeck ad Phrynich. p. 570 docet in loco Homericō legendum esse ἀελπέοντες, ex ἀελπέω.
- Ἀέναος et ἀένναος.** De scriptura hujus vocis vide interpp. ad Aristoph. Nub. v. 225; Ran. v. 1336; Heindorf. ad Plat. Phæd. p. 238.
- Ἀερίοικος.** Auctor hujus vocis ap. Athenæum est Eubulus Comicus. Idem Eubuli locus laudatur ab Eustathio Iliad. p. 1058, 12.
- * **Ἀερομέτρητος.** Etym. M. auctor p. 421, 49 ex incerto scriptore laudat: μέγα ἀερομέτρητον, comparans Homericum illud: ὅσον δ' ἡεροειδὲς ἀνήρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι. Est igitur: totum coeli quā patet spatium.
- * **Ἀερόστημος,** aërii staminis. ἔργον ἀερόστημον e Pisid. Hexaëm. 271 laudat. F. Jacobs. ad Theodos. Acroas. de expugn. Cretæ p. 277.
- * **Ἀερσίφρων,** qui elatum spiritum gerit. Etym. M. 20, 47.
- * **Ἀετμα** φλόξ· οἱ δὲ τὸ πνεῦμα. Etym. M. 20, 10. Posteriorem explicationem veriore esse apparet.
- * **Ἀετώσιος,** insnavis. Etym. M. 20, 13: ἀετώσιον· λύπη μεμιγμένον.
- * **Ἀζήν,** ἔνος, barba, ap. Phryges. Anecd. Bekk. p. 348, 21 hanc vocem ex Herodiano laudant. Adde Choerobosci auctoritatem, qui laudatur in Indice s. v. δαμήν.
- * **Ἀζησία**· ὄντως ἢ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται· οἱ δὲ τὴν ἐντραφῆ. Anecd. Bekk. 348, 26. Videtur hoc cognomen idem valere, quod Latinorum *Alma Ceres*.
- * **Ἀζόκροτος,** aridus. Etym. M. 31, 35. ἀζόκροτον· ξηρασίαν. Eustathius p. 648, 47: ἀζόκροτον καὶ ἀζόκροτον παρὰ τὴν ἄζην.
- Ἀζυξ.** ἄζυγα ἰζῶν τὸν βίον, Tzetz. Chil. V, 352 de Thalete cælibe.

² *Λζώτα*. Auctoritati Porphyrii addatur Olympiod. in Plat. Gorg. citatus in Anecd. Bekk. Ind. s. v.

* ² *Ἀηθία*. Euripid. Helen. 418 Matthiæ, 378 Both. εἰς ἀηθίαν Πίπτει κακίω τοῦ πάλαι δυσδαίμονος. Bothius annotat: "εἰς ἀηθίαν, in insuetam vitæ rationem incidit et longe molestiorem, quam qui antea miser fuit." Conjecturam Æmilii Porti et Reiskii, ἀηδίαν, merito rejecit Matthiæ. Sed mira est annotatio ejusdem viri docti: "μελιζω (sic. voluit κακίω, quod ipse in textu posuit.) τοῦ π. δυσδ· pro εἰς ἀηθίαν πίπτει κακὴν μᾶλλον ἢ ὁ πάλαι δυσδαίμων." Quæ verba nullum alium sensum habent, quam: ille potius, quam qui diu miser fuit, incidit in malam ἀηθίαν. At quævis ἀηθία mala est. Est enim insvavis sensus incommodorum, quæ per se levia esse possunt, sed gravia videntur illi, cui antea omnia feliciter successerunt. Cfr. explicationem verbi ἀηθίζομαι ap. Schneid. Etym. M. 462, 15 inter exempla vocum quæ et in εια et in, ια desinunt, ponit ἀήθεια et ἀηθία, addens: πολιτικώτερον δὲ (vulgatior forma) διὰ τοῦ ι. Nisi forte probanda est conjectura Sylburgii ποιητικώτερον. "Sunt enim, inquit, posteriora ista in ια seu ιη Jonibus et poetis usitata."

* ² *Ἀθανατόω* i. q., ἀθανανίζω. Tzetz. Chil. VI, 740.

* ² *Ἀθάριος*, ὁ, ἡ. Anecd. Bekk. 352, 32: ἀθάριοι αἱ μὴ διαπεπαρθενευμένοι, puellæ non devirginatæ. Quod addit: τινὲς δὲ μὴ δεδεμένοι ἄρθρον, non satis intelligo. Suspicio tamen legendum esse δεδεμένοι, et sermonem esse de virginibus nondum adultis, zona virginali carentibus.

* ² *Ἀθανυμάστως*. Hoc Adverb. e Sophocle laudant Anecd. Bekk. 353, 4.

² *Ἀθειρής*, præclarus, splendidus, superbus. Etym. Gud. 89, 16 ἀθειρής· λαμπρός. Etym. M. 24, 56: ἀθειρίς (sic)· ἀκριβής, θανυμαστός, ὑπερόπτης, ἠνθάδης. Et mox infra ἀθειρέως· ἀκριβῶς· καὶ ἀθειρές· τὸ ἀκριβές.

* ² *Ἀθήλαστος* i. q., ἀθηλος. Etym. M. 110, 32. 739, 44.

- Ἐθῆρ. Ad secundam significationem pertinet glossa in Anecd. Bekk. 350, 32, unde novam formam lucratur: ἄθῆρη. ἀντὶ τοῦ ἠχονημένου σιδήρου.
- * Ἐθίκτωρ, i. q. ἄθικτος passive. Etym. M. 25, 10: ἄθικτορας ἀνεπάφους παρθέλους, ἀνάνδρους.
- * Ἐθλιόω, miserum reddo. Tzetz. Chil. III, 364.
- Ἐθουρος ἀπληστος. Etym. M. 25, 11. Corrige ἄκορος.
- Ἐθράνευτος. Anecd. Bekk. 352, 15. ἄθράνευτον ἄστρωτον. Corrige ἄτρωτον, integrum.
- Ἐθρήνη. Hanc vocem Schneider falsam scripturam ap. Suidam censet pro ἀνθρήνη. Aliter Etym. Gud. 13, 33: ἀνθρήνη ἢ μετὰ τοῦ ν ἔστιν εἶδος μελισσίου. Ἐθρήνη δίχα τοῦ ν ἔστιν εἶδος ἰχθύος, ὃ καὶ ἀφύη λέγεται.
- Ἐθρόος. Schneider observat, Adv. ἄθρόως interdum esse: subito, repente. Eandem vim sæpius ap. Byzantinos habet ἄθρόον adverbialiter positum, et ἄθρόος adjective: subitus. Exempla suppeditabunt indices Dexippi, Agathiae, Menandri Constantinopolitani, et commentarius Hasii ad Leonem Diacon. p. 483. Idem vir doctus l. l. docet τὸ ἄθρόον ap. Hermogen. de invent. esse: tempus confertim sive collective spectatum.
- Ἐιγίζω, quod Schneid. ex αἰγιάζω corruptum censet, et quod Lexica vulgo vertunt: capras pasco, in Anecd. Bekk. 357, 29 exponitur: διασπάω, divello.
- Ἐιγίθαλος. Aliam scripturam αἰγίθαλλος vide ap. Aristoph. Av. 888, ad quem l. cfr. interpp.
- * Ἐιγιναιοπώλης i. q. αἰγιοπώλης, Etym. M. 28, 10. quo loco τὰ αἰγινάια exponitur per: τὰ ῥώπικα φορτία.
- * Ἐιγίποψ. Etym. M. 28, 19, refert aquilam hoc nomine a Macedonibus vocari. Editor in indice suspicatur: αἰγύποψ.
- Ἐιγίπυρος. Adde glossam in Anecd. Bekk. 360, 19: αἰγίπυρος πόα πυρῆά, ἣν αἶγες νέμονται.
- * Ἐιγοθής i. q. αἰγοθήλας. Etym. M. 28, 22.
- * Ἐιγυλῖς i. q. λύγος. Etym. M. 28, 23.

- * *Ἀιγύπτῃς*, pastor. Anecd. Bekk. 361, 28: *αιγύπτῃς* *συβότῃς*, *νομεύς*.
- ²*Ἀιγυπτιάζω*. De hac voce cfr. interpp. ad Aristoph. Thesmoph. 928, et Schol. Nub. 1124; tum Anecd. Bekk, 354, 13.
- ²*Ἄιδουτος* et *ἀνιδουτος*. Paucissimis harum formarum auctoritatibus adde locos Philonis, ap. Lobbeck. ad Phrynich. p. 730, utramque formam adhibentis; et Euripid. Iphig. Taur. 940. Matthiæ: *δρομοῖς ἀνιδούτοι-σιν*. Anecd. Bekk. 363: *ἄιδουτα τὰ κακά*. Error fluxit ex Etym. M. 42: 10: *ἄιδουτον κακόν τὸ κατά-ρατον, ὃ οὐκ ἂν τις αὐτῷ ἰδούσαιτο*.
- * *Ἄιδώνιος*, letifer. Etym. M. 30, 20. 42, 12.
- ²*Αἰέι*. Doricas formas *αἰές* et *ἀέ* vide ap. Boeckh. ad Pind. Pyth. 9, 91.
- * *Ἄιθερίως*. Adv. ex Adjectivo *αἰθέριος*. Etym. M. 33, 10.
- ²*Ἀιθηρηγενέτης*. Hæc vox ab Eustathio Iliad. 1060, 55. etiam Jovi tribuitur eo sensu ut sit i. q. *αἰθέρα γενεῶν*.
- * *Ἄικνον*· *δειπνον δειλινόν*. Etym. M. 34, 2.
- * *Ἄικῶς*. Hanc Adv. formam pro *ἀεικῶς* e Platone laudant Anecd. Bekk. 360, 26.
- * *Ἄϊλιον* i. q. *κακόλιον*. Etym. M. 42, 56.
- ¹*Αἰμάς*. Hæc vox in Philoct. Soph. ab Hermanno unacum Eustathio rectius explicatur: profluvium sanguinis.
- * *Ἄιμάτη*, ἤ, i. q. *μάχαιρα*. Sophocl. in Etym. M. 35, 5.
- * *Ἄιμάτιον*, botulus cruore farctus. Etym. M. 35, 5.
- * *Ἄιματοδόχος*, ad sanguinem excipiendum aptus. Schol. Od. γ. v. 444: *ἀμνίον τὸ αἱματοδόχον ἄγγειον*.
- * *Ἄιματοῦδραντος*, i. q. *αἰμόδραντος*. Choerob. in Anecd. Bekk. Jud. s. v. *αἱματοῦδραντοι θυσίαι*.
- * *Ἄιμαχαίνω*, i. q. *αἰμάσσω*. Anecd. Bekk. 363, 15.
- ¹*Ἄιμνιον*. Hanc formam pro *ἀμνίον* præter Suid. habet quoque Schol. Odys. γ, 444, referens eam Hierapyt- niis fuisse propriam: *Πορσίαλος ὁ Ἱεραπύτνιος παρὰ Ἱεραπυτνίοις ἔτι σώζεσθαι τὴν φωνὴν αἰμνιον, δασέως*

μετὰ τοῦ ι κατ' ἀρχὴν προσηρομένην, παρὰ τὸ αἷμα.
Cfr. Eustath. ad. h. l. Etym. Gud. 18, 28; 59, 29.

* Ἀιμοποτέω, sanguinem bibo. Etym. M. 257, 39.

* Ἀιμορία, ἤ. oliva. Anecd. Bekk. 183, 5. αἰμορία
ἐλαιῶν καρπός. καὶ τῆς ἐλαίας τῆς λεγομένης αἰμορίας
τὸ στέλεχος σηχὸς λέγεται. Ultimam hujus glossæ par-
tem descripsi, ne quis emendaret αἶ μορία.

* Ἀιμορρόφος i. q. αἱματορρόφος. Theodos. Acroas.
de expugn. Cret. IV, 59.

Ἀινέω, aqua infusa subigo farinam. Etym. M. 36, 19:
αἰνεῖν τὸ ἀναβράττειν τὸν ἀηλεσμένον σῖτον, τουτέστιν
ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν τὰς κριθὰς ὕδατι γερῶντα. Et
observant interpp. ad h. l. Verbum αἰνεῖν juxta Pau-
sanias Lexic. ap. Eustath. p. 801, 59 eodem sensu poni.

* Ἀινη, ἤ, bellua marina quædam. Etym. Gud. 19, 36:
αἰνή καὶ πρήστis ζῶα θαλάσσια.

* Ἀινοτάλας, αντος, miserrimus. Antimachus Choero-
bosci in Anecd. Bekk. 1422: οἱ δὲ τὸν αἰνοτάλατα
κατέστρυγον.

* Ἀιόλειος, i. q. αἰόλος. Etym. M. 33, 32.

* Ἀιολότροπος, versutus, vaser. Etym. M. 35, 3:
αἰλότροπος ἀλλοιότροπος. Corrige, inserto ο, αἰολό-
τροπος.

Ἀιρεθίζω. Falsa lectio pro ἔρεθίζω. Anecd. Bekk.
363, 14: αἰρεθίζειν οἱ περὶ τὴν σπονδάζοντες.

Ἀιρετίζω. Antiatticista in Anecd. Bekk. 77, 23: αἰρετί-
ζειν ἀντὶ τοῦ αἰρεῖσθαι. Et p. 356, 32: αἰρετιεῖ με
προτιμοτέρων ἡγήσεται. Adde Tzetz. Chil. I, 283.

* Ἀιρετικός, hæreticus. Etym. M. 38, 7.

Ἀιρόπινον. Anecd. Bekk. 359, 24: αἰρόπινον σκοτεινόν.
καὶ κόσκινον, ἐν ᾧ πυροὶ σήθονται ὑπὲρ τοῦ τὰς αἴρας
διελθεῖν. Verior etymologia obtulerat se Phrynicho
Bekk. 22, 11: αἰρόπινον κόσκινον, πῖνος γὰρ ἐστὶν ὁ
ῥύπος, καὶ πιναρόν, τὸ ῥυπαρόν. Sed quamquam in
rectam viam pervenerat, eam tamen relinquit: αἰρό-
πινον οὖν, inquit, τὸ κόσκινον, τὸ τὰς αἴρας, ὅπερ ἐστὶ

- ῥύπος τῶν πρυῶν, καθάρων. Cfr. Etym. Gud. 21, 43, 46. Etenim ἀρῶπιον vocatur ἀπὸ τοῦ αἶρειν τὸ πῖνος, non ἀπὸ τοῦ πίνειν τὰς αἶρας.
- * Ἀισιομήτης s. αἰσιομήτης, consiliis justus. Grammaticus ad calcem Etym. Gud. 617, 46: αἰσιομήτης ὁ αἶσυμα βουλευόμενος. Editor in Indice s. v. suspicatur emendandum esse: αἰσιομήτης.
- * Ἀισχροσύρη, turpitude, dedecus. Tzetz. Chil. IX. 229.
- * Ἀιτνίζω. Viditur de igne vehementiori, Ætnæ flammam referente, poni. Anecd. Bekk. 357, 13: Ἀιτναῖον πῦρ· τὸ Σικελικὸν πῦρ ἐκ τοῦ ὄρους, τοῦ λεγομένου Αἴτνη· καὶ αἰτνίζοντος.
- * Ἀιφνηδῖς, i. q. αἰφριδῖος. Anecd. Bekk. 1310.
- * Ἀιφριδιασμός, vis subita, in libro de velit. bell. Nicephori Phoc. 224, 11.
- * Ἀλγμαλωτέω i. q. αλγμαλωτεύω. Leo Diac, 61, 5.
- * Ἀλγμαλώτισις, ἤ, i. q. αλγμαλωσία. Tzetz. Chil. I, 93.
- Ἀιών. Accus. sing. αἰῶ ex Æschylo affertur in Anecd. Bekk. 363, 17. Ad secundam significationem pertinet glossa p. 357, 18: αἰών· μινός.
- * Ἀιωνίζω, per longum tempus duro. Anecd. Bekk. 357, 19: αἰωνίζει· διὰ παντός.
- Ἀκαιροβόας, ὁ. Hanc formam Schneid. e Clemente Alex. laudat. Ap. Tzetz. Chil. VIII, 438 ἀκαιροβόας est Acc. Pl. Masc. adjective positus.
- * Ἀκαίριος. Etym. Gud. 565, 14, et Etym. M. 810, 20: ἀκαίριος· ὁ μὴ ἔχων καιρόν. Et Etym. Gud. 24, 51: ἀκαρῆ χρόνον παρὰ τὸν καιρόν καὶ τὴν στέρησιν, ἀκαιροῖον τι ὄν, quo loco editor emendat: ἀκαίριον.
- * Ἀκαιροπαρῥήσια, ἤ, i. q. ἀκαιρος παρῥήσια, Eustath. Iliad. 1069, 10; e ejus commentario ad Odys. Schneid. vocem ἀκαιροπαρῥήσιαστῆς adducit.
- * Ἀκακοπαθέω, malorum immunis sum. Etym. M. 85, 12.
- Ἀκάκουργος. Schneid. hanc vocem addubitat. Adverbium saltem ἀκακούργως exstat in Schol. ad Demosth.

π. παραπροσβ. quod legitur in Appar. crit. ad Demosth. Tom. II, pag. 586 Schäfer.

Ἀκαλανθίς. Loco Aristoph. Pac. 1077 accedat alter, Av. 871. Interpp. ad priorem locum observant, esse qui Pesychio auctore hanc vocem et de cane poni posse statuunt. Et Schol. Aristoph. Av. l. l. Ἀκαλανθίς Ἀριτεμῖς ἢ κύνων, παρὰ τὸ αἰκάλλειν ἴσως τοὺς γνωρίτους ὑλασιεῖν δὲ τοὺς ξένους. ὅθεν κύνα προσαγορεύει αὐτὴν Ἀριστοφάνης ἐν Ἐιρήνῃ, ἐπειγομένην τυφλὰ τίκτειν. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὄρνέον ἢ ἀκαλανθίς. Hinc corrige errorem Etym. M. 45, 1. ἀκαμύθιος ἢ κύνων, παρὰ τὸ αἰκάλλειν τοὺς ἰδίους. Scribe ἀκαλανθίς ἢ κύνων. Novam formam, si lectio sana est, dant Anecd. Bekk. 370, 29: ἀκάλανθος ὄρνέον τι. Etym. M. 44, 26: ἀκαλάνθις (sic) καὶ ἀκαλάρθεια (quæ ultima forma nova est) ἴσως ἐπισήμου κυνὸς ὄνομα, Orionem auctorem laudans, in quo tamen nihil tale invenio. Locus Pacis, ad quem respicit Schol. Aristoph. l. l. est, quem supra posui, v. 1077: ἢ κύνων ἀκαλανθίς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει; quæ verba non facile possunt nisi de cane, cæcos catulos pariente, explicari; nisi si dicat aliquis Aristophanem data opera in oraculi effato ad oraculorum ambiguitatem irridendam Prædicatum possuisse παρὰ προσδοκίαν. Etiam Schol. ad Pac. l. l. utramque explicationem proponit, ita ut ille quoque videatur de cane malle interpretari. Neque vero repugnat Suidas, citatus in Biseti Schol. ad Pac. l. l. Schneider voces ἀκανθίς, ἀκαλανθίς, ἀκανθυλλίς omnes eandem avem significare statuit. Tamen in commentario ad Aristoph. Pac. l. l. invenio hanc annotationem: "Sunt qui vocabula ἀκανθίς et ἀκανθυλλίς discernant. V. Canus ad Aristot. H. A. II, 320 et 767 s." Sed hunc librum inspicere nunc mihi non licet.

* Ἀκάλλω i. q. αἰκάλλω. Anecd Bekk. 370, 30. Atque quum voces ab ακ incipientes, a pag. 363 ad pag. 374,

se i. e. in fidem suam et tutelam recipere; ita non dubito, quin ἀναδέχασθαι τινα nude positum sine tali additamento non possit eo sensu dici, quo Schneidero placet, et Astius verum viderit, incommodum illud αὐτόν e loco Theophrasti exulare jubens.

Ἀναδομέω. Agathias 96, 10; 101, 18, addito πάλιν vel αὐθις, denuo instauro, exstruo, ædifico.

* Ἀναζωπυρόω, i. q. ἀναζωπυρέω. Priscus Panita, p. 221, 9. οὕτως αὐθις αὐτιοῖς ὁ πόλεμος ἀνεζωπυρώθη.

* Ἀνάθάλπις, ἡ, i. q. ἀναθερμασία; Olympiodorus Anecd. Bekk. Ind. s. v.

* Ἀναίτη, ἡ, nutrix. Etym. M. 102, 6,

Ἀναιρέτης. Addatur Tzetz. Chil. III, 165.

Ἀνακαλέομαι, servo e periculo. Agathias, 24, 8: ἰδέοντο συλλαβέσθαι μᾶλλον τοῦ ἀγῶνος καὶ ἀνακαλέσασθαι γένος πρόσσοικόν τε καὶ φίλιον, καὶ ἄρδην οἰχῆσεσθαι κινδυνεῖον, "orabant ut sociale cum ipsis bellum susciperent et genti finitimæ atque amicæ suppetias ferrent, quæ alioqui in periculo erat ne funditus everteretur." Et p. 315, 20: πόθεν ἂν ληπτέον τὸ σωζόν καὶ ἀνακαλούμενον, "unde remedium ac salus petentur?"

Ἀνακαχλάζω. Loco a Schneid. allato addatur Tzetz. Chil. X, 974, ubi ponitur de fremitu maris.

* Ἀναζόνισις, ἡ, suscitatio pulveris. In Aristophanis Lysistrata versus finem canticum Lacedæmoniorum, quod plurimum interpretum ingenia exercuit v. 1310 sqq. ap. Inverniz. sic: Σπάσταν ἄτε πῶλοι καὶ κῶραι παρὰ τὸν Ἐνρώταν ἀμπάλλοντι περὶ ποδοῖν ἐγκονιῶσαι. Ultima vox, quamquam et Brunckius et Thierschius eam retinent, aperte corrupta est; nam neque attinet saltantium juvenum et virginum festinationem commemorare, neque ποδοῖν habet unde pendeat. Sed recepta conjectura Burgessii ἀρζόνισιν, i. e. ἀναζόνισιν, omnia sanantur.

π. παραπροσβ. quod legitur in Appar. crit. ad Demosth. Tom. II, pag. 586 Schäfer.

Ἀκαλανθίς. Loco Aristoph. Pac. 1077 accedat alter, Av. 871. Interpp. ad priorem locum observant, esse qui Hesychio auctore hanc vocem et de cane poni posse statuant. Et Schol. Aristoph. Av. l. l. *Ἀκαλανθίς Ἄρτεμις ἢ κύνων, παρὰ τὸ αἰκάλλειν ἴσως τοὺς γνωρίμους ὑλασιεῖν δὲ τοὺς ξένους. ὅθεν κύνια προσαγορεύει αὐτὴν Ἀριστοφάνης ἐν Ἐιρήνῃ, ἐπειγομένην τυφλὰ τίχτειν. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὄρνέου ἢ ἀκαλανθίς*. Hinc corrige errorem Etym. M. 45, 1. *ἀκαμύθιος ἢ κύνων, παρὰ τὸ αἰκάλλειν τοὺς ἰδίους*. Scribe *ἀκαλανθίς ἢ κύνων*. Novam formam, si lectio sana est, dant Anecd. Bekk. 370, 29: *ἀκάλανθος ὄρνέον τι*. Etym. M. 44, 26: *ἀκαλάνθις* (sic) *καὶ ἀκαλάνθεια* (quæ ultima forma nova est) *ἴσως ἐπισήμου κυνὸς ὄνομα*, Orionem auctorem laudans, in quo tamen nihil tale invenio. Locus Pacis, ad quem respicit Schol. Aristoph. l. l. est, quem supra posui, v. 1077: *ἢ κύνων ἀκαλανθίς ἐπειγομένη τυφλὰ τίχτει*; quæ verba non facile possunt nisi de cane, cæcos catulos pariente, explicari; nisi si dicat aliquis Aristophanem data opera in oraculi effato ad oraculorum ambiguitatem irridendam Prædicatum possuisse *παρὰ προσδοκίαν*. Etiam Schol. ad Pac. l. l. utramque explicationem proponit, ita ut ille quoque videatur de cane male interpretari. Neque vero repugnat Suidas, citatus in Biseti Schol. ad Pac. l. l. Schneider voces *ἀκανθίς*, *ἀκαλανθίς*, *ἀκανθυλλίς* omnes eandem avem significare statuit. Tamen in commentario ad Aristoph. Pac. l. l. invenio hanc annotationem: "Sunt qui vocabula *ἀκανθίς* et *ἀκανθυλλίς* discernant. V. Camus ad Aristot. H. A. II, 320 et 767 s." Sed hunc librum inspicere nunc mihi non licet.

* *Ἀκάλλω* i. q. *αἰκάλλω*. Anecd Bekk. 370, 30. Atque quum voces ab *ακ* incipientes, a pag. 363 ad pag. 374,

se i. e. in fidem suam et tutelam recipere; ita non dubito, quin ἀναδέχεσθαι τινα nude positum sine tali additamento non possit eo sensu dici, quo Schneidero placet, et Astius verum viderit, incommodum illud αὐτόν e loco Theophrasti exulare jubens.

Ἀναδομέω. Agathias 96, 10; 101, 18, addito πάλιν vel αὐθις, demuo instauro, exstruo, ædifico.

* Ἀναζωπυρόω, i. q. ἀναζώπυρτέω. Priscus Panita, p. 221, 9. οὕτως αὐθις αὐτοῖς ὁ πόλεμος ἀνεζώπυρόθη.

* Ἀνάθαλις, ἡ, i. q. ἀναθεμασία; Olympiodorus Anecd. Bekk. Ind. s. v.

* Ἀναίη, ἡ, nutrix. Etym. M. 102, 6,

Ἀναιρέτης. Addatur Tzetz. Chil. III, 165.

Ἀνακαλέομαι, servo e periculo. Agathias, 24, 8: ἐδέοντο συλλαβέσθαι μᾶλλον τοῦ ἀγῶνος καὶ ἀνακαλέσασθαι γένος πρόσσοικόν τε καὶ φίλιον, καὶ ἄρδην οἰγήσεσθαι κινδυνεύον, "orabant ut sociale cum ipsis bellum susciperent et genti finitimæ atqve amicæ suppetias ferrent, quæ alioqvi in periculo erat ne funditus everteretur." Et p. 315, 20: πόθεν ἂν ληπτέον τὸ σῶζον καὶ ἀνακαλούμενον, "unde remedium ac salus petentur?"

Ἀναχαχλάζω. Loco a Schneid. allato addatur Tzetz. Chil. X, 974, ubi ponitur de fremitu maris.

* Ἀναζόνισις, ἡ, suscitatio pulveris. In Aristophanis Lysistrata versus finem canticum Lacedæmoniorum, quod plurimum interpretum ingenia exercuit v. 1310 sqq. ap. Inverniz. sic: Σπάραταν ἔπε πῶλοι καὶ κόραι παρὰ τὸν Ἐυρώταν ἀμπάλλοντι περὶ ποδοῖν ἐγχοιτῶσαι. Ultima vox, quamquam et Brunckius et Thierschius eam retinent, aperte corrupta est; nam neque attinet saltantium juvenum et virginum festinationem commemorare, neque ποδοῖν habet unde pendeat. Sed recepta conjectura Burgessii ἀρζόνισις, i. e. ἀραζόνισις, omnia sanantur.

π. παραπροσβ. quod legitur in Appar. crit. ad Demosth. Tom. II, pag. 586 Schäfer.

Ἀκαλανθίς. Loco Aristoph. Pac. 1077 accedat alter, Av. 871. Interpp. ad priorem locum observant, esse qui Hesychio auctore hanc vocem et de cane poni posse statuunt. Et Schol. Aristoph. Av. l. l. Ἀκαλανθίς Ἀρτεμις ἢ κύνων, παρὰ τὸ ἀκάλλειν ἴσως τοὺς γνωρίμους ὑλακτεῖν δὲ τοὺς ξένους. ὄθεν κύνια προσαγορεύει αὐτὴν Ἀριστοφάνης ἐν Ἐιρήνῃ, ἐπειγομένην τυφλὰ τίχτειν. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὄρνέου ἢ ἀκαλανθίς. Hinc corrige errorem Etym. M. 45, l. ἀκαμύθιος ἢ κύνων, παρὰ τὸ ἀκάλλειν τοὺς ἰδίους. Scribe ἀκαλανθίς ἢ κύνων. Novam formam, si lectio sana est, dant Anecd. Bekk. 370, 29: ἀκάλανθος ὄρνέον τι. Etym. M. 44, 26: ἀκαλάνθις (sic) καὶ ἀκαλάρθια: (quæ ultima forma nova est) ἴσως ἐπισήμιον κύνος ὄνομα, Orionem auctorem laudans, in quo tamen nihil tale invenio. Locus Pacis, ad quem respicit Schol. Aristoph. l. l. est, quem supra posui, v. 1077: ἢ κύνων ἀκαλανθίς ἐπειγομένη τυφλὰ τίχτει; quæ verba non facile possunt nisi de cane, cæcos catulos pariente, explicari; nisi si dicat aliquis Aristophanem data opera in oraculi effato ad oraculorum ambiguitatem irridendam Prædicatum possuisse παρὰ προσδοκίαν. Etiam Schol. ad Pac. l. l. utramque explicationem proponit, ita ut ille quoque videatur de cane malle interpretari. Neque vero repugnat Suidas, citatus in Bisceti Schol. ad Pac. l. l. Schneider voces ἀκανθίς, ἀκαλανθίς, ἀκανθυλλίς omnes eandem avem significare statuit. Tamen in commentario ad Aristoph. Pac. l. l. invenio hanc annotationem: "Sunt qui vocabula ἀκανθίς et ἀκανθυλλίς discernant. V. Camus ad Aristot. II. A. II, 320 et 767 s." Sed hunc librum inspicere nunc mihi non licet.

* Ἀκάλλω i. q. ἀκάλλω. Anecd Bekk. 370, 30. Atque quum voces ab ακ incipientes, a pag. 363 ad pag. 374,

nullam ab *αιζ.* incipientem insertam habeant, vitium, si quod est, antiquum certe est.

- * ² *Ἀκάμαντος* i. q. *ἀκάματος*. Etym. M. 44, 56: *ἀκάματος* (scribe *ἀκάμαντος*)· ἢ *κάμηλος* παρὰ τὸ μὴ *κάμειν*· ἢ *ἀκάματος*. Et Hesychius laudatus ad hunc l. habet: *ἀκάμαντον*· *ἀκοπίαστον*.
- * ² *Ἀκαματί*, i. q. *ἀκαμάτως*. Choerob. in Anecd. Bekk. p. 1310.
- ² *Ἀκαμπής*. Loco a Schneid. allato accedat Tzetz. Chil. IV, 462, et alibi sæpius.
- * ² *Ἀκαρπύω*, sterilem reddo Tzetz. Chil. VII, 126: *τὴν γῆν ἠκαρπύων*.
- ² *Ἀκασχα*. Locus Cratini, cujus particula assertur ab Eustathio p. 668, 28 (non p. 686), plenior exstat in Anecd. Bekk. p. 371: *ἢ πρεσβύται πάνν γηραλέοι, σκήπτροισιν ἄκασχα* (sic) *προβῶντες*. E versus anapæstici ratione patet ultimam vocis *ἄκασχα* syllabam brevem esse, quum creticus in septimo pede ferri non possit, atque igitur accentum circumflexum ab Eustathio, quem Schneid. sequitur, falso huic syllabæ addi.
- ² *Ἀκατάσχευος*. Tzetz. Chil. VIII, 896: *ἄτοπον, ἀκατάσχευον, ἀπόδειξιν μὴ ἔχον*. Kiessl. in Indice vult, *ἀκατάσχευον* esse: quod probari non potest. At hic est sensus sequentium verborum. Est potius: incompositus, inconcinuus.
- ² *Ἀκένωτος*. Schneid. hanc vocem posuit *ἀμαρτύτως*, interpretans: quod exhaustum non est. At ap. Tzetz. Chil. IX, 63 est: quod exhauriri nequit, uber; *ποταμοὺς αἰμάτων ἀκένωτους*.
- * ² *Ἀκέντριστος*, i. q. *ἀκέντητος*. Etym. M. 432, 11.
- * ² *Ἀκεράννος* i. q. *ἀκεράννωτος*. Æschyl. Argiv. Vol. V p. 27, Schütz, qui locus desumptus est ex Etym. M. p. 341, 7.
- ² *Ἀκηδέω*. Duos locos e Quinto Smyrnæo adduxit Schneider, unde, si lectio sana, colligi possit, recentiores in Aor. I Act. terminationem *ησα* usurpasse. Sed in

Homero emendatius ἀκίδησα. Vide Heynium ad Iliad. XIV, 427.

* Ἀκίητιον: ἤσυχον. Etym. M. 48, 1. Cohæret hæc vox cum Homericο ἀκίη.

Ἀκηρουκτεί et ἀκηρουκτί. Prior forma debetur Grammaticorum commentis vel librariorum mendis. Vide disputationem Hermanni ad Soph. Aj. 1202, et Buttm. Gramm. Gr. Tom. II p. 344.

Ἀκκίζομαι. Plato. Gorg. p. 497, A. (p. 388 Ast.) οἶσθα, ἀλλὰ ἀκκίζει, scis, at te simulas nescire. Cfr. Anecd. Bekk. 364, 32.

Ἀκκλινῶς. Hoc Adv. in Plutarcho contra Reiskii emendationem tuetur glossa in Anecd. Bekk. 365, 6: ἀκκλινῶς ἀταρόχως.

* Ἀκκλισία, ἡ, indeclinabilitas. Apoll. de Adv. in Anecd. Bekk. p. 551. 32: ἀκολούθως διαληπτέον καὶ περὶ ἐπιχρίσεως τοῦ πέντε καὶ τῶν τοιοῦτων, μὴ ἄρα καὶ αὐτὰ διὰ τὴν παρεπομένην ἀκκλισίαν ἐπιρρήματα ὑπολάβη τις ἀριθμοῦ δηλωτικὰ εἶναι. Cfr. l. 18 et 24.

Ἀκολάστημα. Præter Aristophanem Schneid. laudat Anecd. Bekk. 387. Sed hoc loco hæc vox non exstat. Voluit fortasse p. 367 scribere, ubi hæc leguntur s. v. ἀκόλαστος. ἀκολαστάματα λέγουσι κατακορῶς οἱ Ἐπικούρειοι πλὴν καὶ Ἀλεξανδρίδης κέχρηται τῇ λέξει καὶ Ἀριστοφάνης. In Aristophane, qualis nunc est, non memini me hanc vocem legere. Sed in Lysistr. v. 398 Invern. pro τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἐστὶν ἀκόλαστ' ἄσματα, Dobreis nixus auctoritate Grammatici in Anecd. Bekk. l. l. monet legendum esse ἀκολαστάσματα; mira sane vox et omni analogia destituta, quam nemo ita defendere debet, ut in Anecd Bekk, l. l. ἀκολαστάματα mutet in ἀκολαστήματα. Patet enim ἀκολαστάματα dorice dictum esse pro ἀκολαστήματα. In loco Aristophanis, de quo diximus, Bentleyi emendatio ἀκολαστήματα probabilior foret, si necessaria esset. Sed quum in iis, quæ proxime antecedunt, carmina mulie-

rum lasciva et impudica commemorantur, non dubitandum est, quin vulgata sit sanissima.

- * Ἀκοντίλαι i. q. ἀκοντίαι. Etym. M. 50, 52: ἀκοντίαι ὄφεις τινές· ζαλοῦνται δὲ καὶ ἀκοντίλαι.
- * Ἀκοντία, ἥ, herbæ nomen, quæ fortasse aliquam cum jaculo similitudinem habebat. Etym. M. 50, 53. ἀκοντία· βοτάνη τις.
- Ἀκοντίζω. Cfr. Anecd. Bekk. 366, 3. Etym. Gud. 28, 15. 239, 24. Etym. M. 51, 21.
- * Ἀκραία· παῖς Θήλεια ὑπὸ Μακεδόνων. Etym. M. 52, 17. ad quem locum vide interpp.
- * Ἀκραίφνέω. Hanc vocem sine explicatione ex Olympodoro affert Bekker in Anecd. Ind. s. v. Videtur significare: merum bibo.
- * Ἀκράτη. ἡ κακομηλία. Etym. M. 52, 16. Nihil annotant interpp. Suspicio legendum esse: ἀκράτεια. Sed probabile est, mendum ab ipso auctore Etym. fluxisse, qui hanc vocem in scriptore aliquo corrupte scriptam invenerit.
- * Ἀκρατήφρων et ἀκρατόφρων, intemperans. Schol. Odys. T. 530: ἔνιοι χαλίφρονα τὸν ἀκρατήφρονα· χάλις γὰρ ὁ οἶνος ὁ ἀναχαλῶν τὰς φρένας· ἀκρατόφρονα. Buttmano videtur ἀκρατόφρονα esse correctio alterius formæ ἀκρατήφρονα, non suo loco inserta.
- Ἀκρατίζομαι. Huc pertinet glossa in Anecd. Bekk. 371, 26: ἀκρατίσασθαι τὸ μικρὸν ἐμγαγεῖν πρὸ τοῦ ἀρίστου. Cfr. Phrynich. Bekk. 23, 15.
- Ἀκρατοζώθων. Athenæi auctoritati adde Anecd. Bekk. 205, 19. Præter hanc formam Etym. M. 53, 29 etiam ἀκροζιώθων exhibet. Falso.
- Ἀκρατος. Leo Diac. 43, 1: πολιτείαν καθ' ἣν ἄκρατα πανταχόθεν εἰσρεῖ, civitate bonis omnibus undique affluenti; de qua significatione vocis ἄκρατος Hasius jubet conferre Gataker. Miscellan. Posthum. I, 450. Aliam et sine dubio falsam significationem: *potestate*

carens, dant Anecd. Bekk. 471, 25: ἄκρατος· κατὰ τὸ ἐναντίον τῷ πολύκρατος.

Ἀκριζω. Etym. M. 52, 43 aliam quam Schneid. explicationem habet: ἀκριζω σημαίνει τὸ ἄκροις ποσὶ ποριζέσθαι. λέγεται δὲ καὶ ἀκριβητίζειν. De ultima forma dubito; quæ si vera esset, debebat verti: accurate agere. Annotant interpp. Hesychium h. l. exhibere: ἀκροβηματίζω.

* Ἀκριτικὸς. ἀκριτικὰ θέματα, in libro de Velit. bell. Nieeph. Phoc. p. 186, 12, sunt auctore Hasio ad h. l. provinciae in extremis finibus sitæ, limitaneæ; unde pag. 190, 23 οἱ ἀκριται, limitanei homines.

Ἀκρόδρουα, τὰ. Hoc nomine non solum vocantur, ut collectori τῶν Γεωπονικῶν l. X. cap. 74 placet, arborum fructus, quicunque lignosam partem vel putamen habent extrinsecus, sed omnino cujusvis arboris vel arbusti fructus edules, quales sunt poma, pira, fici, pruna. Phryn. Bekk. 22, 7: ἀκρόδρουα. οἱ καρποὶ τῶν δένδρων· δρύας δὲ πάντα τὰ δένδρα ἐκάλουν. Anecd. Bekk. 366, 27: ἀκρόδρουα· καρποὶ δενδρικοί. Cfr. disputationem Schweighäus. ad Athen. l. II, cap. 38, quæ exstat Vol. I. animadv. p. 335 sqq.

* Ἀκροκόλια. ἄρτοι, βολβοί, φακή. Etym. M. 53, 14. Nihil annotant interpp. Ex expositione satis laxa patet, auctorem incertum fuisse, de quonam cibi genere hanc vocem positam esse statueret.

* Ἀκροπήνη, ἤ, i. q. στρόμβος. Etym. Gud. 29, 12: ἀκροπήνη· ἐκ τοῦ ἄκρον καὶ πένηιον (sic), ὃ σημαίνει τὸν ἄτρακτον, γίνεται ἀκροπήμιον. τὸ στρεφόμενον οὖν ἀκροπήνη καλεῖται.

* Ἀκροπουδῆς, Adv. extrema pedis parte. Anecd. Bekk. p. 1310.

* Ἀκρόπτως. Hoc Adv. ut valde exquisitum affert Phrynichus Bekk. 8, 33.

* Ἀκτιῆνες, Adol. pro ἀκτίνες. Anecd. Bekk. p. 1193.

* *Ἀκύνκλωτος*, non cinctus. Tzetz. Chil. VIII, 588, sqq. et 790, refert Oceanum secundum nonnullos totum terrarum orbem circumfluere; μέρος δὲ Πιολεμαῖος δέ, ait, κινζοῦν οὐ λέγει πᾶσαν (τῆν οἰκουμένην), εἶναι δὲ καὶ ἀκύνκλωτόν τι μέρος πρὸς τὸν νότον.

Ἀλαβαστοθήκη, Demosth. p. 415, 5, Bekker, ubi vide interpp., qui laudant Suid. s. v. Harpocraton. s. v. et Anecd. Bekk. p. 375. Cfr. p. 296, 1.

* *Ἀλαιθερός*. Etym. M. 58, 1: ἀλαιθερός· χλιερόν. οἱ δὲ ἠλιοθερός. Sed ἀλαιθερός vel potius ἀλειθερός ex ἄλεια potest tamen quodammodo ferri.

* *Ἀλαλαί*. Notissimam hanc interjectionem, quæ est vox faustæ acclamationis in victoria, Schneid. omisit. Vide de ea, si tanti est, interpp. ad Aristoph. Av. v. 1774. Inverniz.

Ἀλάλημι et *ἀλάλημαι*. Has formas Schneid. ut Præsentia adducit. Prior non exstat, et alteram esse Perf. docet Buttm. Gramm. Gr. Tom. 1, 337, et agnoscit Schneid. in Addendis.

* *Ἀλαλητί*. Choerob. in Anecd. Bekk. Ind. s. v. Videtur hoc Adv. pertinere ad Subst. ἀλαλά.

* *Ἄλαρα*, τὰ, nuces Ponticæ. ἀλαρία, ἡ, arbor has nuces ferens. Etym. M. 57, 53: ἄλαρα· τὰ Πόντικα κάρυα, καὶ τὸν ἀλλὸν τοῦ δόρατος καταξυόμενον. οἱ δὲ καὶ δένδρον ἀλαρίαν· ὅθεν εἰς τὰ δόρατα αἱ ῥάβδοι.

* *Ἄλγυνσις*, ἡ, i. q. ἄλγος. Olympiod. Anecd. Bekk. Ind. s. v.

* *Ἄλδήμιος* vel *Ἄλδος*, cognomen Jovis. Etym. M. 58, 20: Ἀλδήμιος ἢ Ἄλδος· ὁ Ζεὺς ὅς ἐν Γάγγῃ τῆς Συρίας τιμᾶται. παρὰ τὸ ἀλδαίνω, ἀξάνω.

* *Ἄλδισζάνω*, salio. Anecd. Bekk. 1198: ἀλδισζάνει σημαίνει τὸ ἄλλεσθαι.

Ἄλειαίνω. Schneid. huic voci tribuit significationem calefaciendī. Locus ille ex Aristotele: ἀλειαίνουσα ἡ ζοιλία θάπττον πέττει, vix, quæmadmodum Schneidero placet, activam significationem admittit. Ap. Aristoph.

Ecclesiaz. 564, incusat maritus uxorem, quod sua veste induta processerit: *ἐμ' ἀποδύσασ', ἐπιβαλοῦσα τοῦγκυκλον, ᾧχρον καταλιποῦσ' ὡσπερὲι προκειμενον. κ. τ. λ.* Tum illa: *ψύχος γὰρ ἦν, ἰνquit, ἐγὼ δὲ λεπτή κ' ἀσθενής· ἐπειθ' ἴν' ἀλαίνομι* (ut calefierem) *τοῦτ' ἡμιποχομίην.* Scholiast. quidem: *λαίνομι* (sic). *Θερμαίνομι*, sed rectius Suidas, teste Kustero, *Θερμανομίην.* Consentit Zonaras Tom. I, p. 135, laudatus in comm. ad Aristoph. l. l. qui hanc glossam habet: *ἀλαίνειν τὸ θερμαίνεσθαι, οὐκ ἀλαίνεσθαι*, adducens præter l. l. Aristoph. etiam Menandri versum: *ἤδη ἀλαίνη πρὸς τὸ πῦρ καθημένη.* Bekk. Anecd. p. 14: *ἀλαίνομι ἀντὶ τοῦ ἀλαινομίην· ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ; et pag. 381: ἀλαίνειν· θερμαίνεσθαι, οὐχὶ ἀλαίνεσθαι*, citato l. Aristoph.

* *Ἀλειπής*, nunquam deficiens. Etym. M. 60, 47: *Ἀλειπής· πηγὴ ἐν Ἐφέσῳ οὕτω καλουμένη παρὰ τὸ μηδέποτε ἐπιλείπειν θέρους.*

Ἀλειφοβίους. Anecd. Bekk. p. 382, 17: *ἀλειφοίβιον* (corrigere *ἀλειφόβιον*): *τὸν περὶ πάλαιστραν ἀναστρεφόμενον καὶ ὑπηρετοῦντα· οὕτως Ἀριστοφάνης.* Facile patet etymologiam esse *ἀλείφειν*, βίος, qui homines in palæstra ungerendo vitam sustentat.

* *Ἀλεξτρονώδης*, gallo gallinaceo similis. Eunapius p. 94, 22: *πρὸς ἡδονὰς ἀλεξτρονώδης*, ad libidines galli ritu alacer erat. Obiter moneo, vocem *ἀλεξτρονωδής*, quam Schneid. e Photii cod. 169 laudat, non hoc loco legi sed in cod. 77, pag. 54. a. 13 Bekker, ubi hæc vox inter illas affertur, quas Eunapius parum scite usurpaverit. Vix dubitandum est, quin Photius ad locum Eunapii supra allatum respiciat. Vel igitur Photius parum accurate locum ipsum inspexit, vel in alterutro lectio est corrupta.

* *Ἀλέξις*, evitatio. Adhibetur hæc vox ab auctore Etym. M. ad explicandam etymol. vocis *Ἀλέξανδρος*, p. 59, 22.

* Ἄλεσμα, τό, i. q. ἄλγητα. Tzetz. Chil. X, 424: ἀφάντου μύλου ἀλέσματα. Kiesslingius sine idonea causa hunc locum corruptum censet, ablegans lectores ad VI, 799: ἀφάντου μύλου διάλεστρα καὶ ποῦνον κωλοζώστην, quem locum se intelligere negat, sed hoc tamen satis perspicue putat patere, Tzetzam Hermogeni exprobare nimias divendi argutias. Priori loco ἀφάντου μύλου ἀλέσματα additum habet: Παλαιῶτον λόγους, et opponuntur Τζέτζου σαφεῖς λόγοι. Est igitur vertendum: fabulæ aniles, nugæ obscuræ, ad intelligendum difficiles. Talis metaphora in tali scriptore non debet offendere. Ἄλεσμα legitur etiam in Etym. M. 216, 22: τὰ τῶν ἐλαιῶν ἀλέσματα, crassiores partes olivarum, quæ remanent, quum succus exprimitur.

* Ἀλεύραττις· ἀγγεῖον εἰς ἄλευρα. Anecd. Bekk. 383, 3. Ἀλέω. Ut μύλλειν, molere, permolere, ita hoc quoque vocabulum habet sensum obscoenum. Vide interpp. ad Aristoph. Nub. 1289.

Ἄλη. Tzetz. Chil. VII, 129, vocem ἀλάστωρ derivans ἀπὸ τοῦ τηρεῖν τὰς ἄλας, subjungit: ἄλη δ' ἐστὶν ἡ βλάβη.

Ἀληθινολογία. Etym. M. pag. 388, 7, hac voce utitur ad explicandum, quid sit ἐτυμολογία.

Ἀλημι. Verbum illud non exstat. Vide Buttm. Gramm. Gr. Tom. II. p. 119.

* Ἀλησία· ἢ Ἀφροδίτη διὰ τὸ περὶ πᾶν ζῶον ἀλᾶσθαι. Etym. Gud. 34, 42. Eadem, sed corrupta, repetuntur p. 618, 16: ἀλυσία· ἢ Ἀφροδισία, διὰ τὸ περὶ πᾶν ζῶον ἀλᾶσθαι. Etym. M. 62, 38 vocem ἀλησιᾶς eodem modo explicat, sed paulo infra hanc glossam habet: ἀλήσια κατὰ στέρησιν τοῦ α ἀπὸ τοῦ ληΐζεσθαι. οὕτω Μεθόδιος. λέγεται δὲ παροξυτόνως ἢ ἀσυλία. Videtur igitur discrimen aliquod statuere inter ἀλήσια et ἀλησία. Fortasse tamen, quum ἀλήσια e verbo ληΐζεσθαι derivet, nihil aliud indicare voluit, quam vocem ἀλησία (quam suspicor mutandam esse in ἀλησιᾶ) a Methodio

scribi προπαροξύτωνως. Sylburgius quum negaret se intelligere, quid hoc loco sibi vellet ἡ ἀσπλία, non vidit esse explicationem vocis ἀλησία.

* Ἄλια, τά, i. q. ἄλιτα. Tzetz. Chil. IX, 302; XII, 865 τὰ ἄλια καὶ ἄλευρα. Editor putat ἄλια corruptum esse ex ἄλιτα. Parum recte. Ponitur enim hæc vox ad etymologiam vocis ἀλιτήριος explicandam, et ipsum illud additamentum ἄλευρα ineptum foret, nisi auctor primum insolentiozem vocem posuisset.

* Ἀλιακόν, i. q. ἀλιάς. Etym. M. 63, 40.

Ἀλιβδοῦμαι, i. q. ἀλιβδύω. Etym. M. 63, 13.

Ἀλίδρομος, "per maria currens" Schneid. ἀμαρτύρωσ. Theodos. Acroas. I, 77, τοὺς ἀλιδρόμους τόπους, mari cinctos locos.

Ἀλικάκκυβα. Ita vocari Loti fructum auctor est Etym. M. 63, 48. ad quem locum cfr. Barkerum.

* Ἀλιόικος, in mari habitans. Etym. M. 70, 22.

* Ἀλιταρεύτως, inexorabiliter. Etym. M. 57, 30.

Ἀλκάθω. Bekk. Anecd. 383: ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν. Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος. Sed recte Elmsleius ad Eurip. Med. 186 negat Præc. Indic. formarum in αθειν desinentium inveniri. Hunc sequitur Butt. Gramm. Gr. Tom. II, 35, formas in αθειν desinentes esse Dor. 2. Infinit. statuens. Ex illo ἀλκάθω Grammaticorum fluxit fortasse ἀλκάω in Etym. M. 56, 11; 66, 10, cum explicatione: ἀνδρείως πράσσειν τί, μάχεσθαι.

* Ἀλκμάρης, noxam arcens. Methodius in Etym. 66, 22: ἀλκμάρες τὸ ἀλεξητήριον, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ. ἀλκάρεις γὰρ ἐστὶ τὸ ἀλαλκοῦν (ὃ ἐστὶ βοήθοῦν) τὴν ἀράν, ἀπειρογον τὴν βλάβην.

* Ἀλλάγδην, permutando. Anecd. Bekk. Ind. s. v,

* Ἀλλακτόν, τό, lignum baiulatorium. Auctor argumenti Ran. Aristoph. quod legitur p. 5 sqq. in comment. ad hanc fabulam Invern: ἀνάφορον, ὃ ἀλλακτὸν δημωδεστέρως καλεῖται.

* Ἀλλαντεύω, i. q. ἀλλαντοποιέω. Tzetz. Chil. XIII, 276.

Ἀλλεπάλληλος. Tzetz. Chil. VI, 437, συντόμως τέμνων τὴν ὁδὸν ἀλλεπαλλήλοις ἴπποις. Intelliguntur equi per opportuna loca dispositi, ut posset, prioribus defatigatis, alios præsto habere et continuum iter facere. Adv. ἀλλεπαλλήλωσ, quod legitur in Etym. M. 85, 45, omisit Schneider.

* **Ἀλληκτος,** sortitione non distributus. Anecd. Bekk. 202, 17: ἄλληκτα ἀκλήρωτα, ἀδιαίρετα, ἀμέριστα, κοινά.

* **Ἀλλοδημία.** Duobus locis a Schneid. citatis accedat Dio Cass. 748, 87, unde patet non Jonibus solis hanc vocem propriam fuisse.

* **Ἀλλότεχνος.** Theodos. Acroas. II, 235: μετηλλάζαντο τὴν πανοπλίαν εἰς ἀλλοτέχνους συμφοράς, commutabant arma in in alias artes calamitosas.

* **Ἀλλότυπος,** forma diversus. Etym. M. p. 425, 24.

Ἀλλοφάσσω. Anecd. Bekk. Bekk. 386: ἀλλοφάσειν (sic.) ἑτεροχορεῖν, παρορᾶν. Et alia glossa: οὐχ ὑποφέρειν βύρος.

Ἄλμα. Schneid. duos Grammaticorum locos affert, secundum quos ἄλμα idem sit quod ἄλσος et κλάδος. Addatur Schol. Odys. pag. 494, fin: Ἀιολεῖς ἄλματα καλοῦσι τοὺς κλάδους οἷον ἀδῆματα καὶ ἀξήματα.

Ἄλοάω. Brunckius ad Aristoph. Ran. 149, Τουπίου ad Suid. secutus, hanc vocem l. l. Aristoph. obsceno sensu accipit, fere ut antecedens κινέω. Schol. tamen: ἤλοιησεν ἔτυψεν, quem alii interpp. sequuntur. In Bekk. Anecd. 379 docetur, hoc verbum cum tritrandi notione Futurum formare in ασω, sed verberandi in ησω: ἀλοάσαντα· ἐν τῷ α. Φερεκράτης Ἴππο: ὑποζυγίοις ἀλοάσαντ' ἐνθὺς ἐκποιῆσαι. Τὸ δὲ συγκόψαι πληγαῖς ἀλοῆσαι ἐν τῷ η. Et pag. 16: Ἀπαλοῶν· διὰ τοῦ π γράφοντες οἱ Ἀττικοὶ δῆλον ποιοῦσι, ὅτι καὶ τὴν ἄλωσ καὶ τὴν ἀλοῶν ψιλῶσι καὶ ἀλοάσουσι δὲ (cum notione tritrandi, id quod e serie orationis patet) διὰ τοῦ α οὐχὶ διὰ τοῦ η. σημαίνει δὲ τὸ ἀλοῶν καὶ τὸ ἐπιτρέβειν τύποντα. Pag. 270: κατηλόησαν ἀπέκτειναν, οὐχ ἀπλῶς

- ἀλλὰ ξύλοις παίοντες. Buttman Gramm. Gr. Tom I, pag. 400 neglecto hoc discrimine censet, Futurum hujus verbi apud antiquos saltem Atticos in *ασω* exiisse, sed frequentiora esse exempla Futuri in *ησω* exentis.
- * *Ἀλογιάω*. imprudenter ago. Anecd. Bekk. 340, 4: ἀλογιῶν· τὸ μηδένα λόγον ἔχειν, ἀλογοιστὶ δὲ πράττειν. οὕτω Δημοσθένης καὶ Πλάτων. Harpocration: ἀλογίαν (corrige ἀλογιῶν)· τὸ μηδένα ἔχειν λόγον, ἀλλ' ἀλογοιστὶ πράττειν Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, καὶ Πλάτων.
- * *Ἀλογχος*, cuspide carens. Etym. M. 70, 38: ἀλογχον· δόρον τὸ σιδήριον. Corrige, ut Sylburg. suspicatur: ἀλογχον δόρον· ἀσίδηρον.
- Ἀλοιτός*. Cfr. de hac voce Etym. M. 69, 49, quo loco præterea ἀλοίτη, ἤ, i. q. ἀλίτημα, et ἀλοιτεύω, i. q. ἀλιτεύω.
- * *Ἀλοστατέω*. Anecd. Bekk. 381, 22: ἀλοστατεῖ στρατεύεται. Glossa haud dubie corrupta, sed veram lectionem non exputo.
- * *Ἀλύη*, ἤ, pars aratri, quam Etym. M. p. 173, 22 ita describit: τὸ διὰ τοῦ ἐλύματος (per burim) διαβεβλημένον ξυλάριον, εἰς δ' ἣ ἐχέτλη (manubrium) καθίεται, ἀλύη (καλεῖται).
- * *Ἀλυσθένεια*, ἤ, imbecillitas, morbus. Etym. M. 70, 45: ἀλυσθαίνεις (corrige ἀλυσθαίνεις)· ἀδημονεῖς, τρέμεις. Ἀλυσθένειαν. ἀσθένειαν.
- Ἀλυσιδωτός*. Polybii et Athenæi locis accedat Leo Diac. 108, 6.
- Ἀλυσις*, quod ex uno loco Schol. Venet. Iliad. affert Schneider, legitur etiam in Anecd. Bekk. p. 716, 18.
- * *Ἀλύστηνος*, æger, miser. Etym. M. 70, 46: ἀλυσθαίνειν (corrige ἀλυσθαίνειν)· ἀδυνατεῖν, ἀσθενεῖν. Ἀλύστηνον· δεινόν.
- Ἀλύτης*, Lictor. Etym. M. 72, 17, refert esse, qui duplicato λ scriberent ἀλλύτης.

- * Ἀλφινία, ἡ λευκή, vitiligo alba. Anecd. Bekk. 386, 18.
- * Ἀλφιστεύς, ἧν ἄλφιστα apparatus. Anecd. Bekk. 381, 7: ἄλφιστεῖς οἱ τὰ ἄλφιστα ποιοῦντες. Ὑπερίδης. Et p. 385, 32: ἄλφιστῶν στοῦ ἡ ἄλφιστόπωλις, ἐν ἧ καὶ ἡ Ζευξίδος ἀνέκειτο Ἑλένα. Ultima verba descripsi, ne quis putaret totam rem a Grammatico confictam. Cfr. de hac porticu interpp. ad Aristoph. Ecclesiaz. v. 717.
- * Ἀλφιστοποιός, i. q. ἄλφιστεύς. Etym. M. 228, 2.
- * Ἀμάδιος· ἐπιρῶημα ἐκ τοῦ ἄμα, ἄμάδιος. Etym. Gud. 40, 47. Sed p. 618, 36: ἄμάδιος ἐκ τοῦ ἄμα, ἄμάδιος ἐπιρῶηματικῶς. Etym. M. 75, 22. ἄμάδιος· ἄμάδα τὴν ναῦν Ἀισχύλος ἐπιρῶηματικῶς, ἄμα τῷ προσελθεῖν. ἀπὸ τοῦ ἄμα ἄμάδιος παράγωγον διὰ τοῦ διος. Primam hujus glossæ partem corruptam esse patet. Hinc fortasse auctor Etym. Gud. miram suam opinionem de *Adverbio* ἄμάδιος traxit, quum verba illa ἄμα τῷ προσελθεῖν, quæ Schleusner inter ἄμάδιος et ἄμάδα inserit, ejiceret, et vocem ἐπιρῶηματικῶς, quam ad ἄμάδα τὴν ναῦν Ἀισχύλος non pertinere vidit, ad sequentia referret. Patet scripturam ἄμάδιος cum spiritu aspero veram esse, et hanc vocem adjective poni de iis rebus, quæ una fiant.
- * Ἀμαλακιεῖν· τὸ μὴ ῥιγοῦν. Etym. M. 76, 7. Interpp. laudant Valckenaer ad Theocr. Adoniaz. p. 226, 6, qui liber mihi non est ad manus. Suspicio legendum esse ἀμαλακιεῖν, Fut. Attic. ex ἀμαλακίζω, non sum mollis et delicatus.
- * Ἀμαλλος, lanugine carens. Eustath. Iliad. p. 1057, 12.
- * Ἀμαξελάτης, curruum vector. Agathias 76, 17.
- Ἀμαξεύς. Exemplo Dionis Chrysostom. addatur Tzetz. Chil. IV, 747: ὁ Ἐυμενὴς ἦν ἀμαξεύς, ἀλλ' ἔδοξάσθη μέγα. Ἀμαξεύω. ἡμαξευμένοι στίχοι, Tzetz. Chil. IX, 282 sunt versus politici. Vide quæ Kiessling. in Indice s. v. affert e Fabricii Bibl. Gr.
- Ἀμάρα. Præter generalem significationem Etym. M. 77, 23 specialem habet: ἀμάραι. αἱ ἐν τῷ ὠτίῳ κοιλότητες.

- * Ἀμάσση i. η. ἀμαρνή No. 1 et 2. Choerob. in Anecd. Bekk. 1318: ἀμάσση ἀμάσσης ἐπὶ ἀκτῖνος καὶ λαμπηδόνος καὶ ὄφειος.
- Ἀμβων. Phrynich. Bekk. p. 12, 4. explicat: πάντα τὰ ὑπερέχοντα καὶ ἀνεστηκότα. Cfr. Etym, M. 81, 8.
- Ἀμέθετος. Orphic. Fragm. adde Damascium et Olympiod. in Anecd. Bekk. Ind. s. v.
- Ἀμελητήτως ap. Eustath. II. 2062, 37, est: re non satis ponderata, negligenter, oscitanter.
- * Ἀμείναςις. Hoc nomine a Pergæis vocari eum florem, qui vulgo vocatur ἡδύοσμον, testatur Etym. M. 82, 50.
- Ἀμεινόνως. Hoc Adv. Antiatticista Bekk. 78, 24 ex Aristoph. Thesmoph. laudat. Locum ipsum Aristoph. non invenio in editis exemplaribus.
- Ἀμένης, gen. ἀμένητος. Anecd. Bekk. p. 1189 bis. Auctor hujus glossæ diserte monet, hanc vocem genitivum suum non in οὐς sed τος formare. Sed quum addat: σημαίνει δὲ τὸ παιδίον διὰ τὸ μὴ ἔχειν μένος, videtur hæc vox idem esse quod ἀμενής. Cfr. Etym. M. 81, 41.
- * Ἀμεταδοσία, ἡ, tenacitas, avaritia. Schol. Odys. p. 487 fin: διὰ τί μοι ὠνείδισας ἀμεταδοσίαν καίτοι προαίρεσιν ἔχοντι παροσχεῖν.
- * Ἀμετράριθμος, innumerus. Tzetz. Chil. IX, 618, et in inscript. hist. 413 Chil. XII, ubi typhothetæ errore legitur ἀμετρίθμος.
- * Ἀμηλος, ovibus vel pomis carens. Tzetz. Chil. IX, 349, 354.
- * Ἀμήνυτος, non delatus, non accusatus. Theognostus Anecd. Bekk. Ind. s. v.
- * Ἀμίζω (ἀμῖς), i. η. ὀυρέω. Etym. M. 83, 35.
- * Ἀμιον, Deminut. vocis ἀμῖς, aliquantum mutata significatione. Etymol. M. 83, 36: ἄμιον σκῆφος ἀργυροῦν.
- * Ἀμισθίως, i. η. ἀμισθί. Tzetz. Chil. XI, 45.
- * Ἀμιστύλλευτος, i. η. ἀμιστύλλος. Damascius Anecd. Bekk. Ind. s. v.

* *Ἀμμορία*, ἡ, limes, terminus. Schneid. laudat Demosthenem p. 86, et epigr. in Analect. Huschk. p. 269. Non animadvertit vir doctus, se ex una auctoritate duas facere, quum ipsum illud epigramma desumptum sit ex Demosthene, l. l.

* *Ἀμμόριος*, i. q. ἄμμορος No. 2. Etym. M. 84, 27.

* *Ἀμμώνιος*, Adjectivum e nomine *Ἀμμων*, et *ἄμμώνεια φήμη*. Etym. M. 227, 2.

Ἀμνημοσύνη. Hanc vocem in Euripidis Jone (v. 1100 Matthiæ, v. 1002 Bothe) Schneid. sine causa dubiam censet. Matthiæ annotat: "Canter *ἀγνωμοσύναν*, quod probant Musgr. et Wakef. *Ἀμνημοσύναν* recte Barnes vertit ingratitude." Bothius, ne mentione quidem facta lectionis *ἀγνωμοσύναν*, nihil aliud quam: "*ἀμνημοσύναν*, immemorem animum, i. e. ingratum." Cætorum tribus exemplis, quæ affert Schneider, addam, si tanti est, Tzetz. Chil. IV, 728.

* *Ἀμνητί*, Adv. Choerob. in Anecd. Bekk. Ind. s. v. Videtur pertinere ad *ἀμνημοσύνη*.

* *Ἀμοιβάζω*, i. q. ἀμείβομαι. Menander Constantinopolit. p. 360, 14, τὰς ἐμπορίας ἀμοιβάζειν ἀκολύτως, merces permutare sine ullo impedimento.

* *Ἀμοιτάκη*, ἡ, edulii genus. Etym. M. 488, 54.

* *Ἀμονάδιστος*. Damascius Anecd. Bekk. Ind. s. v. sine explicatione.

* *Ἀμπάζομαι*, i. q. ἀναπαύομαι. Etym. M. p. 86, 8: ἀμπάζονται ἀναβάλλονται, ad quem locum interpp. observant, Hesychium pro ἀναβάλλονται exhibere ἀναπαύονται.

Ἀμπελος, vinea bellica. Loco a Schneid. allato accedat Tzetz. Chil. XI, 610: τὰς ἀμπέλους ἐλαφράς, χελώνας καλουμένας, καὶ πᾶσαν ἄλλην μηχανὴν ἐκ τῶν πορθητηρίων.

* *Ἀμπώτισμα*, τὸ, i. q. ἄμπωτις. Eustath. Odys. 1716, 38.

- * Ἀμυζάλη, ἡ, (ἀμύσσω) cuspis sagittæ. Etym. M. 87, 41.
- Ἀμυλος, placentæ genus. Locis a Schneid. laudatis accedat Matro "ὁ περίπλετος παρωδὸς" ap. Eustath. Iliad. p. 1053, 10.
- Ἀμυντήριος. τὰ ἀμυντήρια ap. scriptores Christianos sunt ea instrumenta tortorum, quæ a Latinis ungues s. unci ferrei appellantur. Vide Hasium ad Leon. Diac. p. 411.
- * Ἀμυντής, i. q. ἀμυντήρ. Etym. M. 436, 5.
- Ἀμύξ. Hoc Adv. Schneid. ex antiqua var. script. in Nicandr. Theriac. adducit, ubi tamen recepta lectio ὀδάξ. Sed ἀμύξ exstat in Etym. M. p. 88. 1.
- * Ἀμφαής, i. q. ἀμφιγαής, late conspicuus. Etym. M. 88, 38.
- Ἀμφήριστος ap. Agathiam i. q. ἀντίπαλος, 57, 19; 272, 1; 332, 18.
- Ἀμφιάζω i. q. ἀμφιέννυμι. Locis a Schneid. citatis accedat ἀμφιάσουσθαι in libro de Velit. bell. Niceph. Phoc. p. 236, 11, de qua verbi forma Hasius laudat Albert. ad Hesych. I, 295, a. Cfr. porro Etym. Gud. 48, 41.
- * Ἀμφιβαρής, utrinque pondere æqualis. Etym. M. 91, 1.
- * Ἀμφιγνωμονέω i. q. ἀμφιγνοέω. Etym. M. 87, 48.
- Ἀμφιγυήεις et ἀμφίγυος. Vulgo derivant e voce γυῖος. Probabilis Thierschius Gramm. Gr. p. 254: "So auch wohl (o in v mutato) ἀμφιγυήεις als Beiwort des gebrechlichen Hephæstos — — von ἀμφί u. γῶος, der leidungebene, u. ἀμφίγυος in ἔγχεσιν ἀμφιγυῖοισιν".
- * Ἀμφιδέξῃα, τὰ, collaria. Bekk. Anecd. 388, 29 ἀμφιδέξῃα· ψέλια, sed p. 202, 26: κόσμος τραχήλιος.
- * Ἀμφικελεμνίς. Hoc Adv. sine explicatione in Anecd. Bekk. 13, 19. Videtur pertinere ad ἀμφικέλευνος.
- * Ἀμφίκτυπος, circumsonus, Etym. M. 543, 7. Sed var. lectio: ἀμφίκυρτος.
- * Ἀμφικυκλόω, undique cingo. Agathias, 150, 6.

- * Ἀμφιματόω, exuo. Anecd. Bekk. 389, 9.
- Ἀμφιμήτωρ. Hujus vocis eandem explicationem quam Schneid. dat Phrynich. Bekk. p. 6, 24; sed Anecd. p. 389, 8, invenio glossam: ἀμφιμάτορας ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς ἔχοντες. Non tamen videtur re vera discrimen fuisse inter ἀμφιμήτωρ et ἀμφιμάτωρ.
- * Ἀμφίνωτις, ἡ, tunica tergum tegens. Etym. M. 93, 17.
- * Ἀμφιουδῖς, i. q. ἀμφοῦδῖς. Anecd. Bekk. 1310.
- * Ἀμφιπολή, ἡ, circumitio. Etym. M. 91, 9.
- Ἀμφισβητέω. Verbum ἀμφισβητῆσαι, Theophr. Char. 23, Casaub. ita expressit: dissentientibus aliis contendet. Est nihil aliud quam: asseverare, contendere. Vide Astium ad h. l.
- * Ἀμφίστονος i. q. ἀμφίστονος, Etym. M. 87, 57.
- * Ἀμφισφάω, i. q. ἀμφισφάω, ex Erotiano ad Hippocrat. affertur in notis Barkeri ad Etym. M. p. 1117, Tom. II, ed. Lips.
- * Ἀμφιφορεῖον, i. q. ἀμφιφορεῖς, Anecd. Bekk. 389, 20: ἀμφιφορεῖα ἄγγεῖα.
- Ἀμφιφορίτης, ὁ. Etym. M. 95, 2, refert apud Æginetas celebrari certamen hoc nomine dictum, quo certantes currebant, amphoras s. urnas atque plenas capitibus gestantes.
- Ἀμφοτερόγλωσσος. Pro vulgari explicatione hujus vocis: qui in utramque partem disputat, facit Tzet. Chil. VII, 303 sqq. τοῦτο γὰρ ῥήτορος ἀνδρὸς καὶ ἀμφοτερογλῶσσου, Καὶ πράγμασι καὶ κλήσεσι καὶ τοῖς λοιποῖς ὁμοίως Πρὸς ἔπαινον καὶ ψόγον δὲ κεχρησθαι συμφερόντως.
- * Ἀμφωξίς, mulctra. Etym. M. 94, 7. Cfr. ἀμφωτίς ap. Schneid. in Addendis.
- * Ἀναβαλλίς, vox incertæ significationis. Etym. M. 95, 43: ἀναβαλλίδες ταινία. οἱ δὲ σφαίρας ἀπεδίδοσαν (interpretati sunt).
- * Ἀναβίβασις, ἡ, retractio accentus; Buttm. Gram. Gr. Tom. II, p. 299 ἀμαρτόρως. Etym. M. 126, 5: πᾶν

προστακτικὸν δισύλλαβον βραχυκατάληκτον ἐνικὸν ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον ὅσον, ἐλθέ, πρόσελθε. Substantivum ἀναβιβασμός eodem sensu ponitur p. 582, 38.

* Ἀναγγαρεύω, i. q. ἀναγγάζω, Etym. M. p. 96, 5.

Ἀναγκαῖος, ap. Agathiam sapius est: utilis. Exempla suppeditabit Ind.

Ἀναγωγεύς, παίδων ἀναγ. educator puerorum. Eustath. Iliad. 1074, init.

* Ἀναδειλιάω, præ timore recedo. Etym. M. 119, 6.

Ἀναδέσμη. Locis a Schneid. allatis accedat Schol. Aristoph. Plut. 589: ἀνάδετος γυναικεῖος κόσμος, ὃς καὶ ἀναδέσμη λέγεται. Cfr. Etym. M. 86, 20.

* Ἀνάδεσμος i. q. ἀναδέσμη, Etym. M. 589, 8: μήτρα λέγεται ἢ γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀνάδεσμος.

Ἀναδέχομαι τινά, für jemand Bürgerschaft leisten, Theophr. Char. 12, et Polybius." Schneid. In loco l. Theophr. ἀναδέχεσθαι vulgo quidem ita explicatur ut sit i. q. ἐγγυᾶσθαι, pecuniam vel iudicatum solum iri promittere et spondere. Sed ἀναδέχεσθαι τινα, pro aliquo spondere, dici posse negat Astius ad Theophr. l. l. qui illud αὐτόν, quod in textu vulgari legitur, cum uno codice exterminat. E Polybio nihil ipse de hac voce annotavi, sed in indice reperio sub No. 2: recipere alieni, spondere, polliceri, cum dativo personæ et accusativo rei. Sic et recipere pro alio, polliceri pro alio. 3) sponsorem fieri pro aliquo, τὸν Μεγαλέαν Λεόντιος ἀνεδέξατο τῶν χρημάτων, V, cap. 16, 8, quod interpretatio Latina recte explicat: pro Megalææ dicta mulcta Leontius sponsorem se obtulit. Quod index tres alios Polybii locos jubet conferre, id nihil ad id, quod quaerimus, quum ibi scriptor aliis verbis utatur ad eandem sententiam proponendam. Jam ut in loco Polybiano insolentior phrasis addito Genitivo illo τῶν χρημάτων (vulgo vocant Genitiv. respectus) mitigatur quodammodo et ferri potest, modo teneamus ἀναδέχεσθαι τινα proprie esse: aliquem in

se i. e. in fidem suam et tutelam recipere; ita non dubito, quin ἀναδέχασθαι τινα nude positum sine tali additamento non possit eo sensu dici, quo Schneidero placet, et Astius verum viderit, incommodum illud αὐτόν e loco Theophrasti exulare jubens.

Ἀναδομέω. Agathias 96, 10; 101, 18, addito πάλιν vel αὐθις, denuo instauro, exstruo, ædifico.

* Ἀναζωπυρόω, i. q. ἀναζωπυρέω. Priscus Panita, p. 221, 9. οὕτως αὐθις αὐτοῖς ὁ πόλεμος ἀνεζωπυρώθη.

* Ἀνάθάλψις, ἡ, i. q. ἀναθερμασία; Olympiodorus Anecd. Bekk. Ind. s. v.

* Ἀναίη, ἡ, nutrix. Etym. M. 102, 6,

Ἀναιρέτης. Addatur Tzetz. Chil. III, 165.

Ἀνακαλέομαι, servo e periculo. Agathias, 24, 8: ἐδέοντο συλλαβέσθαι μᾶλλον τοῦ ἀγῶνος καὶ ἀνακαλέσασθαι γένος πρόσσοικόν τε καὶ φίλιον, καὶ ἄρδην οἰγήσεσθαι κινδυνεύον, "orabant ut sociale cum ipsis bellum susciperent et genti finitimæ atqve amicæ suppetias ferrent, quæ alioqui in periculo erat ne funditus everteretur." Et p. 315, 20: πόθεν ἂν ληπτέον τὸ σῶζον καὶ ἀνακαλούμενον, "unde remedium ac salus petentur?"

Ἀνακαχλάζω. Loco a Schneid. allato addatur Tzetz. Chil. X, 974, ubi ponitur de fremitu maris.

* Ἀνακόνισις, ἡ, suscitatio pulveris. In Aristophanis Lysistrata versus finem canticum Lacedæmoniorum, quod plurimum interpretum ingenia exercuit v. 1310 sqq. ap. Inverniz. sic: Σπάριταν ἔπε πῶλοι καὶ κῶραι παρὰ τὸν Ἐνρώταν ἀμπάλλουσι περὶ ποδοῖν ἐγκοιῶσαι. Ultima vox, quamquam et Brunckius et Thierschius eam retinent, aperte corrupta est; nam neque attinet saltantium juvenum et virginum festinationem commemorare, neque ποδοῖν habet unde pendeat. Sed recepta conjectura Burgessii ἀρκόνισις, i. e. ἀνακόνισις, omnia sanantur.

Ἀνακόπτω. Ἀνακόπτει νῆα, Aratus Phœnom. 347, quod Germanicus vertit: inihbet jam navita remis s. remos.

Ἀνακόπτειν, omisso τὴν ναῦν ap. Theophr. Char. 25 Casaub. et Fischer explicant: mutare cursum. Coraius idem esse putat quod πρόμναν κρούεσθαι. Astius vero: navis cursum inihbere. Nobis videtur vel Casaub. vel Corai. verum vidisse, seriem orationis reputantibus.

* Ἀνακριβής, parum accuratus. Eustath. Iliād. 1062, 39.

Ἀνακωχή. ἀνακωχῆς τῶν δεινῶν γεγενημένης, "induciis a bello factis," Agathias 206, 2. ἀνακωχή τοῦ κινδύνου, id. 289, 3. Anecd. Bekk. 391, 11: ἀνακωχῆς ἀναπαύσεως, ἐνδύσεως, τῆς πρὸς μικρὸν ἐν πολέμῳ εἰρήνης.

* Ἀνάλαμψις, ἧ, fulgor. Leo Diac. 69, 20: τῇ ταύτης (τῆς Ἰριδος) ἀναλάμψει τὴν τοῦ θεοῦ κατήφηταιν διεσκέδασε, illo refulgente imbris tristitiam dissipavit. Hasius ad h. l. hanc vocem laudat e Philon. de Vit. Mos. 492, C. Plutarch. de Orac. defectu II, 419. Euseb. Præpar. Evang. 207, D.

Ἀναλέγομαι, lego, legendo disco, Agathias 13, 12; 96, 6, et sæpius alibi.

Ἀναλογέω. Etym. M. 98, 40: ἀναλογεῖν τὴν ἀνάγνωσιν, repetere.

* Ἀναλογικῶς, per proportionem s. analogiam, Ecclesiast. Vide Hasium ad Leon. Diac. p. 401.

Ἀναλόγως. Hæc vox melius construitur cum Dat. sed ap. quosdam recentiores scriptores cum genit. Plerumque tamen absque casu ponitur. Vide Hasium ad Leon. Diac. p. 400.

Ἀναμαντεύομαι ap. Dion. Cass. p. 128, 19 Reim. non est, ut Schneid. parum accurate interpretatur: "ich vernichte das Augurium," sed: augurium itero. Ἐξεδροὶ γάρ, inquit, τινες ὄρνιθες ἐπέπταντο, καὶ διὰ τοῦτ' ἀνεμαντεύσαντο, "nam aves quædam extra sedes suas devolarunt, auguriumque propterea iterari debuit." Phrynich. ap. Valcken. ad Hippolyt. est Phrynich. Bekk. p. 26, 9, unde error fluxit. Ita enim ille: ἀνα-

μαρτυέσθαι σημαίνει τὸ τὰ μαρτυθέντα ἄπαξ πειρᾶσθαι ἀμύτεντα ποιέσθαι. Sed patet, iteratione augurii posse prius augurium non solum irritum fieri, sed etiam, si res ita ferret, confirmari.

Ἀνάπαιστος, i. q. παράβασις. Schol. Aristoph. Pac. 736: παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαιστοῖς· πᾶσαν παράβασιν ἀνάπαιστον καλεῖ. Solet enim ea pars comœdiæ, quæ Parabasis nuncupatur, anapestico pede uti.

Ἀναπαλαίω, retracto, revoco. Schol. Odys. 9, 567: οἱ ἄγαθοὶ τὰς ὑποσχέσεις οὐκ ἀναπαλαίονται οὐδ' ἀτελεύτητον ὅτι κεν μεγάλη κατανεύσω.

* Ἀναπαρθένευσις, ἧ, virginittatis restitutio. Schol. Æschyl. Choëph. v. 69.

Ἀναπειράω Schneid. Imo ἀναπειράομαι. Vide de hac voce et Substant. ἀνάπειρα interpp. ad Diod. Sic. l. XIII cap. 8, Tom. V, pag. 546 sq. Bipont. Ad locum Demosth. p. 1229, qui ap. Schneid. pessime truncatus exhibetur, Reiskius ita commentatur: "ἀναπειρᾶσθαι est præludium exercitiorum facere seu in fidibus pulsandis seu in quacunque re, cujus fit periculum et specimen expetitur."

Ἀναπίπτω. Ad significationem, quam ultimo loco posuit Schneider, pertinet Demosthen. p. 411, 3: δέδοικα... μὴ.... νῦν ἀναπεπτωκότες ἦτε, "verecor ne nunc nimis sitis negligentes et supini" H. Wolf. Bekk. Anecd. p. 215: ἀναπεπτωκότες τὰς διανοίας ἀνατετραμμένοι.

Ἀναπνέω, πνέσω Schneid. Imo πνέσομαι et πνεύσομαι.

* Ἀναπόσπαστος, Adv. ἀναποσπάστως; non divulgatus. Damascius Anecd. Bekk. Ind. s. v.

* Ἀναπυκάζω, crines in nodum colligo Etym. M. 86, 22: ἀμπύξ παρὰ τὸ ἀναπυκάζειν καὶ ἀνέχειν τὰς τρίχας.

* Ἀναργύρως, sine mercede. Tzetz. Chil. VIII, 814.

* Ἀναροτρίατος, inaratus. Etym. Gud. 95, 37. Non necessaria est emendatio editoris: ἀφάρτος (sic). Etym. M. 175, 36 ἀναροτρίατος.

* *Ἀνάρθρηγμα*, fissura, rima. Etym. M. 99, 7.

* *Ἀναρρόση* (sic.) Eustath. II. p. 992, 58. *ἀναρρόση* (sic) Schol. II. Ξ, v. 372. Butt. Gramm. Gr. Tom. II, p. 372 suspicatur hanc vocem, quam Grammatici, quos dixi, tanquam antiquis Atticis usitatam laudant, idem esse quod *ἀνάροσια*, refluxus maris.

Ἀναρρόφησις. Schol. Lycophr. addatur Schol. Odyss. M. v. 105. *τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ ἄμπωτις δέ τις, ἀνάπωσις τις καὶ ἀναρρόφησις*.

* *Ἀναρρήνσια*, ἦ, i. q. *ἀναρρήνσις*. Etym. M. 533, 48.

* *Ἀνάσεισις*, ἦ, i. q. *ἀνασεισμός*. Dexippus p. 24, 3. *ἄνδρας . . . ὄπλων ἀνασεισει ἀπειλαῖς τε καὶ βοῆς μεγέθει ἱκανωτάτους προεκφοβῆσαι τοὺς πρώτον ἐς αὐτοὺς ἴοντας*.

Ἀνασκευάζω et *ἀνασκευάζομαι*. "Insbesondere von Geldwechslern beim Demosth. die weiter zielen." Schneid. Demosth. p. 895, 6: *οὐ πολλῶ δὲ χρόνῳ μετὰ ταῦτα τῆς τραπέζης ἀνασκευασθείσης καὶ τοῦ Ἡρακλείδου κατ' ἄρχαὺς κεκρυμμένου*, "non multo post mensa eversa et Heraclide initio latitante." H. Wolf. Ponitur igitur de mensariis, qui creditoribus cedunt bonis, sive alio proficiscantur sive remaneant. Harpocration s. v. *ἀνασκευάσασθαι τὸ λεγόμενον ἐν τῷ βίῳ ἀναστατωθῆναι. τουτέστι τὸ ἀνασκευάσασθαι καὶ οἶον ἀπέπασθαι*. Bekk. Anecd. p. 398, 30: *ἀνεσκευάσαντο τὸ ἀναστάτους γενέσθαι καὶ οἶον ἀπέπασθαι*.

* *Ἀναστάτως*· *πεπορθημένως*, Anecd. Bekk. 393, 3.

Ἀναστηλόω. Loco a Schneid.posito accedant plures e Tzetz. Chil. *οἷτοι ἀνεστηλώθησαν*, horum statuae positae sunt, V, 145. *τοὺς ἐνεργέτας ἀναστηλοῦν ἐν λόγοις*, homines bene meritos verborum honore prosequi, XIII, 618. Eodem sensu v. 621, *γένος τὸ Ὀμηρεῖον ἀναστηλώσω*.

Ἀναστήλωσις. Loco a Schneid. laudato accedat Tzetz. Chil. X, p. 273 inscript. hist. 322, et inscript. hist. 323 bis.

Ἀναστροφή, ap. Gramm. retractio accentus. Schneid.

At e disputatione Buttmi. Gramm. Gr. Tom. II, p. 299, discimus, ita quidem sæpius Grammaticos Homericos hanc vocem usurpasse atque adeo Etym. M. s. v. ἀπό pag. 124, § discrete hunc usum probare: "ἀναστροφὴ ἐστὶ μετάθεσις τόνου;" sed Schol. vulg. II. A, 162 aliter et verius sensum hujus vocis explicare. Ita enim ille: ᾧ ἔπι ἐφ' ᾧ. ἀναστροφὴ ὁ τρόπος. ἀναστροφὴ δὲ ἐστὶ δύο λέξεων τάξις ἐνηλλαγμένη, οἷον λέων ὄς, ὡς λέων. Intelligit igitur Particularum transpositionem post vocabulum illud, cui vulgo solent anteponi. Buttmano teste eadem est sententia Gregor. Cor. in Jon. 49. Notandum præterea non Substantivum solum sed et Verb. ἀναστρέφω ap. Gramm. ita poni, ut de retracto accentu intelligendum sit. Schol. Odyss. A, v. 218 ad locum illum, "ἄνερος ὃν κτεάτεσσι ἐοῖς ἐπι γῆρας ἔτειμεν," scripturam ἐπι improbans, οὐκ, inquit, ἀναστρεπτόν τὴν ἐπί. Et idem Odyss. H, v. 152: ἄπο πῆματα ἀναστρεπτόν τὴν ἀπό. δηλοῖ γὰρ τὸ ἀποθεῖν. Idem Odyss. Z, v. 89 ad verba: ποταμὸν πάρα δινήεντα, Ἀρίσταρχος, inquit, ἀναστρέφει, τοῖς κυριωτέροις συντάσσειν τὰς προσθέσεις (corrige προσθέσεις). Qui loci probant, id quod Buttmi. non negat, vulgarem explicationem harum vocc. Grammaticis Græcis non ignotam fuisse. Aliud ἀναστροφῆς genus idem Schol. commemorat ad Odyss. Γ, v. 137: ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιοῦς. βούλονται τῆς ἐς προσθέσεως ῥωνύναί τὸν τόνον τινὲς, ἵνα δυναίμει ἀναστροφὴ γένηται κατὰ τὸ ὄρνιθες ὄς. Intelligit igitur casum illum, si quando vox, quæ solet accentu carere, post vocem, cui vulgo anteponitur, transposita accentum recipit.

Ἀνασχινδυλεύω et *ἀνασχινδυλεύω*. Has voces e Platone laudat Schneid. Locus, ad quem respicit, est Polit. p. 362, A. Sed Phrynich. Bekk. p. 27, 14, ad eundem Platonis locum respiciens, habet ἀνασχινδαλευθῆναι, et jubet hanc vocem in Platone per χ sed in

- reliquis per κ scribere. Cod. Phrynich. ἀνασχινδαυ-
λενθῆραι.
- Ἀνάκλημα. Præter Suid. cfr. Anecd. Bekk. p. 493, 12.
- Ἄναυρος, torrens. Locis Grammaticorum, quibus uti-
tur Schneid. ad hanc significationem probandam, accedat
Tzetz. Chil. XI, 501, οἱ ἄναυροι (ποταμοί) καὶ ῥέον-
τες χειμῶνι.
- Ἄναφορά. Demosth. pro Cor. p. 321, 24: ὑπελείπετο
αὐτῶν ἕκαστος ἑαυτῷ ἅμα μὲν ῥαστώνην, ἅμα δ', ἔτι
γίγνοι, ἀναφοράν, "quisque sibi relinqvebat et otium,
et, si quid accidisset, receptum," H. Wolf. Ad quem
l. vide interpp.
- Ἀναφράζω, enarro. Eunapius p. 67, 2: περὶ τῆς στρα-
τείας τῆς κατὰ Ναυδινῶν ἐκτίθησι μὲν αὐτὸς Ἰουλιανὸς,
ἄλλα δὲ ἀλλαχοῦ καὶ πρὸς πολλοὺς ἀναφράζων ἐν ἐπι-
στολαῖς. Quo loco non debet vulgata mutari in ἀνα-
βράζων.
- * Ἀναφρίζω, spumas ejectione. Phrynich. Bekk. 26, 27:
ἀφρίζω καὶ ἀναφρίζω.
- Ἀναχαιτίζω, efferro, effrenem reddo. Agathias 200, 4,
τοὺς ἵππους ἀναχαιτίζων. Ad significationem, quam
secundo loco posuit Schneider, pertinet Leo Diacon.
26, 23, τὴν ὄρμην ἀνεχαιτίξει, impetum inhibuit, ex
emendatione Hasii, qui plures locos ex eodem laudat:
38, 7, τὴν ὄρμην ἀναχαιτίσωμεν. 137, 10, τὴν
ὄρμην ἀνεχαιτίσει. 34, 9, ἀναχαιτίζοι τὴν ἔφοδον.
Nicephor. Imperat. Tact. 117, A. Cfr. Maussac. ad
Harpocrat. p. 97 ed. Lips. Anecd. Bekk. 393, 20:
ἀναχαιτίξει ἀναποδίξει, ἐκκόπτει.
- * Ἀνάχαρσις, incerta species piscis. Etym. M. 101, 5.
- * Ἀνδείρας, ἦ. Anecd. Bekk. 394, 16: ἀνδείραδες
πρωσιαί, ὄχετοὶ ταιφρώδεις.
- Ἄνδραγχος. Eustathii auctoritati adde Anecd. Bekk.
393, 25.
- * Ἀνδρακεύω. Aristoph. Lysistr. 340. πρὶ χρητὰς
μυσαρὰς γενναῖκας ἀνδρακεύειν. Sed editio Farrei dat

- ἀνδρακένειν, quod Berglerus probat, ut data opera fictum confusione vocc. ἄνδρες et ἀνδρακες, cujus exemplum exstat in Nub. v. 97.
- * Ἀνδραπωλήτης, i. q. ἀνδραποδοκάπηλος. Anecd. Bekk. 394, 14: ἀνδραπόλητοι (corrige ἀνδραπωλήται)· οἱ σὺν ἀνδραπόδοις ἀποδημήσαντες.
- * Ἀνδραφασάω. Anecd. Bekk. 394, 15: ἀνδραφασάειν· κατὰ ἄνδρα ἐγάπτεσθαι. Num viritum comprehendere? Sed mendum aliquod latere suspicor.
- Ἀνδρείλελον. Schneid. annotat, locum Xenoph. Oecon. X, 5 jam Barkero corruptum visum fuisse. Locus vulgo editur: τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀνδρείλελον. Et sect. 6. eadem vox recurrit: οὐτ' ἂν ἀνδρείλελον χροῶμα ὄραϊν ἤδιον ἢ τὸ σόν. Omnia sana sunt.
- * Ἀνδρέζομαι, virum me gero. Olympiod. Anecd. Bekk. Ind. s. v, Idem est ἀνδρέομαι, Etym. M. 599, 17, quod Schneid. commemorat ad ἀνδρέζομαι sed loco suo inserere oblitus est.
- * Ἀνδριαντοεργάτης, i. q. ἀνδριαντοποιός. Tzetz. Chil. X, 262.
- * Ἀνδριαντουργία, i. q. ἀνδριαντοποιία, Tzetz. Chil. VIII, 324, 348. XI, 626, 634.
- Ἀνδρογύνιος. Ap. Photium Bibl. p. 144, a, 36; b, 6 commemoratur Ἀφροδίτη καὶ γαμηλία καὶ ἀνδρογυνία. Posteriore loco var. script. ἀνδρογυνία.
- * Ἀνδροκολωνοκλήης· ἀντὶ τοῦ ἡλίθιος. Κρατίτος γὰρ Ὄραις, ἀντὶ τοῦ φάναι ἡλίθιον Ετεοκλέα, οὕτως ὕφ' ἐν καὶ διὰ μιᾶς λέξεως ἔφη, διὰ τὸ εἶναι ἐκ Κολωνοῦ, Anecd. Bekk. 394, 21. Sed ego nullum Colonom Thebarum novi. Num igitur comicum aliquem Eteoclem dicit, a tragico diversum? Rem non expedio.
- Ἀνδρολόλος. Theophr. Char. 28 hæc vox a Schneid. mutatur in ἀνδρολόγρος. Coraius mavult ἀνδρολόγοι, viros tanquam milites conquirentes. Astius, cui emendatio Schneid. nulla auctoritate niti videtur, mavult

ἀνδρογάγοι, carnis virilis appetitu flagrantes, id quod festive in feminas libidinosas dici posse putat, ita ut conferantur cum ἀνθρωπογάγοις.

* Ἀνδρόνοος, virili animo præditus. Etym. M. 53, 37.

* Ἀνδροποίητος i. q. ἀνδρόζητος. Etym. M. 102, 53.

Ἀνδροσάνθων· μεγάλα ἔχων αἰδοῖα. Bekk. Anecd. 394, 5. Corrige ἀνδροσάνθων.

Ἀνδρῶος. Duobus locis a Schneid. citatis adde Tzetz. Chil. III, 421: τῆς ἀνδρῶας (sic) φύσεως.

Ἀνεγκλητί i. q. ἀνεγκλήτως. Anecd. Bekk. 400, 28 e Platone et Isocrate hanc formam citant.

* Ἀνέγρετον· ἀνπρόστροφον, Anecd. Bekk. 395, 17. Fortasse emendandum ἀνάγρετον e comparatione cum Homericâ voce παλινάγρετον.

* Ἀνέδεστος, non comesus. Etym. M. 499, 3.

Ἀνειδωλοποιέω. Auctoribus a Schneid. citatis addatur Schol. Odys. p. 20 Buttm. ὀσσόμενος· ἀνειδωλοποιούμενος καὶ φανταζόμενος, προσδοκῶν.

Ἀνεικάζω. Hanc vocem, quam Suid. ex Eupolide laudat, Anecd. Bekk. 396, 24 Cratino tribuunt.

Ἀνειμένα, adverbial. pro ἀνειμένως, Agathias 52, 21.

Ἀνελλιπής. φράσις ἀνελλιπής, Eustath. II. 1047, 17, loquendi forma non elliptica.

* Ἀνεμύτας, ap. Tarentinos asinus qui ventis immobilabatur; Etym. M. 103, 33. Annotant interpp. ad h. l. in Hesychio scribi ἀνεμώτας.

Ἀνεμφάτως, Tzetz. Chil. XI, 714, non disertis verbis.

* Ἀνεπέκτατος (ἐκτείνω). ἀνεπέκτατοι πτώσεις in Etym. M. 166, 41; 616, 35 sunt Casus syllaba paragogica carentes.

* Ἀνεπέξεργαστος. Ita ab Eustath. II. 1051, 56 dicitur id opus, cui artifex ultimam manum non admovit.

* Ἀνεπιόριστος i. q. ἀνύβριστος, Etym. M. 103, 34.

* Ἀνεπίκοπος, laboris non cupidus, piger. Etym. M. 103, 34: ἀνεπίκοπος, μὴ ἐπὶ θυμῷ. Sed Phavorinus dat ἐπιθυμῶν.

- * Ἀνεπιστημονέω, sum ἀνεπιστήμων. Etym. M. 23, 25.
 Ἀνεπίστροφος. Locis a Schneid. allatis accedat Eustath. II. p. 1056: ἀνεπίστροφος λιπῶν, qui preces non curat.
- Ἀνεπισφαλής. Loco a Schneid. allato adde Leon. Diac. 28, 2. Adv. ἀνεπισφαλῶς, quod Schneid. ignorat, ap. eundem 32, 5; 42, 14; 48, 19; 50, 23; 80, 9. His locis Hasius in comment. p. 449, 42 addit S. Methodium in Conviv. decem Virgin. 106. B.
- Ἀνεπίφατος. Quintilian. Inst. Orat. IV, 1, 60: "dissimulata enim et ut Græci dicunt ἀνεπίφατος actio melius sæpe surrepit." Spalding comparat usum Adverbii ἀνεπιφάντως ap. Antonin. de Se Ips. 1, 9.
- * Ἀνεπιφθόνητος, i. q. ἀμέγατος. Etym. M. 81, 24.
- Ἀνέργω. Futur. ἀνεργήσω etiam in Anecd. Bekk. 398, 10.
- Ἀνερείπτω. Nihil est, auctore Buttm. Gramm. Gr. Tom. II, p. 131, cur hanc formam in veteribus saltem Epicis agnoscamus, sed substituendum est ἀνερείπω.
- Ἀνερθρος, non coctus. Adde Etym. M. 403, 43.
- Ἀνέχω, supero. Agathias, 186, 2, ὡς πολλῶ ἀνέχειν τὰ μεγέθη τῶν ὕργων καὶ ὑπερφέρεσθαι, ut turribus magnitudine et altitudine longe essent superiores. Ap. Aristoph. Thesmoph. v. 954: ὅταν ὄργια σεμνὰ θεαῖν ἱεραῖς ὥραις ἀνέχωμεν, ad quem locum Kusterus: "ἀνέχειν ὄργια significat orgia vel sacra celebrare; quod Schol. per voces αὐξεν et ἐπαίρειν indicare voluit." Et recte ille. Sed an possit verbum ἀνέχειν unquam honorandi sensu occurrere, quem Schneid. ex uno Euripidis loco Hecub. 123 (118 Matthiæ) ei tribuit, valde dubito. Locum ipsum apponam: ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπένδων ἀγαθὸν τῆς μαντιπόλου Βάκχης ἀνέχων Λέκτρ' Ἀγαμέμνων. Schol. quidem disertis verbis: ἀνέχων τιμῶν καὶ περιποιούμενος. καὶ γὰρ οἱ ἀνέχοντες τι καὶ ἀνακουφίζοντες, φροντίδος τοῦτο ἀξιοῦντες ἀνέχουσι, κ. τ. λ. Et aliud Schol. ἀνέχων ὁ τιμῶν τὴν κοίτην τῆς Κασάνδρας. Sed sine dubio rectius Schol. ad vers. præcedentem: ὁ Ἀγαμέμνων... σπένδει σῶσαι τὴν....

Πολυξένην, διὰ τὸ ἔχειν λέκτρα κ. τ. λ. Etenim et hoc loco, et illo, quem ex Aristophane adduximus, Verbum ἀνέχω proprie idem fere significat, quod simplex ἔχω, ita tamen ut Præpositio addita spatium temporis indicet, per cujus singula momenta aliquis continua possessione aliquid teneat.

Ἀνημιωβολιαῖος et ἀνημιωβόλιον. Schneid. primum recte observat, hac voces exstitisse e falsa lectione et interpretatione Aristoph. Ran. 554 (561 Invern), sed nihilotamen minus alteram glossam subjungit: ἀνημιωβόλιον i. q. ἤμιωβόλιον; quum tamen jam Dukerus ad Aristoph. l. l. hanc vocem e Lexicis exulare jubeat. "Quod autem, inquit, Lexica laudant ἀνημιωβόλιον pro dimidio obolo, ex hoc loco hauserunt, quod facere non debuerant."

Ἀνηρίτης, ὄ, cochleæ genus, quæ vulgo νηρίτης. Hierodiam. in Etym. M. 108, 8.

Ἀνησιδωρος. Loco a Schneid. allato adde Eustath. Iliad. 1057, 48.

Ἀνήφαιστος. Loco a Schneid. laudato adde Tzetz. Chil. X, 506 πυρκαϊὰν ἀνήφαιστον, et inscript. ejusdem hist.

* Ἀνθελίγμα, τό. In Theodos. Acroas. I, 155, στροφαὶ ἀνθελιγμάτων explicatur: funes torti machinis adhibiti, quibus saxa torquebantur.

* Ἀνθοράω. Tzetz. Chil. II, 249 ἡ ὕδρα, ἧς κοπτομένης κεφαλῆς ἀνθεωρῶντο δύο, hydra cujus uno capite abscisso duo ejus loco apparebant.

* Ἀνθρηκον· ἄνθους τι γένος. Anecd Bekk. 403, 21. Corruptam esse hanc vocem ex ἄνθρουσκον vel ἄνθρουσκον vix credo, quum sequenti pag. idem Grammaticus vocem ἄνθρουσκα similiter ut Suidas explicet: ἄγρια λάχανα, κ. τ. λ.

Ἀνθρώπειον, τό, i. q. οἱ ἄνθρωποι, Agathias. Vide ind.

Ἀνθυποστρέφω. Pollucis auctoritati adde Tzetz. Chil. II, 997; III, 668.

- * Ἀνιατρῆύω, sano, sanitati restituo. Tzetz. Chil. VI, 665.
- * Ἀνιμάω. Agathias, 148, 3; 186, 1.
- * Ἀνισόστροφος, qui inæquali motu circumagitur. Tzetz. Chil. X, 563.
- * Ἀνίστωρ. Tzetz. Chil. III, 272, ἀνόνημος, ἀνίστωρ ἱστορία, narratio, cujus veritatem nullus certus auctor testatur. Et in Eurip. Androm. v. 673 Matthiæ pro ὀπλων γὰρ ὄντες καὶ μάχης ἀίστορες (imperiti) haud pauci codd. dant ἀνίστορες, quam lectionem Lobeck. ad Phrynich. p. 730 probat. Bothius vulgarem lectionem sequitur.
- * Ἀνοηταίνω et ἀνοητένω. Præter Schol. Aristoph. Spanhemius ad Aristoph. Nub. 416 auctores vocis ἀνοηταίνω laudat Isidor. Pelus. et Julianum Imper. sæpius. Fallitur Schneid. utramque formam e Schol. Nub. 1480 laudans. Nam ἀνοηταίνω legitur in Schol. ad v. 416, et ἀνοητεύω in Schol. ad v. 1480 sine var. scripturæ. Nec adest causa, cur Schneideri dubitatio de forma ἀνοητεύω probetur.
- * Ἀνοητεί, i. q. ἀνοήτως. Choerobosc. Anecd. Bekk. Ind. s. v.
- * Ἀνοιγεύς, ὅ, qui aperit. Damascius Anecd. Bekk. Ind. s. v.
- * Ἀνοικισμός, ap. Agathiam 4, 2 simpliciter: ædificatio.
- * Ἀνοικονόμητος. Locis a Schneid. allatis accedat Schol. Aristoph. Acharn. 387: ποιητῆς καὶ τραγωδοποιὸς ἀνώμαλος καὶ ἀνοικονόμητος.
- * Ἀνομβρία, ἧ, Schneider ἀμαρτύρωσ. Legitur hæc vox ap. Theodos. Acroas. I, 250.
- * Ἀνομία, inscitia, Dexippus, p. 14, 8. Ita Index, parum recte. Sermo est de illis, qui præsentī felicitati confisi sola meliorum successum spe nitantur. Hos dicit auctor ὑπὸ τοιαύταις ἀνομίαις τῆς πρὸς θάτερον μεταβολῆς ὑπεριδεῖν, i. e. ut interpretatio Latina recte

habet, in ea animi *immoderata* elatione ad mutationem rerum non advertere.

* *Ἀνομολόγητος*. Ponitur hæc vox de pactione redintegrata. Anecd. Bekk. p. 184: *ἀνομολόγητα* ὅταν ἀνανεώσῃ τις τὴν ὁμολογίαν. Cfr. p. 211, 22, ubi idem lemma legitur, sed scholion adjunctum, quamvis verbis parum perspicuis, docere videtur, verbum *ἀνομολογεῖσθαι* proprie poni, si creditor debitori, qui usuras ad diem solvere non posset, concederet novas tabulas scribere, in quibus usuræ sortī adderentur.

* *Ἀνόφθαλμος*, oculis carens. Tzetz. Chil. III, 219.

* *Ἀνταιτέω*. Præter significationem a Schneid. allatam est quoque: adversus aliquem aliquid petere. Dio Cass. 255, 84: *Πλάντιος Ὑψαῖος ἀνταιήσας τῷ τε Μίλωνι καὶ τῷ Σκιπίωνι τὴν ὑπατείαν*, Plautius Hypsæus, qui in petitione Consulatus cum Milone et Scipione certaverat.

* *Ἀνταλλαῖος*, i. q. *ἀντάλλαγος* et *ἄνταλλος*. Anecd. Bekk. 410, 30.

* *Ἀνταμοιβή*, recompensatio. Schneider hanc vocem, quam ponit *ἀμαρτύρωσ*, dubiam censet. Legitur vero ap. Tzetz. Chil. III, 881.

* *Ἀνταναιρέω*. Hæc vox proprie locum habet in computationibus, ubi ratio expensorum rationem acceptorum æquat; tolluntur mutuo calculi, ut qui indicent numeros pares eosque positivos et negativos. Vide Reiskium et Schäferum ad Demosth. p. 304, 20.

* *Ἀνταπολογέομαι*. Non sola Eustathii auctoritate nititur hoc vocabulum, sed legitur etiam ap. Dion. Cass. p. 604, 35.

* *Ἀνταράτης*, quam vocem Schneid. e Schol. Aristoph. Eqv. 450 affert, est falsa lectio pro *ἀντάρτης*, quod jam Kusterus monuit.

* *Ἀντάρης νεκτερίς ὄψει φησι Σοφοκλῆς*; Anecd. Bekk. 407, 12, quæ verba parum intelligo. Fortasse dicit, Sophoclem hanc vocem posuisse de homine, qui ves-

perditionis more interdū cæcutiret, sed noctu acute videret. Verum suspicor mendum aliquod latere.

* Ἀνταυλέω. Agathias 257, 1, de Marsya: ἄτε δῆθεν.... οὐκείῳ θεῷ ἀνταυλήσας, quippe qui deo suo tibiis obstrepuisse.

Ἀντέγκλημα. Quintiliani loco accedat Tzetz. Chil. XI, 199.

* Ἀντεισοδιάζω, contra, e regione induco, oppono. Anecd. Bekk. p. 883, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἀντεισοδιάσωμεν τὰ ἀπυρέμματα, ut nos modos infinitos finitis opponamus.

* Ἀντεισφορά, i. q. εισφορά, quæ sit a me ad compensandam priorem εισφοράν, in mea commoda factam; Tzetz. Chil. VIII, 810. Sermo est de fucis, qui quum mel accipiant ab apibus ad vescendum, illis aquam adferunt; quam ὕδροφορίαν auctor ἀντεισφοράν vocat.

* Ἀντέκφρασις, ἦ. Schol. Odys. A. v. 429 ad voces Ἐυρύκλει', Ὄπος θυγάτηρ: Ὄπος προπερισπαστέον διὰ τὴν ἀντέκφρασιν (propterea quod alludit ad) πρὸς τὸν ὀφθαλμόν. Jubet igitur accentum circumflexum genitivo illi Ὄπος addi, propterea quod sit a nominat. Ὄψ i. q. ὀφθαλμός.

* Ἀντεξισιάζω, comparo, contendo cum altero. Schol. Odys. A, 309: τούτους (Otum et Ephialten) ἀντεξισιάζει ἀνθρώποις. Cfr. Etym. M, 113, 7.

* Ἀντερέττω, adversum actis remis navigo. Dio Cass. p. 663, 99: πρὸς αὐτὸν τὸν ἄνεμον ἀντήρετε.

Ἀντερίζω. Auctoritatibus hujus vocis adde Tzetz. Chil. I, 354, 384; IV, 425, et alias sæpissime.

Ἀντευπάσχω. Quod Schäferns et Lobeckius jusserunt hoc vocabulum in tria dividi, non tamen movit Bekkerum, quin in argumento primo Demosth. Leptineæ ederet ἀντευπεπονθέναι, ut ap. eundem p. 105, 24 συνευπεπονθέντων. Cæterum ex ipsis disputationibus Schäferi et Lobeckii patet, non in illo solo Platonis loco, quem Schneid. affert, vocem συνευπάσχω exstare.

- Ἀντεῦφρασμα**, τὸ ἐναντίον τῇ εὐφροσύνῃ ἀγαθῶν, Anecd. Bekk. 407, 5; vox vix ap. quoniam bonæ notæ scriptorem obvia, sed cuius formatio possit tamen defendi Homericο πρόφρασσα e masc. πρόφρων.
- * **Ἀντηδίδης**, i. q. ἄντην, Anecd. Bekk. p. 1310.
- * **Ἀντηνος**, ὁ, lauri ramulus ante januas poni solitus, Etym. M. 112, 13.
- * **Ἀντηστις**, ἡ, aditus, janua. Etym. M. 112, 16 in versu Hexametro: ἡ δὲ κατ' ἄντηστιν θεμένη περικαλλέα δίφρον.
- * **Ἀντιγονίζω**, ut φιλιππίζω et similia, Antigoni castra seqvor. Etym. M. 112, 29.
- * **Ἀντιδιασταλτικός**, ad discernendum aptus. Schol. Odys. M. 33: ἀντιδιασταλτικὴ ἡ ἐμέ, voce ἐμέ Ulysses se a sociis distingvit.
- * **Ἀντιδιδάσκαλος**. Hoc nomine vocabantur poetæ, qui productis in scenam fabulis invicem certabant. Vide Casaub. ad Athenæum l. VI, cap. 27, Tom. III, p. 369, animadv., qui e Schol. ad Pindar. Nemeonic. [IV, 60] hoc vocabulum laudat.
- * **Ἀντιδιώκω**, vicissim perseqvor eum, qui me antea persecutus est. Eustath. II. p. 1066, 60.
- * **Ἀντιζηλοτυπία**, ἡ, æmulatio adversus aliquem. Eunapius p. 49, 1. Hinc confirmatur quodammodo ἀντίζηλος, quam vocem Schneid. addubitat.
- Ἀντικατατρέχω**. Schneid. hoc Verbum Genitivum regere jubet. Quod utrum ita se habeat, nunc neque negare possum neque affirmare. Sed ap. Dionem Cass. p. 947, 17 construitur cum Accusat. Σουητιόνιος Παυλῖνος τὴν χώραν αὐτῶν μέχρι τοῦ Ἀτλαντος ἀντικατέδραμε.
- Ἀντιμάχομαι**. Aliam formam ἀντιμαχέω speciali notione habent Anecd. Bekk. p. 184, 13: ἀντιμαχῆσαι ὅταν ἀντιποιῆται τις οἰκίας ἢ χωρίου, καὶ ὁ πεπρακῶς ἐτέραν ζητῆ τιμὴν καὶ μάχεται, τοῦτο λέγεται ἀντιμαχῆσαι. Igitur de controversia inter venditorem et emptorem

domus alicujus vel fundi orta, si venditor postularet, ut vel venditio irrita fieret, vel pretii summæ aliquid adderet emptor.

Ἀντιπαθής. Tzetz. Chil. V, 411, τὸ κέρας ἀντιπαθὲς φαρμάκοις, cornu remedium adversus venena. Cfr. Schol. Aristoph. Plat. 885, τοῦτο τὸ ἄκος καὶ ἡ ἀντιπάθεια οὐδὲν ἰσχύει πρὸς δῆγμα συκοφάντου.

Ἀντιπαρασκευάζω. Schneid. activam formam hujus verbi ignorat. Sed Dio Cass. 160, 33: Λούκιον Νίνιον Κοναδράτον δημαρχοῦντα ἐναντιωθῆναι πᾶσι σφίσιν ἀντιπαρασκευάσεν, L. Ninnium Quadratum Trib. Pl. subornavit, qui iis omnibus intercederet.

* Ἀντιπαραχώρησις, ἡ. Schol. Odys. Ξ, 485 vocem ἐμπαπέως pro ἀμπαπέως dici statuens, hæc habet: τῷ διπλασιασμῷ τοῦ μ καὶ ἀντιπαραχώρησει τοῦ α καὶ ε γίνεται ἐμπαπέως, littera μ duplicata et permutatis vicissim α et ε, ex ἀμπαπέως existit ἐμπαπέως.

Ἀντιπαραξέρομαι. Schneid. ait hoc Verbum idem esse quod ἀντιπαρέξιμι, cujus duas significationes ponit: contra hostes in aciem procedere, et sibi invicem via cedere. Utrum prior significatio ad verbum ἀντιπαραξέρομαι pertineat, nescio et valde dubito. Posterioris exemplum dabit Dio Cass. p. 523, 48: ἐπειδὴ τάχιστα ἰδόντες ἐν τῇ ὑποστροφῇ ἀλλήλους καὶ τὸ συμβεβηκὸς ἔγνωσαν, ἀντιπαραξέηλον, μηδὲν μηδέτεροι τολμήσαντες, statim quum in redeundo se invicem vidissent, et quid actum esset, sensissent, nihil amplius conati invicem sibi via excesserunt.

* Ἀντιπεραίτις i. q. ἀντιπεραῖος. Tzetz. Chil. I, 896: πρὸς γῆν τὴν ἀντιπεραίτιν.

Ἀντίπηξ. Hanc vocem ex-Mitylenæorum idiomate desumptam esse Schneid. dubitanter et ἀμαρτύρωσ ponit. Auctores sunt Schol. Il. II, v. 221 et Eustath. ad h. l. 1056, 46.

- * Ἀντιπροηγέομαι. Etym. M. 462, 35 de vocali, quæ alteri opposita et seorsum pronunciata initium vocis faciat.
- * Ἀντισκαιωρέω, vindictæ causa scelus aliquod clandestinum perpetro. Tzetz. Chil. III, 256.
- * Ἀντισοφίστευμα, actio τοῦ ἀντισοφίζομένου. Tzetz. Chil. IV, 858.
- * Ἀντίχριστος, Antichristus, Christi adversarius. Etym. M. 111, 37.
- * Ἀντλιαντλητήρ, ὁ, Menander in Anecd. Bekk. 411, 12. Quantum e loco Menandri obscuro et mutilato videre licet, significat eum, qui antliæ laborem sustinet.
- * Ἀνυπόβλητος. Anecd. Bekk. 411, 22, ἀνυπόβλητον προῶγον. Videtur dici de extremo fundamenti parte, quæ non subjecta est ædificio, sed prominet.
- Ἀνυπόστατος. Ad eam significationem, quam Schneid. in Addendis secundo loco posuit ἀμμοστύρωσ, pertinet Schol. Aristoph. Ran. 186 ad verba illa: ἐς ὄρου πόδας ἢ παρουσία, inquit, λέγεται ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ ἀνυποστάτων, (de iis, quæ non sunt) παρῶσον τὸν ὄρον οὔτε πέξαι τις δύναται οὔτε χάσσαι.
- * Ἀνύτης, ὁ, effector. Etym. M. 781, 54.
- * Ἀνωνώμως, ignobiliter. Tzetz. Chil. II, 203.
- Ἀνώροφος. Lycophr. auctoritati accedat Dio Cassius 122, 35.
- Ἀξιοστρατήγητος. Hujus vocis vim parum dilucide exponit Schneid. Ap. Dion. Cassium p. 446, 18, quo solo loco, quantum scio, occurrit, substantive ponitur, ad significandum id quod dignum sit laude imperatoria: οὐτ' αὐτὸς ἀξιοστρατήγητόν τι ἢ ἀξιόμικρον ἔχει, neque ipse in se imperatoriam ullam laudem aut victoriæ justam spem positam habet. Quod Schneid. vocem ἀξιοστράτηγος ap. Dion. Cass. p. 91, 86 falsam lectionem et analogiæ repugnantem pronuntiat, non tamen movit Sturzium, quin retineret vulgatam.
- Ἀξιφος. Loco Lycophr. adde Schol. II, v. 57.

- * Ἀπαλεξητικός, η, ον, ad defendendum aptus. Etym. M. 56, 10.
- Ἀπάνθισμα, id quod efflorescit. Schol. Odys. A, 443: οὐὸς αὐότω. τοῖς πέλλοις τοῖς ἀπὸ τῶν ἀπανθισμάτων τῶν προβάτων κατεσκευασμένοις.
- * Ἀπανθρώπως, inhumane. Tzetz. Chil. I, 655.
- * Ἀπανθρώπομαι, hominum consortia vito. Tzetz. Chil. VII, 880 et 884: πάντες οἱ μαινόμενοι, ὡς Ἰπποκράτης γράφει, ἀπανθρωποῦνται καὶ μακρὸν διάγουσιν ἀνθρώπων. Ultima verba addita explicationi inserviunt.
- * Ἀπάντολμος, audacissimus, Etym. M. 118, 16.
- * Ἀπαράμιλλος, incomparabilis, Leo Diac. 44, 6. Hasius ad h. l. ut formam vulgatiorem laudat ἀπαρὰ μίλλητος e Joseph. Antiq. Iudd. 271, G; e Justino Mart. Cohort. ad. Græc. 42, B, et Eustath. Odys. p. 627, 23. Duos priores locos conferre non licet; de Eustathio erravit Vir D. Ibi enim, saltem in ed. Lips. legitur: ἀπαρὰ μίλλον Ὀμηρικῆς δεξιότητος.
- Ἀπαραιοίητος, Eustath. II. 1070, 3, et ἀπαραιοίητως p. 1062. 19, haud mutatus, sine ulla mutatione.
- * Ἀπαρόπλιστος, nondum armis destitutus. Nicephor. Phoc. de Velit. bell. 193, 11, οἱ πολέμοιοι, ἀκμήτες ὄντες καὶ ἀπαρόπλιστοιοι, δυσκαταγώνιστοιοι ἔσονται.
- * Ἀπάρσιμος· ἀσινῆς. Anecd. Bekk. 415. 20. Fortasse emendandum ἀπάρσιτος, quæ vox nova quidem est, sed analogice formata.
- * Ἀπάστραψις, ἡ, fulgor. Tzetz. Chil. IX, 106; ἀρδήτοις ἀπαστράψειοι λαμπρόνεται τὴν θεάν, de vultu Mosis refulgente, quum de confabulatione cum Jehova in monte Sinaitico habita descenderet.
- * Ἀπαστός, ἡ, i. q. ἀπαστία, Etym. M. 118, 50.
- Ἀπειλέω. Cum significatione vocendi occurrit etiam ap. Agathiam 86. 3. Æolic. forma ἀπέλλω pro ἀπειλέω et ἀπέλλη pro ἀπέλλη; Choerobosc. in Anecd. Bekk. p. 1331.
- * Ἀπειρήθεν, i. q. ἠπείροθεν. Apollon. de Adv. in Anecd. Bekk. p. 602, 18. Cfr. Etym. M. 434, 3.

- * *Ἀπειροδύναμος*, qui illimitata potestate utitur. Olympiod. in Anecd. Bekk. Ind. s. v.
- * *Ἀπειροειδής*, qui innumeras species continet. Id. eod. l.
- * *Ἀπεκβαίνω*, fio, evado. Eustath. Iliad. 1062, 60. *χίμαρος ἔξ αἰπολίου ἀγριαρθεὶς καὶ ὡσπερ τι τέρας ἀπεκβάς.*
- Ἀπεκδύομαι*. Pasius ad Leon. Diac. p. 489 observat hoc verbum ap. Leonem mire sane construi cum Dativo, ap. reliquos vero cum Accus. Locus Leonis, ad quem respicit, p. 163, 21 hæc habet: *ἀμπεχόνη κεχηρμένος θέρει τε καὶ χειμῶνι μιᾷ καὶ ταύτη μὴ ἀπεκδύομενος.* In proclivi foret emendare *ταύτην.*
- * *Ἀπεκλεκτικός*, i. q. ἐκλεκτικός, Olympiod. in Anecd. Bekk. Ind. s. v.
- * *Ἀπεκρέω*. Ap. Strab. l. I, p. 139 codd. quidam ἀπεκρεῦσαι pro vulg. ἀπεράσαι.
- * *Ἀπέλλητος* i. q. ἀνταγωνιστής, ex. Æschyl. Anecd. Bekk. 421, 5.
- * *Ἀπελάστικος*, aptus ad abigendum. Schol. Theocr. Idyll. B. v. 36 *χαλκὸς ἀπελάστικος τῶν μισμαίων.*
- * *Ἀπελπιστία* i. q. ἀπελπισμός. Tzetz. Chil. XI, 18.
- * *Ἀπεράω*. Strabo l. I, p. 139 de maris fluxu, qui apud Byzantium fit, disputans inter alia hanc causam affert: *ἐπειδὴ ὑπερεπόλαζεν ἢ ἐντὸς (θάλαττι, Pontus), βιάσασθαι καὶ ἀπεράσαι τὸ πλεονάζον,* postquam interior est facta elatior, ibi demum vi erupit, atque quod abundabat evomuit. Casaubonus huic voci significationem tribuit solo illidendi, metaphora sumpta a cottabis Græcorum, comparans notissimam formulam ap. oratores: *ἔξεραι τὸ ὕδωρ,* et aliud compos. *κατεράω.*
- Ἀπερικτύπητος*. Hanc vocem Schneid. ἀμαρτύρωσ. Exstat ap. Leon. Diac. 65, 11: *ἔφιππον τὸν ἀδοκράτορα Νικηφόρον βάδην ἰόντα βλέπων διὰ τοῦ ἄστεος καὶ ἀπερικτύπητον ταῖς τοσαύταις ὕβρεσι πέλοντα,* Imp. Niceph. in eqvo gradatim per urbem euntem conspicatus, quem

imperturbatus tantis contumeliis esset, Sermo est de seditione, in qua plebs urbana in Imperatorem ad palatium redeuntem convicia palam jactaret, atque lapides conjiceret.

Ἀπεριλάλητος. Ap. Eustath. II. p. 1052, 58 est: non commemoratus, sive potius: quem poeta prolixè et multis verbis non descripsit.

Ἀπεισκήης. Adde Aned. Bekk. 422, 33: ἀπέσκη (sic) γυμνὰ θήκης τόξα.

* *Ἀπενχαριστέω,* gratias ago. Theodos. Acroas. III, 113.

Ἀπεχθάνομαι, ἀπεχθέομαι et ἀπέχθομαι. Portentum illud ἀπεχθέομαι non opus est refutare. De ἀπέχθομαι vide Buttm. Gram. Gr. Tom. II, 140, qui non nisi duo exempla novit, Euripid. Hippol. 1260 (1250 Matth.) et Theocr. 7, 45, quorum prius spurium censet; et re vera Matthiæ edidit ἐπάχθομαι κακοῖς, quem sequitur Bothius, ne commemorata quidem vulgata ἀπέχθομαι. Usus hujus verbi ap. Theocritum: ὡς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται ὅστις ξεωνῆ' Ἴσον ὄρευσ κορυφαῖ τελέσαι δόμον Ὀρομέδοντος, Butmannus non satis auctoritatis habere censet. Et recte ille, si quis inde concludere vellet, hanc formam antiquioribus frequentatam fuisse. Sed quum lectio ἀπέχθεται et codd. consensu et Schol. explicatione confirmetur, nec possit in Theocrito ut Aor. 2 Conjunct. explicari, confitendum est, seriore saltem Doricam dialectum hanc Præs. formam novisse. Ap. Pind. Nem. X, v. 156 Heyne, v. 83 Boeckh.: θάνατόν τε γυγῖόν καὶ γῆρας ἀπεχθόμενον, non dubito, quin ἀπεχθόμενον sit Aor. 2, qui quam facile meri Adjectivi vim induat, nemo ignorat. Schol. explicat: τὸ γῆρας τὸ ὀδυνηρόν.

* *Ἀπιδέα et ἀπιδία,* ἦ, i. q. ἄπιος No. 1, Etym. M. 122, 14 et 21.

* *Ἀπίχιον,* τὸ, placentæ genus, ex Apicio illo helluone denominata. Etym. M. 122, 30.

Ἀπίνθιον, i. q. ἀψίνθιον ap. Comicos. Etym. M. 183, 26.

* *Ἀπινύτως,* stulte. Etym. M. 122, 36.

Ἀπλανής. Ap. Tzetz. Chil. XII, 445 est: planetis carens: ὁκτιῶ φασὶ τοῦ οὐρανοῦ τὰς σφαίρας τὰς καὶ ζώνας, τὴν ἀπλανῆ καὶ ἀναστρον, καὶ τῶν ἐπὶ πλανητῶν. Qvi locus etiam voci ἀναστρος auctoritatem addit.

* **Ἀπλευστεί,** Adv. ad ἀπλευστος pertinens. Anecd. Bekk. 1333.

* **Ἀπλήθυντος,** i. q. ἀπληστος. Olympiod. Anecd. Bekk. 1334.

* **Ἀπλησίαστος,** inaccessus, Etym. Gud. p. 108, 2.

Ἀπλόω. τὸ ἠπλωμένον, locus depressus, ap. Agath. 82, 18; 243, 13.

Ἀποβαίνω. Ap. Pseudodemosth. p. 1208, 12 hæc vox videtur Reiskio genus aliquod exercitationis palæstricæ esse, quum quis de curru concitato desilit armatus, et rursus in eum, quum rapidus fertur, insilit. Cum Reiskio facit Zonaras p. 234: ἀποβάτης ἰππικόν τι ἀγώνισμά ἐστιν; et, ut jam observavit Schäfer, Harpocratio; ὁ ἀποβάτης ἰππικόν τι ἀγώνισμα. καὶ ἀποβῆναι, τὸ ἀγωνίσασθαι τὸν ἀποβάτην. καὶ ἀποβατικοὶ τροχοὶ, οἱ ἀπὸ τούτου τοῦ ἀγωνίσματος; unde sua verbotenus descripsit Grammaticus in Anecd. Bekk. p. 425. Accurate describit hoc certandi genus auctor Etym. M. p. 124, 31. Cfr. doctam disputationem Valesii ad Harpocr. Tom. II, p. 430 ed. Lips. Solis civibus hoc certamen permissum fuisse, non ξένοις καὶ δούλοις patet e Pseudodem. l. l. Theophrast. ap. Harpocr. l. l. refert solos Athenienses et Boeotos hoc certamen usurpasse.

Ἀπογαιόω. Ap. Tzetz. Chil. I, 909 et sæpius alibi vulgari significatione. Sed Chil. III, 166 τὰ ἀπογαιοῦντα sunt res terrenæ, mundanæ.

Ἀποδακρύνω, decido ut lacryma. Schol. Od. P, 208: λέγεται ἐντεῦθεν ἀπογεννᾶσθαι τὸν ἤλεκτρον, τῆς ἀρχαίας οἰμωγῆς ἀποδακρύνοντα τοῦτον καρπὸν ἀπὸ τῶν δένδρων.

* **Ἀποδερτρόω,** exentero. Schol. Od. A. 579: τινὲς καὶ τὸ τὰ σπλέγγνα ἐξαιρεῖν ἀποδερτροῦν καλοῦσι.

* Ἀρχογλυπτάδης ὁ ὡσπερὶ γλύφων τὰς ἀρχάς. Etym. M. 151, 38. Locus vix sanus.

* Ἀρχολίπαρος, ὁ λιπαρῶν ἵνα ἀρχῆς τύχη. ἢ ἐκ τοῦ ἀρχεῖν λιπαινόμενος. οὕτω Τραγκύλλων περὶ βλασφημιῶν. Etym. M. 151, 38. Patet auctorem hujus glossæ dubium hæsisse, quomodo in explicanda voce vel corrupta vel soloeca se expedit.

Ἀρωματίζω. Exemplo Dioscorid. adde Tzetz. Chil. V, 403.

Ἀσεμνος. Ap. Tzetz. Chil. VII, 43 est: obscoenus, lascivus.

* Ἀσιώπητος. Eunap. p. 90, 9, τὸ ἀληθὲς ἀσιώπητον, non licet silentio veritatem premere.

Ἀσαρδάμυκτος. Exemplis hujus vocis accedat ἀσαρδάμυκτα adverbial. positum ap. Tzetz. Chil. XII, 613.

* Ἀσκητικῶς. Hoc Adv. habet Phrynich. Bekk. p. 17, 29.

Ἀσκός, helluo. Vide interpp. ad Aristoph. Nub. 1227.

* Ἀσπαλίζω, i. q. ἀσπαλιεύω, Anecd. Bekk. 183, 14.

Ἀσπιδίσκος. Etym. M. 95, 12: γαλοὶ εἰσιν οἱ κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας ἀσπιδίσκοι, χάριν κόσμον τιθέμενοι. Quum hoc loco et Articulum et Particip. Mascul. additum habeat, non facile potest in femininum mutari.

* Ἀσπληκέω, digitis crepo, Anecd. Bekk. 453, 19.

Ἀστασιαστος. Thucydidis et Lysiae exemplis addatur. Dio Cassius, p. 683, 71: ἵνα καὶ σωφρονέστερον καὶ ἀστασιαστότερον διάγωσι, ut locus modestiæ sit et tranquillitati.

Ἀστέγαστος. Theodos. Acroas. I, 242 ἀστέγαστος οἶκτα, domus tecto carens.

* Ἀστειβής, i. q. ἀστιβής. Anecd. Bekk. 455, 10.

* Ἀστέϊσμα, i. q. ἀστεϊσμός. Tzetz. Chil. IV, 780.

* Ἀστέριον, Theognost. in Anecd. Bekk. Ind. s. v. Videtur esse: stellula.

* Ἀστερίτης. Ptolemæus, Hephæstionis filius ap. Phot. Bibl. p. 153, 24 sqq. refert, inveniri in pisce quodam

Ἀπλανής. Ap. Tzetz. Chil. XII, 445 est: planetis carens: ὀκτώ φασι τοῦ οὐρανοῦ τὰς σφαίρας τὰς καὶ ζώνας, τὴν ἀπλανῆ καὶ ἄναστρον, καὶ τῶν ἑπτὰ πλανητῶν. Qvi locus etiam voci ἄναστρος auctoritatem addit.

* **Ἀπλευστεί,** Adv. ad ἀπλευστός pertinens. Anecd. Bekk. 1333.

* **Ἀπλήθυντος,** i. q. ἀπληστός. Olympiod. Anecd. Bekk. 1334.

* **Ἀπλησίαστος,** inaccessus, Etym. Gud. p. 108, 2.

Ἀπλώω. τὸ ἠπλωμένον, locus depressus, ap. Agath. 82, 18; 243, 13.

Ἀποβαίνω. Ap. Pseudodemosth. p. 1208, 12 hæc vox videtur Reiskio genus aliquod exercitationis palæstricæ esse, quum quis de curru concitato desilit armatus, et rursus in eum, quum rapidus fertur, insilit. Cum Reiskio facit Zonaras p. 234: ἀποβάτης ἵππικόν τι ἀγώνισμά ἐστιν; et, ut jam observavit Schäfer, Harpocratio; ὁ ἀποβάτης ἵππικόν τι ἀγώνισμα. καὶ ἀποβῆναι, τὸ ἀγωνίσασθαι τὸν ἀποβάτην. καὶ ἀποβατικοὶ τροχοὶ, οἱ ἀπὸ τούτου τοῦ ἀγωνίσματος; unde sua verbotenus descripsit Grammaticus in Anecd. Bekk. p. 425. Accurate describit hoc certandi genus auctor Etym. M. p. 124, 31. Cfr. doctam disputationem Valesii ad Harpocr. Tom. II, p. 430 ed. Lips. Solis civibus hoc certamen permissum fuisse, non ξένοις καὶ δούλοις patet e Pseudodem. l. l. Theophrast. ap. Harpocr. l. l. refert solos Athenienses et Boeotos hoc certamen usurpasse.

Ἀπογαιόω. Ap. Tzetz. Chil. I, 909 et sæpius alibi vulgari significatione. Sed Chil. III, 166 τὰ ἀπογαιῶντα sunt res terrenæ, mundanæ.

Ἀποδακρῶω, decido ut lacryma. Schol. Od. P, 208: λέγεται ἐντεῦθεν ἀπογενῆσθαι τὸν ἠλεκτρον, τῆς ἀρχαίας οὐμωγῆς ἀποδακρῶντα τοῦτον καρπὸν ἀπὸ τῶν δένδρων.

* **Ἀποδεοτρῶω,** exentero. Schol. Od. A. 579: τινὲς καὶ τὸ τὰ σπλάγγνα ἐξαιρεῖν ἀποδεοτροῦν καλοῦσι.

- * ² *Ἀποδοτικός*. Etym. M. 763, 8, ἀποδοτικὸν ἐπιθήρημα, Adv. quod apodosin incipit.
- * ² *Ἀποδρασκάζω*, i. q. ἀποδιδράσκω, Tzetz. Chil. I, 502.
- * ² *Ἀποκαθάρισμα*, τὸ, i. q. ἀποκάθασμα. Etym. M. 483, 12.
- * ² *Ἀπόκαυμα*, τὸ, Etym. M, p. 246, 34, ξύλον ἀπόκαυμα, lignum adustum.
- * ² *Ἀπόκιστος*, i. q. ἀπέκμητος, Anecd. Bekk. 420, 28.
- * ² *Ἀποκοπρίας* γίνεται ἀπὸ τῆς προθέσεως καὶ τοῦ κόπρος. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ἐκεῖσε ρεῖν τὸν κόπρον ἡμῶν. Etym. Gud. p. 67, 26. Editor in Indice, nescio qua auctoritate, posuit ἀποκοπρία, quum tamen ὁ ἀποκοπρίας analogia non careat. Videtur autem significare intestinum rectum.
- * ² *Ἀποκριδωμα*. Auctor Etym. Gud. 348. 56, refert esse quæ τὰς κρόσσας in Homero putarent esse idem quod τὰ ἀποκριδωματα. καὶ γὰρ, inquit, κροσσοῖς τὰ ἄκρα τῶν ἱματίων λεγόμενα. Suspicio igitur hac voce apud recentiores vocatas esse extremitates qualescunque vel prominentias turrium, quæ aliquam cum laciniis sive simbriis vestium similitudinem haberent. Sed nihil affirmare ausim. In Etym. M. p. 540, 43, ubi eadem glossa legitur, Sylburg. pro ἀποκριδωματα ex Hesychio substituit κρηπιδωματα. Probabilior emendatio foret ἀποκρηπιδωματα, quam vocem habet Apollonii lexic. Hom. s. v. κρόσσαι, vel ut ibi svadet Villois. ὑποκρηπιδωματα, fundamenta.
- * ² *Ἀποκτένω*. Hanc formam, quam pro ἀποκτείνω sæpe exhibent codices, vulgo solent Critici rejicere. Vide tamen quæ contra moventur in Addend. ad annotat. in Schol. Aristoph. Tom. XII p. XIV, Invern.
- * ² *Ἀπολείπω*. Ap. Aristoph. Plut. 1033 ponitur de viro divortium faciente, ad quem l. vide disputationem interpp. contra Grammaticos Græcos, qui ἀπολείπειν tantummodo de femina dici statuunt a viro discedente.
- * ² *Ἀπομαγαδάλις*, i. q. ἀπομαγαδάλια, Anecd. Bekk. 431, 28.

- Ἀπομεθύσσομαι.** Hac voce, de qua Schneid. dubitat, utitur Etym. M. 575, 38,
- Ἀπόμοιρα.** Vulgari sensu ap. Agathiam hæc vox frequens est. Ap. Tzetz. Chil. X pag. 375 inscript. hist. 325 ἀπόμοιρα est interitus: ὃ χρυσοῦ γένους ἀπόμοιρα.
- Ἀπονεκρόω.** Ap. Tzetz. Chil. I, 331 Sirenes dicuntur θῆλγειν ἀνθρώπους μέλει ἀπονεκροῦν τε τῇ ψῆδῃ.
- * **Ἀπονήρευτος** i. q. ἀπόνηρος. Etym. M. 789, 34.
- Ἀπονομάζω.** Schneid. hoc verbum mutat in ἐπονομάζω, nullo tamen loco allato. Videtur in hunc errorem inductus a Schäfero, qui Meletem. Crit. p. 93 verbum ἀπονομάζω Græcum non esse censuerat. Sed Schäfer ipse suum errorem agnovit in Apparat. ad Demosth. Tom. III, p. 502, insuper exemplum ponens e Schol. Paris. ad Apollon. Rhod. I, v. 623.
- Ἀποπλάσσω.** Exemplis a Schneid. laudatis accedat Possidippus ap. Tzetz. Chil. VII, 665: ἀποπλασθὲν γὰρ ὄραται γλῶμμα.
- * **Ἀποπομπεῖα** ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ ποτήρια ἐπέμπετο εἰς τὴν ἑορτήν, Bekk. Anecd. 183, 1. Videtur explicandum de vasis argenteis et aureis, quæ privati homines ad festum alicujus dei ornandum commodabant.
- Ἀποπτος.** Vide accuratam Hasii disputationem in comment. ad Leon. Diac. p. 437, sqq. qui quatuor ponit significationes. 1) *Visum effugiens*, ap. Sophocl. et Justin. Mart. Hinc τὸ ἄποπτον, locus occultus (quamvis dissentiente Lobeckio ad Ajac.) Dionys. Halic. Antiqq. Rom. I, 113, 6; 338, 15, et Ecclesiast. 2) *Remotus a nobis*, ἐξ ἀπόπτου, e longinqvo, ap. Sophoclem, Æschinem, Plutarchum, Philonem, Eusebium. 3) *Sublimis, unde prospectus patet*, et τὸ ἄποπτον, *specula*, inprimis ap. Ecclesiast. 4) *Sub oculis positus, visibilis*, ap. Plutarchum, Josephum, Heliodorum, Philonem.
- * **Ἀποσιγαλόω.** Anecd. Bekk. 422. 32: ἀποσιγάλωσεν ἀπεσκήνωσεν. Latet mendum aliquod.

- * Ἀποσιγάω, reticeo, Menander Constantinopolit. p. 295, 9.
- * Ἀπόσταλμα, id quod dimittitur. Etym. M. 176, 5.
- * Ἀποστασιάζω, cum Genitivo, deficio ab aliquo. Tzetz. Chil. II, 60.
- Ἀποστατικῶς. ἀποστ. ἀκούειν, procul audire. Eustath. Iliad. p. 1048, fin.
- Ἀποστολικός. Proclus ap. Phot. Bibl. p. 322, a, 34 inter varia carminum genera apud Athenienses usitata recenset ἀποστολικά, ὅσα διαπεμπόμενοι πρὸς τινὰς ἐποιοῦν.
- * Ἀποστύγησις, abominatio, odium. Schol. Æschyl. Choëph. 76.
- * Ἀποτερμάτωσις, i. q. ἀποτερματισμός. Etym. Gud. 298, 44. Etym. M. 490, 27; 583, 17.
- * Ἀποτελευτησία, i. q. ἀποτελεύτησις, Damasc. in Anecd. Bekk. p. 1337.
- Ἀποτροπιασμός. Loco Josephi adde Eustath. Iliad. p. 157, 19.
- * Ἀποφεννακίζω, ludibrio habeo. Menander Constantinopolit. p. 404, 14.
- Ἀποφλογίζω. Etym. M. p. 398, 32: ἀποφλογισθῆναι de segete solis ardore adusta.
- * Ἀποφρουρέω, i. p. ἀποτίθημι, recondo. Anecd. Bekk. 423, 24.
- * Ἀποχοιριάζω. Anecd. Bekk. 424, 3. ἀπεχοιρίασεν ἀπεσκήρτησεν. οἱ δὲ ἀπέπληξεν ἀπὸ τῶν χοιριάδων. Ultima verba explicanda sunt de navi ventorum vi procul a scopulis dejecta, quæ explicatio insulsæ etymologiæ debetur. Prior vera est, in qua metaphora sumpta videtur de porculis lascive exsultantibus. Hoc indigitat quodammodo idem Grammaticus p. 439, 26: ἀποχοιριάσαι ἀποσκιρτῆσαι καὶ ἀπολακτίσαι. καὶ ἀποχοιριάζειν, ἀποσοβεῖν, ἐξελαύνειν ὡς χοῖρον. Sed vereor ne transitiva notio et hic quoque etymologiæ causa huic verbo tribuatur. Aliam lectionem idem commemorat: ἀποσκυρδιάζω. Etym. M. 125, 22: ἀπεχοιρίασεν ἀπεσκήρτησεν

ἀπὸ τῶν χειρῶν. Anonym. conjicit ἀπεχειρίασεν, χειροῦν.
Falso.

* Ἀποψύς· ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς ὑποκόρισμα. Anecd. Bekk. 440, 11. Mira vox, ejus rationem non expedio, nisi si corrupta sit ex ἀψά.

* Ἀπριγκτόπληκτος, vehemens, de ictu. Ap. Æschyl. Choëph. 420 Wellauer e conjectura legit: ἀπριγκτόπληκτα πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν, ἐπασσυντεροτριβῆ τὰ χειρὸς δρέγματα. Sermo est vehementibus ictibus et variis et repetitis, quibus Clytæmnestra maritum confoderit.

Ἀπροβούλως. Æschylo addatur Dio Cass. p. 32, 76: τὸν πόλεμον κακῶς καὶ ἀπροβούλως ἀγωνίσασθαι.

* Ἀπρόεδρος, præside carens. Eunapius. p. 58, 7: χρονικὴν ἱστορίαν γράφων πλανωμένην τινὰ καὶ μεστήν τῶν ἀντιλεγόντων ὥσπερ ἀπρόεδρον ἐκκλησίαν ἐκτίθησι τὴν γραφήν.

* Ἀπροῖσία, i. q. οἰκουρία. Ad Eurip. Hippol. 130 δέσποιναν δέμας ἐντὸς ἔχειν οἴκων, annotat Schol. καὶ σωφροσύνης ἕνεκα πολλάκις ἀπροῖσία γίνεται, sæpe mulier pudicitiae causa domo non egreditur.

Ἀπρόλογος. Hoc vocabalum, quod Schneid. laudat e Schol. Aristoph. Eccles. 126, debetur vitio editionis Kusterianæ; in cæteris omnibus recte ἀπρόσλογος, ad rem non pertinens.

* Ἀπρόσβλεπτος, i. q. ἀπρόσοπτος, Etym. M. 433, 49.

* Ἀπρόσοδος, ad quem nemo accedit, desolatus ab amicis. Phrynich. Bekk. 25, 10: ἀπρόσοδος βίος. ᾧ οὐδεὶς πρόσσεισιν, ἀλλ' ἔρημος.

* Ἀπροσφνής, ad genus plane diversum pertinens, non cognatus. Tzetz. Chil. VIII, 158: ἐγὼ μὲν ἰχθὺν δακρύω, ἀπροσφνές μοι ζῶον, σὺ δὲ οὐκ ἔκλυσας τρεῖς σὰς γυναικας θάψας.

Ἀπρογάσιστος. Cfr. doctam Hasii disputationem ad Leon. Diac. p. 470 sq. qui præter vulgarem significationem etiam hanc huic voci tribuit ut sit: quod fit

sine causa, cujus causa vel non apparet vel nulla est. Auctores laudat Heliodorum, Ecclesiast, et ipsum Leon. Diac.

* *Ἀπροφύλακτος* et *ἀπροφυλάκτως*. Thucydidis exemplo addatur Dio Cassius p. 89, 21: *εἰς τοσοῦτον μὲν δὴ τὰ τῶν καταποντιστῶν ἤρθη, ὥστε καὶ μέγαν καὶ συνεχῆ καὶ ἀπροφύλακτον καὶ ἄπιστον τὸν πόλεμον γεγενῆναι*, ad tantum jam fastigium res prædonum creverant, ut bellum et magnum et continens, idemque nulla avertendum cautione et infidum ab ipsis gereretur. Et Adv. ap. eundem p. 183, 97: *οὔτ' ἀδίκως οὔτ' ἀπροφυλάκτως αὐτὸν (τὸν πόλεμον) ποιησόμεθα*, neque injuste neque incaute bellum administrabimus.

* *Ἀπτῶξ*, imperterritus. Theognostus in Anecd. Bekk. Ind. s. v.

* *Ἀπύθμην*, i. q. *ἀπύθμενος*. Theognostus in Etym. M. p. 696, 35, et in Anecd. Bekk. Ind. s. v.

* *Ἀραξός· βοτάνη τις*. Etym. M. 134, 40. Hanc herbam suspicor esse eandem, quæ vulgo *ἄρακος* vel *ἄραχος* vocatur.

* *Ἀραχνιάομαι*, araneæ more sursum repo, Etym. M. 99, 17, 23.

* *Ἀράχνιον*, τὸ. Tzetz. Chil. V, 356, adjective: *ἀράχνια νήματα*.

* *Ἀραχνοειδῶς*, araneæ more. Theodos. Acroas. I, 153.

* *Ἀργαλεότης*, ἡ, difficultas. Eustath. II. 1048, 48.

* *Ἀργόλης*, ὅ, serpentis species ab Alexandro Argis in Macedoniam translata. Etym. M. 137, 18.

* *Ἀργυροταμίας*, ὅ, argenti custos. Etym. Gud. 521, 41.

* *Ἀργυρόχροος*, argenti colorem referens. Tzetz. Chil. XI, 483, 485.

* *Ἀργύρωμα*. Schneid. *ἀμαστύρωσ*. Ap. Tzetz. Chil. V, 858, *τὰ ἀργυρώματα*, vasa argentea. Et in Anecd. Bekk. 442, 6 *τὰ ἀργυρώματα* e Lysia laudantur.

* Ἀργῶς, segniter, negligenter. Mirum, quod hoc Adv. a Schneid. omittitur. Exstat, si auctoritas requiratur, in Xenoph. Memorab. Socr. II, 4, 7.

Ἀρδεΐα, ἡ, ap. Tzetz. Chil. III, 917, locus unde aqua petitur, aquatio.

* Ἀρδευμα, i. q. ἀρδμός. Tzetz. Chil. VII, 393: ἵππων τοῖς ἀρδέμασι τοὺς ποταμοὺς ξηράνας, de Xerxe.

* Ἀρδηττος. τοὺς ῥαδίως ἐπὶ τοὺς ὄρκους ἰόντας, Ἀρδηττους ἐκάλουν. τόπος δὲ ἦν περὶ τὸν Ἰλισσὸν ἐγγὺς τοῦ Πανᾶθηναϊκοῦ σταδίου, ἐν ᾧ τοὺς ὄρκους ἐποιούντο, Hesych. I, p. 522, laudatus a Casaub. ad Theophr. Char. 6. Bekkeri Anecd. 183, 4; 207, 2; 443, 24, et Harpocrat. s. v. nihil nisi de loco, ubi iudices jusjurandum dabant. Etym. M. p. 147: Ἀρδιττοὺς (sic) τοῦς ἐπιόρκους. Ex duobus his Grammaticorum locis videtur probabiliter colligi, homines perjuros, vel saltem qui temere jusjurandum susciperent, vulgi sermone appellatos fuisse Ardettos. Solet ita vulgus omne, non Græcum solum, in conviciis homines ex iis locis, in quibus adsidue commorantur, denominare.

Ἀρεια, τὰ, ludi Martis. Dio Cass. p. 826, 90; 843, 22.

Ἀρεστήρ. Non sola Pollucis auctoritate nititur hoc vocabulum, sed et Anecd. Bekk. p. 215, 29; 443, fin; Zonar. Lexic. p. 288, ubi editor conferre jubet Albert. ad Hesych. Suidam, Etym. M. Eustath. p. 1178. Dewarius in Ind laudat præterea p. 600, 31, quem locum invenire non potui.

* Ἀρέω, irriigo. Stephanus Byzant. s. v. Ἀρέθουσα, laudatus a Buttm. ad Schol. Odys. N. 408: Ἡρακλέων ὁ Γλαύκου τὴν αὐτὴν (Arethusam) ὑπομνηματιζῶν φησίν, Ἀρῶ ἐστὶ τὸ ποτιζῶ, οὗ τὸ ἄρδω παράγωγον· ἐκ τούτου ἀρέθω, κ. τ. λ. Sed vereor ne ἀρῶ sit vox Grammaticorum, conficta scilicet ad etymologiam Arethusæ confirmandam.

Ἀρθρωσις, forma articulatim distincta. Strabo I. II, p. 222 Siebekkes: ἡ κατὰ μέλη (τομή) λαμβάνει περι-

γραφὴν ἔχοντα φυσικὴν ὀρθώσει τινὶ καὶ τύπῳ σημειώδει etc. Locus obscurus et sine dubio corruptus, cui tamen aliquantum medetur emendatio Coraïi pro ὀρθώσει ἀρθώσει legentis, quam emendationem confirmant et verba illa ἢ κατὰ μέλη τομῆ, et quod mox sequitur: τὸν δὲ διαμμελεῖστί ταμῶν. Quod Schneid. in Theognid. v. 760 lectionem ὀρθώσει pro ἀρθώσει γλώσσαν commendat, unus quidem Bekk. codex ὀρθώσει exhibet, sed Bekk. tamen ἀρθώσει edidit, idque recte; linguæ saltem ratio facile lectionem ἀρθώσει admittit. Ita Xenoph. Memorab. Socr. I, 4, 12 ἀρθροῦν τὴν φωνήν.

* Ἀριστάω. Aliud Præs. ἀρισταίω Choerobosc. Anecd. Bekk. Ind. s. v.

Ἀριστητικός· ἀντὶ τοῦ ἔχων ἀριστῆν. Ἐυπολις Ἀήμοις. Antiaticist. Bekk. p. 79, 22. Excidit ante ἔχων vox ἔθος, quam habet Etym. M. 143, 18.

* Ἀριστόπαις, ὁ, filii maximi pater. Theodos. Acroas. III, 208.

* Ἀρμαλιάς, ὁ, plaustrum, Etym. M. 145, 12.

* Ἀρματοπήξ, i. q. ἀρματοπηγός. Theognost. in Anecd. Bekk. Ind. s. v.

* Ἀρνίς. Conon ap. Phot. Biblioth. p. 134, a, 1 sqq. refert quanto honore Argivi Linum prosecuti sint. Μῆνα τε, inquit, ὠνόμασαν ἀρνείον ὅτι ἀρνάσι Λίνος συνανειράφη, καὶ θυσίαν ἄγουσι καὶ ἐορτὴν ἀρνίδα.

Ἀροτρεύω. Nicandri auctoritati accedat Tzetz. Chil. VI, 690, 691.

Ἀροτρίασις. Hanc vocem, quam Schneid. addubitat, habet Etym. M. 265, 55.

* Ἀροτριάστης, i. q. ἀροτρεύς, Etym. M. 207, 31.

Ἄρπη, aquila. Locis a Schneid. laudatis accedat Tzetz. Chil. V, 413: ἰκτίνος ὄρνις τίς ἐστὶ ὄνπερ καλοῦμεν ἄρπην.

Ἀρρήτορευτος. Loco Synesii accedat Tzetz. Chil. XI, 189, 217, 230, 235; Jambi pag. 520 inscript.

- * Ἀρρῶν. ἐπίφθεγμα ἐρετῶν ὡσπερ τὸ ῥυπαρὰ καὶ ξερα
τοιαῦτα. Anecd. Bekk. p. 446. 32. Cfr. p. 1341, ubi
scribitur ἄρρῶν.
- Ἀρρῶξ. Loco Sophoclis l. accedat alter e fabula deper-
dita Sophocl. γναῖ Achillis Amatores inscribatur:
ὁ δὲ ἐνθ' ὄπλοις ἀρῶξιν (sic) Ἥφαιστου τεχνίτον. Anecd.
Bekk. p. 1267.
- * Ἀρσανα, τὰ, i. q. ἀθάρα, ap. recentiores. Anecd.
Bekk. p. 1173.
- * Ἀρτοζήτης, ὁ, qvi panem vel victum qværit. Tzetz.
Chil. IX, 116, 119.
- Ἀρτοθήκη. Auctoritati Schol. Aristophi. addatur Etym.
M. 714, 9.
- * Ἀρτόκλασμα, frustulum panis. Tzetz. Chil. VIII, 48.
- * Ἀρτοποπής, i. q. ἀρτοπόπος. Phrynich Bekk. p. 22, 32.
- * Ἀρτουργός, i. q. ἀρτοποιός Substant. Tzetz. Chil.
V, 535.
- * Ἀρτυμάτιον, τό, Demin. vocis ἄρτυμα, Etym. Gud.
p. 460, 49.
- * Ἀρτυσία, ἡ, i. q. ἄρτυσις. Etym. M. 82, 19.
- * Ἀρτυσις, ἡ, haustus. Etym. M. 151. 2.
- * Ἀρτυσος, ὁ, fere idem qvod ἀρτύσινα. Theognost.
in Anecd. Bekk. p. 1342 explicat per ἀγγεῖον πλεκτὸν
σπυριδῶδες.
- * Ἀρχιεραριστής, princeps Eranistarum. Etym. Gud.
281, 45. Sed Etym. M. 474, 28 ἀρχεραριστής.
- Ἀρχιλήστης. Josephi auctoritati adde Tzetz. Chil.
X, 426.
- * Ἀρχίμηρος, mensem incipiens. Tzetz. Chil. XIII, 247,
κατ' ἀρχίμηρον τὴν Ἰανουαρίου, Cal. Jan. Κατ' ἀρχί-
μηρον καιρὸν v. 254, et σελήνης ἀρχιμήνοις v. 262.
Hinc confirmatur qvoddammodo vox ἀρχομηρία, qvam
Schneider dubitanter recipit.
- * Ἀρχιπέροθενος. Ita in Etym. M. 702, 6, vocatur
Christus ad indicandam summam ejus castitatem.
- Ἀρχιστράτηγος. Josephi loco adde Tzetz. Chil. VI, 485.

* Ἀρχογλυπτάδης ὁ ὡσπερεὶ γλύφων τὰς ἀρχάς. Etym. M. 151, 38. Locus vix sanus.

* Ἀρχολίπαρος, ὁ λιπαρῶν ἵνα ἀρχῆς τέχνη. ἢ ἐκ τοῦ ἀρχεῖν λιπαυόμενος. οὕτω Τραγκύλλων περὶ βλασφημιῶν. Etym. M. 151, 38. Patet auctorem hujus glossæ dubium hæsisse, quomodo in explicanda voce vel corrupta vel soloeca se expediret.

Ἀρωματίζω. Exemplo Dioscorid. adde Tzetz. Chil. V, 403.

Ἀσεμνος. Ap. Tzetz. Chil. VII, 43 est: obscoenus, lascivus.

* Ἀσιώπητος. Eunap. p. 90, 9, τὸ ἀληθές ἀσιώπητον, non licet silentio veritatem premere.

Ἀσκαρδάμυκτος. Exemplis hujus vocis accedat ἀσκαρδάμυκτα adverbial. positum ap. Tzetz. Chil. XII, 613.

* Ἀσκητικῶς. Hoc Adv. habet Phrynich. Bekk. p. 17, 29.

Ἀσχός, helluo. Vide interpp. ad Aristoph. Nub. 1227.

* Ἀσπαλλίζω, i. q. ἀσπαλιεύω, Anecd. Bekk. 183, 14.

Ἀσπιδίσκος. Etym. M. 95, 12: γαλοὶ εἰσιν οἱ κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας ἀσπιδίσκοι, χάριν κόσμου τιθέμενοι. Quum hoc loco et Articulum et Particip. Mascul. additum habeat, non facile potest in femininum mutari.

* Ἀσπληκέω, digitis crepo, Anecd Bekk. 453, 19.

Ἀστασίαστος. Thucydidis et Lysiae exemplis addatur. Dio Cassius, p. 683, 71: ἵνα καὶ σωφρονέστερον καὶ ἀστασιαστότερον διάγωσι, ut locus modestiæ sit et tranquillitati.

Ἀστέγαστος. Theodos. Acroas. I, 242 ἀστέγαστος οἰκία, domus tecto carens.

* Ἀστειβής, i. q. ἀστιβής. Anecd. Bekk. 455, 10.

* Ἀστέϊσμα, i. q. ἀστεϊσμός. Tzetz. Chil. IV, 780.

* Ἀστέριον, Theognost. in Anecd. Bekk. Ind. s. v. Videtur esse: stellula.

* Ἀστερίτης. Ptolemæus, Hephæstionis filius ap. Phot. Bibl. p. 153, 24 sqq. refert, inveniri in pisce quodam

Pani simili lapidem ἀστερίτην, qui solis radiis expositus arderet.

Ἀστράβη. Verba Demosthenis p. 558, 16, ἐπ' ἀστράβης ὀχοῦμενος Moeris Atticista explicat de mulo clitellario. Vide Reisk. Ind. Sed Ulpianus intelligit de lectica argentea. Tzetz. Chil. IX, 847 sqq. plures significationes hujus vocis ponit: 1) ξέλον ὄρθιον τοῖς δίφροις τῶν ἀρμάτων εἰς ὃ ἐπικεκύφασι ἠνίοχοι ἐλῶντες. ἀστράβη κλήσιν δ' εἴληχε τοῖς παλαιοῖς ἀνδράσι, ὡς ἀστραβῆ καὶ ὄρθιον τὸν δίφρον τε τηροῦσα, καὶ τὸν ἠνίοχον αὐτὸν τῷ μὴ παρολισθαίνειν. Ultimorum quamvis confusorum verborum sensum hunc patet esse, ut ἀστράβη explicanda sit de ligno sive pertica erecta, in quam auriga incumberet, ne de curru delaberetur. Sed quomodo hæc ἀστράβη efficere posset, ut currus ne everteretur, non intelligo. 2) Secundum nonnullos, quos improbat, εἶδος ἄρματος. 3) ἡ σέλλα, cphippia.

Ἀστραπηβολέω, fulmen jacio. Eustath. Iliad. 1060, 43: ὡσπερ Ζεὺς ἀστραπηβολῶν κατέλαμψε τὰ πρὶν ἐν σκοτίῳ ὄντα. Hinc l. 46: πρὸς ἀστραπηβόλου ἐκλάμψοντος ἡ φαῦσις γίνεται.

* Ἀστρατηγία, conditio exercitus duce carentis. Phrynich. Bekk. p. 24, 24.

Ἀστροθεάμων. Adde Damascium in Anecd. Bekk. Ind. s. v.

* Ἀστρονομέυς, Astronomiæ peritus. In versu Timonis Phliasii ap. Diogenem Laertium I, 1, 9 de Thalete: οἶον ἔπειτα Θάλητα σοφῶν σοφὸν ἀστρονόμημα, Friedemann. ad Strabon. Tom. VII, 343 emendat ἀστρονομῆα. Quæ lectio si probatur, eximenda erit Lexicis vox ἀστρονόμημα, quæ sola hujus loci auctoritate nititur.

* Ἀστροτέχνημα, scientia siderum. Tzetz. Chil. V. 282.

Ἀστυνομέω, ἀστυνομία et ἀστυνόμος, Ap. Dionem Cass. non nisi uno loco p. 762, 97 ἀστυνόμος de Ædili Romanorum usurpatur, ἀστυνόμος ... καίπερ τὰς

στρατηγικὰς τιμὰς ἔχων, ἀπεδείχθη, *Ædilis*, quamquam *Prætoria ornamenta jam adeptus, creatus est.* Quo loco Reimarus et in *Addend.* et in *Indice* frustra emendat ἀγορανόμος. In reliquis omnibus Dionis locis hæ voces ponuntur de *Prætoro Urbano.* Ita p. 505, 73 refert Cassium, qui ἀστνρόμου munere fungeretur, quum ludos Apollinares ipse curare nollet, eos per Antonium τὸν συστρατηγὸν (qui ejus collega in *Prætura* esset) peregrisse. Et fuisse *Prætoris Urbani, non Ædilium, ludos Apollinares edere* testatur Livius l. XXVII, cap. 23: "Ludi Apollinares Q. Fulvio, Ap. Claudio Coss. a P. Cornelio Sulla *Prætoro urbis* primum facti erant; inde omnes deinceps *Prætores Urbani* fecerant." Adde p. 482, 1: ὁ στρατηγὸς ὁ ἀστνρόμος. Denique p. 697 init. quem locum, quem vel solus rem extra omnem dubitationem ponat, totum describam: οὐτω γὰρ δὴ πολλοὶ σφῶν (τῶν βουλευτῶν) πένητες ἐγεγόνεσαν, ὥστε μηδ' ἀγορανομήσαι τινα διὰ τὸ μέγεθος τῶν ἀναλωμάτων ἐθελῆσαι· ἀλλὰ τὰ τε ἄλλα, καὶ τὰ δικαστήρια τὰ τῆ ἀγορανομίᾳ προσήκοντα τοῖς στρατηγοῖς, καθάπερ εἰδιστο, τὰ μὲν μείζω τῷ ἀστνρόμῳ, τὰ δὲ ἕτερα τῷ ξενικῷ προσταχθῆναι. Quæ verba nullum alium sensum admittunt, quam multos Senatorum adeo pauperes factos esse, ut propter impensarum magnitudinem nemo eorum vellet *ædilitatem* gerere, et quum alia tum *judicia ad Ædiles* pertinentia *Prætoribus, majora quidem Urbano, cætera Peregrino* mandarentur.

* Ἀσυμπάθητος, i. q. ἀσυμπαθής. *Etym. M.* 82, 35. Ἀσυμφανής. Schneid. ἀμαρτύρωσ. Auctorem dabo Leon. Diac. 112, 4. Plura ejus exempla vide ap. Hasium ad l. l. Adv. ἀσυμφανῶς invenitur in disquisitione illa de consilio Ran. Aristoph. quæ vulgo tribuitur Thomæ Mag. in ed. Invern. p. 5 vol. III *Comment.*

- * *Ἀσυνάληπτος*, non compositus. Etym. M. 552, 28: τὰ διὰ τοῦ ἀλη θηλυκὰ ὀνόματα ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ἀσυνάληπτα ὄντα, βαρύνονται, οἷον μεσσάλη, αἰθάλη.
- * *Ἀσυνέτημι*, Æol. pro ἀσυνετέω. Theodosius Bekk. p. 1045, 8.
- * *Ἀσυστατέω*, non cohæreo, non congruo. Id. p. 1033, 20.
- Ἀσχέδωρος*. Anecd. Bekk. 457, 21: *Ἀσχέδωρος* παρ' *Ἀισχύλῳ* ὃ ἐκ τῆς ἰδίας ἀλκῆς ἄσχετα δωρούμενος, οἷον βίαιος. Ἰταλιῶται τὸν σύαγγρον ἀσχέδωρον καλοῦσιν. Sed vereor ut Grammaticus Æschylum recte intellexerit. Nam ap. Athenæum p. 402, b, ubi locus Æschyli affertur, hæc vox ab ipso Athenæo recte explicatur de apro. Et Eustath. Odys. T, p. 1872, sqq. accusat inscitiam eorum, qvī ἀσχέδωρον explicarent τὸν ἄσχετα δωρούμενον.
- * *Ἀτακτί* i. q. ἀτάκτως. Choerob. Anecd. Bekk. Ind. s. v.
- Ἀτασθάλεος*, i. q. ἀτάσθαλος, ab auctore Etym. Gud. p. 506, 38 ponitur inter exempla Adjectiv. in αλεος desinentium.
- Ἀταύρωτος*, ὁ, ἡ. Hæc quidem vulgarior forma. Sed ap. Aristoph. Lysistr. v. 217 et 218 οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον, qvem versum Atticæ mulieres pronuntiant. Videtur hæc forma fuisse Atticis in familiari sermone propria, qvum Tragici, ut ex Æschyl. Agam. v. 252 patet, ἡ ἀταύρωτος usu frequentarent.
- * *Ἀτεράμων*, i. q. ἀτεράμων. Phrynich. Bekk. p. 8, 16; 20, 16.
- Ἀτενξία*, i. q. ἀποτυχία. Etym. M. 639, 53. Damascius in Anecd. Bekk. Ind. s. v.
- Ἀτίθασσος*. Exemplo Herodiani addatur Tzetz. Chil. I, 807.
- Ἀτοκεί*. Schneid. ἄμαρτύρωσ. Verior scriptura videtur ἀτοκί, ut est in Dion. Cassio p. 893, 53.
- * *Ἀτρεπί*, i. q. ἀτρεπίτως. Choerob. in Anecd. Bekk. Ind. s. v.

- * Ἀτρίαστος, i. q. ἀτρίακτος. Damasc. in Anecd. Bekk. Ind. s. v.
- * Ἀτταγινάριον, ap. recentiores i. q. ἀτταγῆς. Anecd. Bekk. p. 1186.
- Ἀττάραχος et ἀττάραγος. Schneid. laudat Anecd. Bekk. p. 471. Sed ibi ἀττάρατοι.
- * Ἀτύραννος i. q. ἀτυράννευτος. Phryn. Bekk. p. 19, 3.
- * Ἀυάτη, Æol. pro ἄτη, Bekk. Anecd. p. 694.
- Ἀυθυπότακτος. Ῥῆμα ἀυθυπότακτον ap. Grammaticos veteres est, auctore Buttm. Gramm. Gr. Tom II, p. 44, talis Coniunctivi forma, cui nullus Indicativus in ω, εις, ει desinens respondeat, excepto tamen Aor. I. Act. cui Futur. I in σω desinens respondere putatur. Repugnat tamen Eustath. locus 983, 43: τὰ ἀυθυπότακτα χρόνου ἀορίστου εἰσὶν ἢ πρώτου ἢ δευτέρου.
- * Ἀυθώρητος, qui non cunctatur sed eodem temporis momento agit. Anecd. Bekk. p. 463, 13: ἀυθωρήτους συντόμους.
- Ἀυλέω. Schneid. ἀλέομαι ut Passivum e Theophr. Char. 19. Voluit Char. 11, ubi tamen ἀλέομαι est Medium. Vide Astium ad h. l.
- * Ἀυλίκουρος, custos stabuli. Anecd. Bekk. 463, 25.
- Ἀυλισμός. Etym. M. 170, 36 distingvit inter ἀλλησμός ab ἀλέω et ἀυλισμός ab ἀυλίζομαι.
- Ἀυλωνίζω. Anecd. Bekk. 464, 1, ἀυλωνίζουσα. ἐναύλως διάγουσα. Videtur esse: aquam per canalem duco; vel fortasse intransitive sumendum de aqua in canali stagnante.
- Ἀυξομείωσις. Tzetz. Chil. IV, 817, τὰς ἀυξομειώσεις, αἷς κατὰ μῆνας πάσχει (ἢ σελήνη).
- * Ἀυπαλά, τὰ. Schol. Odyss. K. v. 305 præcipit, ut videtur e libris Hippocratis et Galeni, quomodo τὰ ἀυπαλά τῆς κεφαλῆς sauanda sint. Quod quale fuerit morbi genus nescio.
- * Ἀυρηκτος, Æol. pro ἄρρηκτος. Anecd. Bekk. p. 694. Eustath. II. p. 1065. ult.

- * *Ἀῦσος*, ὁ, i. q. *κάμινος*. Etym. Gud. 104, 1.
- Ἀυτάγγελος*. τὸ τῆς θεᾶς *αὐτάγγελον*, cognitio quam ille sibi comparat, qui ipse adest, propriisque oculis omnia videt. Eustath. II. 1053, 58.
- * *Ἀυταρεσκέω*, mihi placeo. Tzetz. Chil. IX, 279.
- * *Ἀυτεπαγγέλτως*. Agathias 216, 17: *τὰναντία τῶν εἰ διατεταγμένων αὐτεπαγγέλτως ἐξεργάσθαι*, contraria ab iis, quæ recte mandata sunt, propria auctoritate perpetrare.
- Ἀυτόβουλος*. Æschyli loco addatur Tzetz. Chil. IX, 279. Et Adv. *αὐτοβούλως* Etym. M. 173, 7.
- * *Ἀυτόγλυφος*. Tzetz. Chil. VII, 657: *λίθοι αὐτόγλυφοι*, lapides naturæ ipsius ingenio sculpti. Eadem repetuntur Chil. VIII, 644; et *ἄρμα αὐτόγλυφον* ibid. v. 646.
- * *Ἀυτόγνωσις*, proprium arbitrium. Olympiodor. in Anecd. Bekk. Ind. s. v.
- * *Ἀυτοδαίμων*. Vocativus *αὐτόδαιμον* affertur in Etym. Gud. p. 57, 36. Mira compositio.
- Ἀυτοδιδάσχομαι*. Synesii auctoritati adde Pausaniam, V, 20, 1: *Πασιτέλη αὐτοδιδαχθῆναι*.
- * *Ἀυτοῦπαινος*. τὸ *αὐτοῦπαινον*, sui laudatio, Schol. II. p. 441, Bekker.
- * *Ἀυτόζωος*, qui propria ope vivit. Damascius in Anecd. Bekk. Ind. s. v.
- * *Ἀυτοθεεΐ*, i. q. *αὐτοψεί*. Etym. Gud. 16, 28; nisi forte legendum *αὐτοθελεΐ*.
- * *Ἀυτόθερμος*, qui ex se calorem trahit. Olympiodor. Anecd. Bekk. Ind. s. v.
- * *Ἀυτοκῆρυξ*, sui præco. Phrynich. Bekk. p. 5, 14 explicat: *ὁ μὴ δι' ἑτέρων ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ κηρυκείων*.
- * *Ἀυτοκινητίζομαι*, ipse me moveo. Damascius Anecd. Bekk. Ind. s. v.
- * *Ἀυτοκράαντος*, i. q. *αὐτόκρανος*. Etym. M. 173, 34.
- * *Ἀυτοπαράγωγος*. Ita ab Etym. M. auctore. p. 148, 17 dicitur vox, quæ ab etymo suo terminatione Gram-

matica sola addita ita formatur, ut cum nullo alio vocabulo componatur.

Ἀυτόπρεμνος. Æschyli loco addatur Tzetz. Chil. VIII, 144.

* Ἀυτοπρόθυμος et αὐτοπροθύμως, i. q. αὐτόματος et αὐτομάτως. Etym. M, 173, 8, 10.

Ἀυτόσημος, Etym. M. p. 631, 27, falsa lectio pro ταυτόσημος.

* Ἀυτόσοφος. Ap. Tzetz. Chil. VIII, 437 αὐτόσοφος, vere sapiens, opponitur τοῖς μωροσόφοις, stultis qui sapientiæ speciem præ se ferunt. Hinc confirmatur αὐτοσοφία, quam vocem Schneider posuit ἀμαρτύρως.

* Ἀυτότακτος. Etym. M. 173, 46 αὐτότακτα μέλη i. q. ἀδέσποτα.

* Ἀυτοφέρμων. Hæc vox in Etym. Gud. p. 556, 42 derivatur e Substantivo φόρμος, quod ita explicatur: πλέγμα τινὸς μεγάλου εἶδους, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο οἱ πένητες καὶ κατετίθεντο τὰ ὄσπρια. Τάχα δὲ ἡ καλουμένη καλύβη. Videtur igitur αὐτοφέρμων cum significare, qui suam ipse easam habitat.

Ἀυτοφορευτής. Hanc vocem Schneid. addubitat. Legitur autem in Leone Diac. p. 57, 19, ex emendatione Hasii certissima, quam in codice sit αὐτοφορατής. In comment. ad h. l. Hasius e Clemente Rom. affert: Καϊάφας ὕστερον αὐτοφορευτής ἑαυτοῦ ἐγένετο.

Ἀυχηματίας, ὄ. Adde Schol. II. II, v. 74.

Ἀυχμή. Hanc formam, quam Schneid. addubitat, habet Phrynich. Bekk. p. 7, 26.

* Ἀύχος, τό, i. q. αὐχή. Etym. M. 400, 34.

* Ἀφαδία, ἡ (ἀπό, ἀνδάνω), i. q. ἔχθρα. Anecd. Bekk. 468, 28.

* Ἀφαντασιύστως, invisibiliter. Olympiod. in Anecd. Bekker. Ind. s. v.

Ἀφαντώ. Plutarchi et Nicetæ auctoritati accedat Tzetz. Chil. IX, 505.

Ἀφεδρών. Matth. Evang. exemplo adde Tzetz. Chil. IX, 861.

- * Ἀφελίσσω et ἀφελίζω. Tzetz. Chil. IX, 143: ἀνάγνωσις οὐκ ἦν τῶν γραμμῶτων, ἂν ἐκ τῆς ῥάβδου τις αὐτῆς ἀφελίζε τὸ δέριμα, fieri non potuit ut legerentur mandata, si quis corium de baculo (scytala Lacedæmoniorum) devolvisset. Et v. 147, γράφοντες ἀφελισσον τὴν ῥάβδον.
- * Ἀφερείοικος· ὁ μὴ φέρων καὶ ἔχων οἶκον, Etym. Gud. p. 550, 57, facta de cochleis et testudinibus γερειοκοῖς mentione.
- * Ἀφεςπερεύω, a noctis inde initio vigilo. Etym. M. 368, 1.
- Ἀφρετικός. Schneid. neque exemplum ponit, neque significationem accurate explicat. Tzetz. Chil. XI, 614 commemorat ἀφρετικὰς μηχανὰς οἷον τὰς πετροβόλους καὶ καταπέλτας. Sunt igitur machinæ e tormentorum genere.
- * Ἀφημερινός, Etym. Gud. 243, 8, de febris intermitte, quum quotidiana dicatur ἡμερινός.
- * Ἀφηνιασμός, i. q. ἀφηνιασμός, Eustath. II. p. 1071, 40.
- * Ἀφθαρτοδοκῆτης, ὁ. Photii Bibl. p. 105, a, 30. Hoc nomine in antiqua ecclesia vocabatur genus aliquod hæreticorum.
- Ἀφιλία, ἡ. Exemplo Aristot. adde Tzetz. Chil. VIII, 315.
- * Ἀφιλοπρωτεία, ἡ, ambitionis fuga. Menander Constantinopolit. p. 434, 14.
- * Ἀφομοιωτικός, ad adsimilandum aptus. Damascius Anecd. Bekk. Ind. s. v.
- * Ἀφορδία, ἡ, latrina. Oriou Theb. p. 14, 29.
- * Ἀφος, ἡ, i. q. τραγάκανθα, herba quædam. Etym. M. 178, 58.
- Ἀφροῖτις, ἡ. Schneid. unum modo Oppiani locum laudans, statuit hunc piscem eundem esse, qui alias ἀφρήη nominatur. Sed e Schol. Aristoph. Eqv. 651 discimus hoc nomine vocari præstantissimum genus apuarum: ἔστι δὲ, inquit, γένη πλείονα (apuarum). ἡ μὲν ἀφροῖτις λεγομένη ἑτέρα δὲ ἔστιν ἡ λεγομένη κωβίτις, κ. τ. λ.

- Ἔστι δὲ προηγουμένη ἢ ἀφροίτις. σφόδρα δὲ καὶ μέχρι
νῦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις σπονδάζεται.
- * Ἀφρονεύομαι, ἰ. q. ἀφρονέω. Tzetz. Chil. V, 63.
ὁ Λυκοῦργος ἀφρονευσάμενος τῷ τέμνειν τὰς ἀμπέλους
τὸν βίον ἐξεμέτρησεν.
- * Ἀφρηῆτις, species piscis. In loco Oppiani (Hal. 1, 776,
ubi nunc ἀφρίτιδες) Etym. M. auctor præter vulgatam
ἀφρήτιδες etiam aliam lectionem ἀφρηῆτιδες affert.
- Ἀφρυπνόω, obdormisco. Lucæ Evang. exemplo adde
Tzetz. Chil. IV, 127.
- * Ἀφρυρτος. Ap. Theodos. Acroas. I, 12, ἀφρυρτοὶ συμ-
πλοκαί, congressiones exercituum bene compositæ, nihil
perturbationis habentes.
- Ἀφώτιστος. Josephi loco adde Tzetz. Chil. XII, 843:
τοὺς Κιμμερίους, οἵπερ ἀφώτιστοὶ εἰσιν ἥλιον οὐχ ὄρων-
τες. Cfr. v. 851.
- * Ἀχαρακτῆριστος. Etym. M. 553, 33: τὸ ἀχαρα-
κτῆριστον τοῦ τόνου, anomalia accentus.
- * Ἀχαρίσιος, ἰ. q. ἄχαρις. Etym. Gud. p. 116, 29.
- * Ἀχερουσιᾶς, ἦ. Etym. M. 180, 57, Ἀχερουσιᾶς ἄκτη,
Acherontis ripa, ex epico poëta.
- * Ἀχολᾶξ, ἰ. q. κάλληξ. Etym. M. 181, 33.
- Ἀχρῆς, Æol. pro ἄχροος, Etym. M. 182, 47, ex epico
poëta.
- * Ἀχών· ἄμπελος. Anecd. Bekk. 475, 21.
- * Ἀψάνστως, ἰ. q. ἀψανσί. Anecd. Bekk. 475, 25.
- * Ἀποφέως, ἰ. q. ἀποφητί. Etym. M. 133, 34.
- Ἀψυχος. Ap. Tzetz. Chil. XI, 764 videtur esse stupi-
dus, stolidus, bardus: τὸν Αἴαντα καὶ Νέστορα, ὧν περ
τὴν λυσιτέλειαν στρατῷ τῷ τῶν Ἑλλήνων ἴσους καὶ αἱ
ἄψυχοι τῶν ἀναισθήτων φύσεις.
-

Den offentlige Examen

Slagelse lærde Skole

for Aaret 1830

foretages i følgende Orden:

Tirsdag, den 14de September.

- Kl. 9 — 1. Samtlige Klasser Latinsk Stil.
- 3 — 6. — — — — — Dansk Udarbeidelse.

Onsdag, den 15de September.

- Kl. 9 — 12. IV Kl. Latin.
- 3 — 6. — — Historie og Geographie.

Torsdag, den 16de September.

- Kl. 9 — 12. IV Kl. Græsk.
- 3 — 6. — — Arithm. og Geometrie.

Fredag, den 17de September.

- Kl. 9 — $10\frac{1}{2}$. IV Kl. Fransk.
- $10\frac{1}{2}$ — 12. — — Tydsk.
- 3 — 5. I — Geometrie.
- 5 — 6. — — Tydsk.
- 3 — 6. IV og III Kl. Arithmetisk og geometrisk Udarbeidelse.

Løvedag, den 18de September.

Kl. 9	— 11.	IV Kl.	Hebraisk.
— 11	— 1.	— —	Dansk.
— 3	— 4.	IV —	Latinsk Grammatik.
— 4	— 6.	— —	Religion.

Mandag, den 20de September.

Kl. 9	— 10 $\frac{1}{2}$.	I Kl.	Latin.
— 10 $\frac{1}{2}$	— 1.	— —	Historie og Geographie.
— 3	— 5.	II —	Historie og Geographie.
— 5	— 6.	— —	Dansk.

Tirsdag, den 21de September.

Kl. 9	— 12.	III Kl.	Historie og Geographie.
— 3	— 4 $\frac{1}{2}$.	II —	Fransk.
— 4 $\frac{1}{2}$	— 6.	— —	Tydsck.

Onsdag, den 22de September.

Kl. 9	— 10.	I Kl.	Religion.
— 10	— 11.	— —	Dansk.
— 11	— 12.	— —	Fransk.
— 3	— 5.	III —	Tydsck.
— 5	— 6.	— —	Latinsk Grammatik.

Torsdag, den 23de September.

Kl. 9	— 11.	II Kl.	Religion.
— 11	— 1.	— —	Græsk.
— 3	— 6.	III —	Arithm. og Geometrie.

Fredag, den 24de September.

- Kl. 9 — 11. III Kl. Græsk.
— 3 — 3. II — Latin.
— 5 — 6. — — Latinſk Grammatik.

Løverdag, den 25de September.

- Kl. 9 — 11. III Kl. Franſk.
— 11 — 1. — — Religion.
— 3 — 6. II — Arithm. og Geometrie.

Mandag, den 27de September.

- Kl. 9 — 11. III Kl. Latin (Proſa).
— 11 — 1. — — Latin (Poefie).
— 3 — 5. — — Danſk.
— 5 — 6. — — Hebraiſk.

Tirsdag, den 28de Septbr. afholdes Censuren.

Torsdag, den 30te Septbr. bestemmes til Prøve for tiltrædende Disciple.

Fredag, den 1ſte October, foretages Translocation, hvorpaa Underviisningen samme Dag tager sin Begyndelse.

Til at overvære denne Examen indbydes herved Disciplenes ærede Fædre og Børgere, samt enhver Under af den videnskabelige Skoleunderviisning; og ønskes, at Disse, ſaa ofte deres Veilighed maatte tillade det, vilde hædre og opmuntre Skolen ved deres Nærværelse.

Efter Examen agtes følgende af Skolens Disciple
dimitterede til Universitetet:

1. Johan Christopher Schwarz, Søn af Hr. Stads-
musicus og Musiklærer Schwarz i Slagelse.
2. Haldan Waldemar Holstein, Søn af Hr. Kam-
merjunker v. Holstein, Consumptionsinspecteur i
Slagelse.
3. Christian Wilhelm Theill, Søn af Hr. Cantellie-
raad Theill, Branddirecteur i Svendborg.

Slagelse den 8de August 1830.

Uvistgaard.